

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2026/2.

Hogyan lehet kapcsolat Isten és ember között?

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

A tanulmányokat összeállította:

Egerváriné Árvai Márta (9.), Farkas Ádám (1., 10.),
Fodor Albert (3.), Kovács Zoltán (4., 5.), Soós Attila (6., 11.),
Vankó Zsuzsanna (2., 7., 12.), Vigh Ágnes (8., 13.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Innovariant Nyomdaipari Kft., 6750 Algyő, Ipartelep 4.

www.innovariant.hu ■ Felelős vezető: Drágán György ügyvezető

ISBN 978-615-6599-16-2 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 4.	
Mikor szakadt meg a közvetlen kapcsolat Isten és az ember között?	8
II. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 11.	
Hogyan teremtett kapcsolatot Isten ön maga és az ember között a bűneset után?	19
III. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 18.	
Szabadságunkban áll-e pozitív vagy negatív választ adni Isten „keresésére”?	28
IV. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 25.	
Az embert kereső Isten munkálkodása a Szentlélek által	39
V. TANULMÁNY ■ MÁJUS 2.	
Hogyan vezet a Szentlélek az Íráshoz, és miként tárja fel annak értelmét? Hogyan vezeti az embereket a hívő egyházhoz is?	52
VI. TANULMÁNY ■ MÁJUS 9.	
Miképpen lakozhat Jézus az emberben a Szentlélek által?	65

VII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 16.

Hogyan bátorít Isten arra, hogy személyes kapcsolatba lépünk vele ima által? 77

VIII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 23.

Miért elengedhetetlen a naponkénti imádság a „belső szobában”? 86

IX. TANULMÁNY ■ MÁJUS 30.

A fő kérések, amelyek nem hiányozhatnak naponkénti imádságunkból 97

X. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 6.

Hogyan lehet folyamatos közösségünk Istennel? 109

XI. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 13.

Az emberré lett Isten Fia imaélete 119

XII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 20.

Hogyan imádkozzunk helyesen? 129

XIII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 27.

Az imameghallgatás ígéretei és akadályai 138

Igék minden napra

ÁPRILIS 149

MÁJUS 150

JÚNIUS 151

BEVEZETÉS

Isten és ember kapcsolatával foglalkoznak heti Biblia-tanulmányaink 2026 második negyedében. Létfontosságú, hogy az ismereteken felül gyakorlati tapasztalatunk legyen ezen a téren. Emlékezzünk Jézus kijelentésére: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5) Nem tudunk semmi valódi jót, semmi Isten erkölcsi mértéke szerinti jót tenni a vele való szövetségi kapcsolat nélkül – erre utalt Jézus.

A szemtől szemben kapcsolat lehetősége megszűnt számunkra a bűneset óta. Isten mégis teremtett módot arra, hogy személyes kapcsolatba kerülhessünk vele. Egyrészt az ihletett Ige által, amelyen keresztül megszólít, tanít, tanácsol minket, másrészt pedig az imádság által, amely lehetővé teszi, hogy lélekben átéljük az Ővele való találkozást. Aki pedig hidat épít Isten és közöttünk, maga a harmadik isteni személy, a Szentlélek: meg eleveníti, megszólítóvá teszi számunkra az Igét, amelyet hallunk vagy olvasunk, az imádságban pedig érzékelhetővé teszi Isten jelenlétét, és azt, hogy Ő hall bennünket, valamint a választ is közvetíti nekünk. Mindezekről szó lesz negyedévi tanulmányaink során.

Olyannyira összefüggenek egymással a tanulmányokban kifejtett témák, hogy olykor ismételten megjelennek egyes igék és bizonyágtételek, mert több vonatkozásban is szükséges hivatkozni rájuk.

Mikor szakadt meg a közvetlen kapcsolat Isten és az ember között?

1 Milyen volt a kapcsolat kezdetben, a teremtés után Isten és az ember között?

1Móz 2,8–9; 3,8 ■ „Ültetett az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezte az embert, akit formált. Nevelt az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedveset és eledelre jót, az élet fáját is... [Ádám és Éva] meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt...”

.....

.....

.....

Kezdetben közvetlen, harmonikus kapcsolat volt Isten és az első emberpár között. Nem olvasunk arról, hogy a bűnbeesés előtt bármi is beárnyékolta volna ezt. A Teremtő személyesen érintkezett velük nap mint nap. Isten nem távolról irányította őket, és nem is hagyta magára az emberpárt, hanem naponta a kertben járt, hogy találkozzon és beszélgessen velük.

„A Teremtő olyan környezetet választott szüleinknek, amely a legjobban szolgálta egészségüket és boldogságukat. Nem palotába helyezte őket, nem is mesterkéltén díszített, fényűző környezetbe, amilyenre ma oly sokan igyekeznek

szert tenni. Közvetlenül a természetbe és a menny szent lényeiinek közelségébe helyezte őket... Ádám és Éva, a romlatlan, tiszta pár gyönyörködött Éden tájaiban és hangjaiban. Isten meghagyta, hogy az ember »művelje és őrizze« a kertet (1Móz 2,15). Mindennapi munkájuk egészséget és örömet biztosított nekik... Örömmel köszöntötték Teremtőjüket, aki hűvös alkonyatkor eljött hozzájuk, és közöttük járva beszélgetett velük. Isten naponta tanította az első emberpárt.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Kapcsolatban a természettel c. fej.)

„Gyakran Isten küldöttei, a szent angyalok látogatták meg őket, tőlük kaptak tanácsot és útmutatást... Hűvös alkonyatkor... meghallották Isten hangját, és szemtől szemben beszélgethettek az Örökkévalóval. Velük kapcsolatos terve »békességnek, nem háborúságnak gondolata« volt (Jer 29,11). Szíve minden szeretetével a javukat akarta.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Iskola az Édenben c. fej.)

2 Mi volt Sátán célja az ember megkísértésével? Melyek voltak a bűnbeesés első következményei?

1Móz 3,1.6–8 ■ „A kígyó... okosabb volt minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett, és mondta az asszonynak: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egy fájáról se egyetek?... Látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kíváncsi... a bölcsességért, szakított azért annak gyümölcséből, és evett, majd adott vele levő férjének is, és ő is evett. Megnyilatkoztak mindkettőjük szemei, észrevették, hogy mezítelenek. Fügefalevet aggattak össze és körülköttöket csináltak maguknak. Meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt, és elrejtőzött az ember és felesége az

Úr Isten elől a kert fái között. Szólította ugyanis az Úr Isten az embert, és mondta neki: Hol vagy? Ő mondta: Szavadat hallottam a kertben, és megfélemltettem, mivel hogy mezítelen vagyok és elrejtőztem.”

.....

.....

.....

.....

.....

A megkísértés sok átkos következmény okozójának bizonyult, de a legelső az volt, hogy az ember félni kezdett Istentől, akitől pedig teljes szabadságot és csak jót kapott. Ez az érzés eddig ismeretlen volt az ember számára, mert nem volt oka félni senkitől és semmitől. Innentől azonban ez vált általános életérzésévé, mindmáig. Mindig is igaz volt – modern világunkra pedig egyre inkább igazgá válik – a mondás: az ember nemcsak élőlény, hanem „félőlény”, azaz jellemző létállapota a félelem. A félelem eltávolította az embert Istentől, és ezzel Sátán elérte a célját.

A félelem nem volt alaptalan. Ádám és Éva tudta: amit tettek, annak következménye lesz, és azonnal átlátták, hogy hazugság áldozatává váltak. Nem a lét magasabb szintjére jutottak, hanem alacsonyabbra, mert addigi büntelenségük elveszett. A bűn elválasztotta őket Istentől, az élet forrásától, és felfedte mezítelenségüket, amit igyekeztek fügefalevelekkel elfedni.

A második következmény volt a szűgyen. Ez is ismeretlen érzés volt addig. Most pedig ez motiválta őket pótcselekvésekre. Nem Istenhez menekültek, hanem emberi erővel akarták javítani helyzetüket: fügefaleveleket aggattak magukra, és elrejtőztek az erdő fái között.

„A félelem ellentéte az elrejtettség. A gyermek, ha anyja karjában pihen, nem fél. Még a légoltalmi pincében sem félt, ha anyja a karjában tartotta, pedig az egész utca romba dőlt felette. Az elrejtettséget nem a külső védelem jelenti, hanem a szeretet. A külső védelem elháríthat bizonyos látható, megnevezhető veszélyeket, amelyek rettegéssel töltönek el. A bizonytalan, láthatatlan, megnevezhetetlen félelmet egyedül a szeretet tudja legyőzni. »A szeretetben nincsen félelem« (1Jn 4,18) Mivel az ember nem tud más oltalmat találni, megpróbálja saját magát megvédeni, jól-lehet önmagának elrejtettséget nyújtani nem tud.” (Theodor Bovet: *Félelem és elrejtettség*, Keresztény Testvérgyülekezet, Kolozsvár, 5–8. o.)

„A szeretet és a békesség, amely eddig az övék volt, eltűnt, és helyébe a bűntudat, a jövőtől való félelem, a lélek mezítelenségének érzése lopakodott. A fényruha, amely eddig övezte őket, most eloszlott, és hogy helyettesítsék, öltözetet igyekeztek készíteni maguknak, mert ruha nélkül nem kerülhettek Isten és a szent angyalok elé.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A megkísértés és az elbukás c. feje.)

Átgondolást segítő kérdések: A mi életünkben vajon mik lehetnek ezek a „fügefalevelek”? Hogyan próbálunk rejtőzködni? Nem vezérli-e szégyen a gondolkodásunkat? Mit teszünk ilyenkor: Istenhez menekülünk, vagy pótcselekvésekkel, „fügefalevelekkel” próbáljuk palástolni?

3 Mi volt a végső ok, ami miatt az ember már nem kívánta a közvetlen kapcsolatot Teremtőjével? Mi volt a bűn újabb következménye?

Zsid 12,29 ■ „A mi Istenünk megemésztő tűz.”

Hab 1,13 ■ „Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt...”

2Móz 20,19 ■ „Te beszélj velünk, és mi hallgatunk, de Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk.”

.....

.....

Ádámot és Évát nem csupán addig ismeretlen új érzések befolyásolták, hanem annak a valóságára is rádöbbenek, hogy „Isten bűnnel együtt nem lakik” (Zsolt 5,5). Tudták, hogy Isten jelenlétében nem állhatnak meg bűnnel terheltten. A bűn nemcsak eltaszít, hanem el is választ Istentől. A bűnös nem tudja elviselni azt a szentséget és tisztaságot, ami a Mindenhatóból árad, ezért nem is akar közvetlen kapcsolatba kerülni Vele. Így került sor az utolsó közvetlen beszélgetésre a Teremtővel. Amikor szólította őket, kénytelenek voltak szóba állni vele, de Ádám önigazolásba, mentegetőzésbe kezdett, bűnéért a feleségét, végső soron pedig a Teremtőt kezdte okolni. Így módon jelent meg a bűn újabb következménye.

Ezt követően Istennek érvényre kellett juttatnia az előre kijelentett ítéletet.

„Az ősszülőknek adott figyelmeztetés – »amely napon eszel arról, bizony meghalsz« (1Móz 2,17) – nem jelentette azt, hogy éppen azon a napon kell meghalniuk, amelyen a tiltott gyümölcsből esznek, hanem azon a napon mondják ki feletük a visszavonhatatlan ítéletet. Isten a halhatatlanságot az engedelmesség feltételével ígérte meg az embernek, de törvényszegésével eljátszotta az örök életet. A törvényszegés napján kellett kimondani a halálos ítéletet.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták, A megkísértés és az elbukás c. fej.*)

Átgondolást segítő kérdések: Nem jellemző-e ránk is az önigazolás Istennel szemben? Tudunk-e másképp viszonyulni Istenhez, mint Ádám és Éva az első bűnt követően?

4 Miért űzetett ki az első emberpár Édenből?

Ésa 45,15 ■ „Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráel Istene, szabadító!”

2Móz 33,18–23 ■ „Mondta Mózes: Kérlek, mutasd meg nekem a te dicsőségedet! Mondta az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem te előtted vonuljon el, és kiáltom előtted az Úr nevét..., arcomat azonban nem láthatod, mert nem láthat engem ember élén... Amikor átmegy előtted az én dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítlak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok. Azután kezeimet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet, de arcomat nem láthatod.”

.....

.....

.....

Kegyelem volt, hogy az embernek nem kellett Isten és a szent lények jelenlétében maradnia. Isten teljesen más okból rejtőzködik el az ember elől, mint az ember Isten elől. Nem önmaga, hanem éppen az ember érdekében. Az Édenből való kiűzetése által kaphatott az emberi család új esélyt az életre, amit azonnal elveszített volna, ha Isten világosságában marad. Isten elrejtőzködése által nyílt lehetőség arra, hogy az emberek a Megváltó által egykor visszakerülhessenek Isten közvetlen jelenlétébe.

„Nem Isten önkényes határozata zárja ki a bűnösöket a mennyből, hanem saját alkalmatlanságuk rekeszti ki őket a mennyi lények közösségéből. Isten dicsősége megemésztő tűz lenne számukra.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. fej.)

„A bűn elkövetése után Ádám és Éva nem lakhattak tovább az Édenben. Komolyan könyörögtek, hogy ott maradhassanak, ártatlanságuk és örömeik otthonában. Beismerték, hogy elveszítették jogukat erre a boldog, békés helyre, de fogadkoztak, hogy a jövőben engedelmeskednek Istennek. Azonban természetük a bűn következtében megromlott, erejük, hogy a gonosznak ellenálljanak, meggyengült, és így utat nyitottak Sátánnak, hogy könnyebben megközelíthesse őket. Ártatlanságukban engedtek a kísértésnek, most pedig, bűnös állapotukban, nincs erejük, hogy hűségesek maradjanak. Alázatosan és kimondhatatlanul szomorúan búcsúztak gyönyörű otthonuktól, és elindultak, hogy a bűn átkától sújtott földön éljenek. Az egykor enyhe és egyenletes hőmérsékletű légkör lényeges változásokon ment át, de az Úr irgalmasan bőrruhákba öltöztette őket, védelmül a hőség és a hideg ellen.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A megkísértés és az elbukás c. feje.)

Ettől fogva megszűnt a személyes érintkezés Isten és ember között. Még Isten hű szolgálói (például Mózes) is csak befedezve tapasztalhatták meg Isten jelenlétét, arcát nem láthatták.

5 Hogyan hatott az ember utódaira is a bűn következménye?

Rm 5,12 ■ „Miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenki vétkezett.”

Rm 6,23 ■ „A bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet, a mi Urunk Krisztus Jézusban.”

Az ember utódaira is kihatott a bűn következménye, mert ettől fogva nem az ártatlanságot, hanem a bűnre hajló emberi természetet örökölték tovább. Ez igazságtalannak tűnhet, ám Isten kegyelme kiegyenlíti ezt a születésbeli hátrányt. Azért született meg a megváltási terv, hogy Isten közelebb vonja magához az embert, és megismertesse vele szeretetét, mintha soha nem vétkezett volna.

„A szeretet hatalmával megmentett emberi szív, amely egykor a Sátánnal vívott küzdelem csatatere volt, drágább a Megváltónak, mint az, amely soha nem bukott el. Isten nem az értéktelen bűnöst látta az emberben, hanem azt, amivé megmentő szeretete a Krisztusban elrejtett embert formálhatja.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Az igazgyöngy c. feje.)

Emellett nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy az átok nem csupán az öröklés következménye, hanem mi magunk is megerősítjük a bűnre való hajlamot döntéseinkkel. Nem csupán az ősszülők bűne miatt kerülünk mindannyian a halál ítélete alá, hanem azért, „mivel mindenki vétkezett”.

A bűnre hajló emberi természet fogalma nem azonos azzal, amit egyes keresztény gondolkodók eredendő bűnnek tekintettek, és amit a Római Katolikus Egyház ma is vall az eredendő bűnről. Nem Ádám személyes bűne öröklődik át utódaira, hanem a bűnre való hajlam ösztönös természetükben. Igazságtalan lenne, ha az ember a bűnt magát is tovább örökítené utódaira, és emiatt egy kisgyermek eleve a kárhozat ítélete alatt lenne, még mielőtt személyes bűnt követett volna el. Az eredendő bűn téves értelmezéséből származik a Római Katolikus Egyháznak az a tanítása, hogy a keresztségre azért van feltétlenül szükség már a kisgyermekes esetében, hogy ez eltávolítsa tőlük az átörökölt bűnt, ami által eleve kárhozatra ítélték lennének.

A bűn legfájóbb következménye az elmúlás. Mert az első halál akkor is sújt bennünket, ha a megváltás kegyelme által a végíté-

letben felmentést nyerünk az igazi halál, a megsemmisítő halál, a második halál ítélete alól. Azt mondhatjuk, hogy az első halál – ami még csak alváshoz hasonlít – nem csupán büntetés, hanem kegyelem is, mivel határt szab a küzdelemnek, a szenvedéseknek. Ennek tudata csökkenti, de nem hárítja el teljesen a vele járó fájdalmat. Összüleinknek is azzal kellett szembesülniük, hogy a halál ezentúl utódaikra is kihát.

„A halhatatlanságot, amit Isten az engedelmesség feltételével ígért, a törvényszegő ember eljátszotta. Ádám nem örökíthette át utódaira azt, ami neki sem volt. Az elbukott ember számára semmi remény nem lett volna, ha Isten – Fia odaáldozásával – nem tette volna elérhetővé a bűnbocsánatot és a halhatatlanságot. Míg »a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenenek vétkeztek«, Krisztus »világosságra hozta ...az életet és a halhatatlanságot az evangélium által« (Rm 5,12; 2Tim 1,10).” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Az első nagy csalás c. fejezet.)

6 Miért nem létesíthetünk tehát közvetlen kapcsolatot Istennel jelenleg? Mi lehet viszont a reménységünk?

1Tim 6,15–16 ■ „Amit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, aki királyok Királya és uraknak Ura, akié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik, akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat, akinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen.”

Jn 1,18 ■ „Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, Ő jelentette ki Őt.”

Jn 14,7–9 ■ „Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is, és mostantól fogva ismeritek Őt és láttátok Őt. Mondta neki Filep: Uram, mutasd meg ne-

künk az Atyát, és elég nekünk! Mondta neki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát, mi módon mondd azért: mutasd meg nekünk az Atyát?”

.....

.....

.....

Sokan vágnak rá, hogy Isten közvetlenül mutassa meg magát nekik, vagy valamilyen valóságosan látható bizonyítékát adja létezésének. Ez azonban ahhoz hasonló kérés, amilyen Ádámé és Éváé volt, hogy az Édenben maradhassanak. Nem teljesíthető, mégpedig éppen a mi érdekünkben. Ám Isten nem hagyott bennünket magunkra! Elküldte Jézust, aki életével bizonyóságot tett az Atyáról. Jézus életét megismerve úgy elevenedhet meg előttünk az Atya jelleme, mintha a valóságban látnánk Őt. Jézus földi pályafutása lezárultát követően pedig elküldte maga helyett a Szentlelket, aki által most is közvetlen tanácsot, vezetést, vigasztalást és örömet kaphatunk, hasonlóan ahhoz, ahogyan ősszüleink hűvös alkonyatkor a Teremtővel érintkezhettek.

„A bűn elzárta az embert Istentől, azért a megváltás terve nélkül sorsa az Istentől való örök elszakadás, a vég nélküli éjszaka sötétsége lett volna. A Megváltó áldozata újra lehetővé tette az Istennel való érintkezést. Személyesen nem mehetünk Isten színe elé, bűnös állapotunkban nem láthatjuk arcát, azonban szemlélhetjük Őt és érintkezhetünk vele Jézus, a Megváltó által. Isten dicsősége ismeretének világossága »Jézus Krisztus arcán nyilatkozott meg« (2Kor 4,6) »Isten... Krisztusban megbékéltette magával a világot« (2Kor 5,19) Mialatt Krisztus megnyitja a mennyet az ember számára, az általa közölt élet az ember szívét nyitja meg a

menny számára. A bűn nemcsak Istentől zár el bennünket, hanem megsemmisíti lelkünkben mind a vágyat, mind az Ő megismerésére való képességet. A gonosz munkája arra irányul, hogy hatástalanná tegye Krisztus küldetését. Jézusnak azonban van hatalma megeleveníteni és helyreállítani a lélek képességeit, megvilágosítani az elsötétült elmét, és megeleveníteni a megrontott akaratot, amelyet a bűn megbénított. Ő megnyitja számunkra a világegyetem gazdagságát, erőt ad nekünk, hogy felismerjük és elfogadjuk ezeket a kincseket.” (Ellen G. White: *Nevelés, A nevelés viszonya a megváltáshoz* c. fej.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

Hogyan teremtett kapcsolatot Isten önmaga és az ember között a bűneset után?

1 Milyen indítékból fáradozik Isten azért, hogy „megbékéltesse” a tőle eltávolodott, elidegenedett embert?

2Kor 5,19 ■ „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világgal...”

Jn 3,16 ■ „Úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Hós 11,7–8 ■ „Népem megátalkodottan hajlamos elfordulni tőlem. Ha hívogatják is őt a magasságos Istenhez, senki nem indul meg rajta. Míképpen adnák oda, Efraim, szolgáltatnák ki, Izráel!?... Megesett bennem az én szívem, fellángolt minden szánalmam!”

Jób 35,5–7 ■ „Tekints az égre, és lásd meg, nézd meg a felleget, milyen magasan vannak feletted! Ha vétkezel, mit tehetsz ellene, ha megsokasítod bűneidet, mit ártasz neki? Ha igaz vagy, mit adsz neki, avagy mit kap a kezedből?”

.....

.....

.....

.....

Az ember lázadt fel, vétkezett Isten ellen, mégis a Teremtő küzd, fáradozik azért, hogy „megbékéltesse” magával a világot.

A Jób könyvéből idézett ige rámutat arra, hogy Isten részéről nem tudunk felfedezni semmiféle önérdet, ami magyarázná azt, amit értünk tesz. Az egyetlen magyarázat a mindenható Isten csodálatra méltó, felfoghatatlan szeretete minden teremtménye iránt, még a méltatlanná lett, bűnös, elveszett emberiség iránt is.

„A megváltásunkért fizetett ár – a végtelen áldozat, hogy mennyei Atyánk halálra adta a Fiát értünk – emelkedett felfogást kell hogy kialakítson bennünk arról, hogy mivé válhatunk Krisztus által.

Amikor János apostol ihletés állapotában szemlélte az Atya veszendő emberiség iránti szeretetének a magasságát, mélységét és szélességét, tisztelettel és csodálattal telt el. Nem talált megfelelő szavakat ahhoz, hogy kifejezze ennek a szeretetnek a nagyságát, és mindnyájunkat felszólít, hogy szemléljük ezt a szeretetet: »Lássátok meg, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!« (1Jn 3,1)...

Mennyire felértékel ez a szeretet bennünket, embereket!... Páratlan szeretet! Isten csodálatra méltó szeretete egy olyan világ iránt, amely nem szeretete Őt! Olyan hatalmat rejt ez a gondolat, amely Isten előtti meghódolásra készíti a lelket...

Minél inkább elmélyülünk ebben a témában, annál világosabban felismerjük a végtelen szeretet és az együttérző könyörület megszámlálhatatlan megnyilatkozását, amely az anya önfejlő és tévelygő gyermeke iránt megnyilatkozó, sóvárgó, együttérző szeretetét is felülmúlja.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretetét az ember iránt c. feje.)

2 Hogyan mutatta be Jézus az embert kereső Istent a jó pásztor példázatában?

Lk 15,4–6 ■ „Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülve. Hazamenve egybehívja barátait és szomszédait, mondván nekik: Örvendeztetek velem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett!”

„Az elveszett juh példázata nemcsak egyes bűnösöket ábrázol, hanem az Istentől elszakad, bűntől megrontott világot is. Világunk csak egy atom abban a roppant mindenségben, amely Isten birodalma. Mégis ez a kis bukott világ – ez az egy elveszett juh – fontos számára. Krisztus... lehajolt a magasságból, félretette dicsőségét, hogy megmentse ezt az egy elveszett világot. Ezért a világért hagyta el a büntelen világokat, a kilencvenkilencet, ahol szerették Őt, és eljött erre a földre, ahol »megsebesítettett bűneinkért, megrontott vétkeinkért«.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A bűnösök menedéke c. fejezet)

A példázatnak az a részlete, hogy a pásztor keresi az elveszett juhát „mígnem megtalálja”, arra a kitartó, türelmes, állhatatos fáradozásra utal, amely Isten részéről megnyilatkozik a bűnös emberiség és az egyes bűnösök iránt.

3 Istenen kívül kik vesznek részt még ebben a kereső munkában?

Zsolt 103,20 ■ „Áldjátok az Urat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek az ő rendeletét, hallgatva az ő rendeletének szavára.”

Zsid 1,14 ■ „Avagy nem szolgáló lelkek-e mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?”

.....

.....

„Az angyalok sokkal többet tesznek az emberi családért, mint sokan gondolják... Mélyen a szívükön viselik Isten e lázadó fiainak sorsát. Segíteni akarnak nekik, hogy visszatérjenek a béke és a biztonság révébe, hogy végül győzőkké váljanak, megmentettek, örökre megmentettek legyenek... Az angyalok, akik szüntelen látják a mennyei Atya arcát, jobban szeretnének az Ő közelében, a tiszta és szent mennyei légkörben maradni, de feladat vár rájuk: mennyei légkört kell hozniuk a megkísértett és megpróbált lelkeknek, nehogy Sátán alkalmatlanná tegye őket arra a helyre, amelyet az Úr velük szeretne betölteni a mennyei világban... Sátáni eszközök folyvást viaskodnak az emberek gondolkodása feletti uralomért, de Isten angyalai is szüntelen fáradoznak. megerősítik azok meglankadt kezét és megrogygyant térdét, akik Istent hívják segítségül.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 213. o.)

„A leghatalmasabb angyalok sem tartják méltatlannak magukhoz, hogy megkülönböztetett szeretettel és figyelemmel álljanak oda a leggyengébbek, a hívők legkisebbjei mellé.” (Frédéric Godet – idézi Alfred Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 87. o.)

4 Milyen akadályok elhárításáról kell Istennek gondoskodnia ahhoz, hogy megszólítsa, „megtalálja” az embert?

Ésa 55,8–9 ■ „Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim útjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!”

Rm 11,33–35 ■ „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az ő útjai? Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? Vagy kicsoda volt neki tanácsosa? Avagy kicsoda adott neki előbb, hogy annak visszafizethesse?”

Rm 1,21–25 ■ „Okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és balgatag szívük megsötétedett. Magukat bölcseknek vallva balgatagokká lettek... Mint akik Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtetett dolgokat tisztelték, szolgálták a Teremtő helyett...”

2Kor 4,4 ■ „A világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki Isten képmása.”

Mérhetetlen a távolság Isten intelligenciája, tudománya és az ember ismeretei, felfogóképesége között. Még akkor is nagy lenne ez a távolság, ha nem fertőződünk volna meg a bűnnel. Ennek következtében azonban az ember elkorcsosult. A mai ember szellemi képességei kisebbek annál, amilyen az emberek értelme és tudása volt a teremtéstől fogva egészen a vízözönig

(vö. 1Móz 6,4). Ezenfelül a bűn, az énközpontúság elfogulttá teszi az ember gondolkodását, megvakítja az értelmét, eltompítja a lelkiismeretét. Továbbá ott van még az ősellenség szüntelen törekvése, ravasz munkája, hogy még inkább eltérítse az ember értelmét a valóságtól, és becsapja hazugságaival.

Mindezeket figyelembe véve kellett Istennek valamilyen módot találnia arra, hogy tiszta és emelkedett gondolatait, a valódi és egészséges tudományt közel hozza hozzánk, megossza velünk, emberekkel.

„Sokan... azt a felfogást terjesztik, hogy a természet Istentől függetlenül működik, magában hordozza a saját törvényeit, és a működésükhöz szükséges erőt... Isten hatalmától független okokra vezetik vissza a természet dolgait. Életadó erőt tulajdonítanak az anyagnak, istenséggé léptetik elő a természetet. Feltételezik..., hogy Istennek nincs hatalma beavatkozni a természeti törvényekbe... Ez hamis tudomány. E törvények nem működnek maguktól. Isten megállás nélkül tevékenykedik a természetben. A természet Isten szolgája.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 8. köt., 259. o.)

„Az Isten igaz ismeretével rendelkező emberek nem fognak úgy beleszédülni az anyag törvényeibe és a természet működésébe, hogy ne vegyék észre, ne ismerjék el Isten állandó munkálkodását a természetben.

A természet nem Isten, sohasem volt az.

A természet hangja bizonyosságot tett Istenről, de a természet mégsem Isten... A természetben magában nincsen erő, csak az az erő nyilatkozik meg általa, amelyet Isten kölcsönöz neki...

Az ember lelke megbénult a bűn szerzője, Sátán mesterkedései nyomán... Sátán elbűvölő hatalma uralkodik rajta.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 168., 187. o.)

5 Milyen utakat, módokat keresett Isten arra, hogy elérje az embert? Hogyan vázolja fel Jelenések könyve az úgynevezett kinyilatkoztatásláncot?

Zsid 1,1 ■ „Miután Isten sok rendben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólt nekünk Fia által.”

Jel 1,1–3; 2,1–7 ■ „Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott neki Isten, hogy megmutassa szolgálóinak, amiknek meg kell lenniük hamar: Ő pedig elküldvén azt az ő angyala által, megjelentette szolgálójának, Jánosnak, aki bizonyágot tett Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyágtételéről, mindenről, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban, mert az idő közel van...

Az efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: ...Akinak van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek...”

Zsolt 14,2 ■ „Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, van-e köztük értelmes, Istent kereső?”

.....

.....

.....

Mintha csak egy hosszú láncot engedett volna le Isten a mennyből a földre, hogy elérjen minket, embereket, és ezen az úton eljuttassa hozzánk üzenetét. Jelenések könyve első két fejezete alapján fel tudjuk vázolni ezt a „kinyilatkoztatásláncot”:

Az *Atya* megosztja gondolatait és terveit a *Fiúval* (vö. Jn 5,20), aki a közvetítő szerepét tölti be mindenkor az *Atya*, a mennyei világ és az elesett, elveszett emberiség között. Ő pedig *angyala* segítségével rábízza Isten gondolatait, üzeneteit az általa kiválasztott, elhívott *prófétára*. Ő pedig tanúskodik mindarról, amit látott

és hallott, emberi nyelven tolmácsolja Isten üzenetét. A prófétai beszédet ezután a *gyülekezet anyala/követe* (az „angyal” magyar nyelvünkben a görög „angelosz” szóból ered, Jel 1,1-ben is ez szerepel, szó szerinti fordítása: „követ, küldött”), azaz a gyülekezet tanítója értelmezi, fejtegeti, teszi nyilvánvalóvá a benne foglaltakat. Végül a harmadik isteni személy, a *Szentlélek* „forgatja” a hallottakat az egyes emberek elméjében, hogy személyükre alkalmazottan meghallják, megértsék Isten üzenetét.

„A Biblia olyan egyszerűen – az emberi szív szükségleteihez és vágyaihoz igazodva – tárja fel az igazságot, hogy az lenyűgözi a legmagasabban képzett embereket is, ugyanakkor a szerény, iskolázatlan személyek előtt is világossá teszi az élet útját... Minél többet kutatjuk a Bibliát, annál mélyebb lesz a meggyőződésünk, hogy az az élő Isten Szava, és az emberi logika meghajol az isteni kinyilatkoztatás fensége előtt... Amikor Isten Igéjének a csodálatos dolgain elmélkedünk, olyan mély kútba tekintünk bele, ami egyre csak szélesedik és mélyül a tekintetünk alatt... Az ilyen tanulmányozásnak megújító hatása van.” (Ellen G. White: *Nevelés, A Biblia titkai* c. fej.)

De a próféták általi kinyilatkoztatásnál is többet tett Isten azért, hogy a bűn okozta szakadás ellenére kapcsolatba lépjen az emberiséggel és azon belül az egyes emberekkel. Fiát – aki „az ő dicsőségének visszatükröződése, valóságának képmása” (Zsid 1,3) – küldte e világra, hogy egészen közélről megismertesse magát velük.

Isten Fia emberré lett, emberként élt közöttünk, hogy „bizonyosságot tegyen nekünk az igazságról” (Jn 18,37). Olyan tökéletesen teljesítette Jézus a küldetését – emberi testben, emberi körülmények között mutatva be Isten jellemét és a bűnösök iránti mentő szeretetét –, hogy földi élete végén elmondhatta: „Aki látott engem, látta az Atyát.” (Jn 14,9)

6 Milyen végcélra irányul Isten embert kereső, embereket önmagával „megbékéltető” munkája?

Eféz 1,9–10 ■ „Megismertette velünk akarata titkát kegyelme szerint, melyet előre elrendelt magában, az idők teljességének rendjére [tervére]* nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindent Krisztusban, mind, amelyek a mennyekben vannak, mind, amelyek e földön vannak.”

.....

.....

.....

Igazi evangélium, valódi jó hír, hogy a bűn nem örök. Nem létezett mindig, és nem lesz mindig. Isten megváltási terve arra irányul, hogy megszűnjön a bűn okozta válaszfal vagy szakadék a mennyi világ és a föld között. Földünk nem marad örökre elszigetelt a világmindenségben. A megváltott emberek is részei lesznek Isten bűntelen teremtményei nagy családjának. Jézus Krisztus dicsőséges visszajövele nyomán fog mindez megvalósulni. Mennyire okunk van hát várni, sóvárogni egy nagy szabadságot és boldog beteljesedést!

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

* Az eredeti újszövetségi szó (oikónómia) jelentése: terv, rend.

Szabadságunkban áll-e pozitív vagy negatív választ adni Isten „keresésére”?

Egyszerűnek tűnik a válaszadás a címben megfogalmazott kérdésre, de a szabad választás lehetősége a Szentírás egyik legnagyobb horderejű témaköre, ezért szükséges részletesebben foglalkoznunk vele.

1 Miképpen találkozunk a Biblia elején és végén is a szabad választás jogával, amelyet Isten megadott az embernek?

1Móz 2,17; 3,11–13 ■ „A jó és gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz... Vagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?... Mondta az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél?”

Jel 22,17 ■ „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! Aki hallja, mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”

.....

.....

A Szentírás első soraitól kezdve az utolsóig láthatjuk a szabad választáshoz való jog következetes tiszteletben tartását Isten részéről. Figyelmeztette az első emberpárt arra, hogy a tiltott

gyümölcsből ne egyenek. Tudta, milyen borzalmas tragédiához vezetne, ha Ádám és Éva az engedetlenség útjára lépne. Ennek ellenére sem akadályozta meg, hogy az ember érvényesítse a saját választását. Csak utólagos kérdése – „Mit cselekedtél?” – érzékelteti mélységes szomorúságát döntésük miatt.

Az ember döntési szabadságát ezt követően is tiszteletben tartotta és tartja Isten mind a mai napig. A mi választásunkhoz ugyanúgy viszonyul, ahogyan Ádám és Éva választásához. Időben figyelmeztet, ám ha ennek ellenére a bűnt választjuk, tiszteletben tartja és – szomorúan bár – tudomásul veszi. Egyetlen ember sem élt ezen a világon, akinek a választását Isten megakadályozta vagy kikényszerítette volna. Mindenki maga választja meg a saját sorsát, és viseli érte a felelősséget a végítéletben.

„Isten tanította őszüleinket a tudás fájával kapcsolatban, és feltárta előttük Sátán bukását, illetve azt is, hogy milyen veszély fenyegeti őket, ha hallgatnak az ellenség sugallataira. Nem fosztotta meg őket a választás lehetőségétől. Szabad erkölcsi lényeknek teremtette őket, akik vagy hisznek az Ő szavának, engedelmeskednek parancsolatainak és élnek, vagy a kísértőnek hisznek, engedetlenné válnak és elvesznek. Mindketten ettek a jó és gonosz tudásának fájáról, de a nagy tudás, amit nyertek, a bűn megismerése és a bűnösség érzése lett. Az őket körülvevő fény nemsokára eltűnt. Bűnük súlya alatt megborzosgtak, és isteni fénypalástjuk elvesztését tapasztalva igyekeztek eltakarni mezítelenségüket.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Az első nagy csalás c. feje.)

2 Milyen érvel igyekszik Sátán cáfolni azt, hogy Isten tiszteletben tartja az ember szabad választását?

Jak 1,25 ■ „Aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe, és megmarad amellett... az boldog lesz az ő cselekedetében.”

5Móz 11,26–28 ■ „Lásd, elétek adom ma az áldást és az átkot! Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, amelyeket e mai napon parancsolok nektek. Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, letértek az útról, amelyet én ma parancsolok nektek...”

.....

.....

.....

Az egyik érvelés szerint Isten csak látszólag tiszteli az ember szabadságát, mert kemény korlátokat állított fel, hiszen átkot és halálbüntetést helyezett kilátásba, ha az ember nem engedelmeskedik neki. Ezért valójában az ember nem dönthet szabadon, hanem egy szabadságnak álcázott lelki kényszerpályán kell mozognia.

Így érvelt Sátán már a lázadása kezdetén, amikor bizalmatlanságot szított Isten és törvénye ellen az angyalok között. El tudta hitetni az egyharmadukkal azt, hogy a boldogság és a szabadság, amelyben nap mint nap élhettek, valójában rabság, mert Isten, akiben bíznak, valójában zsarnokoskodik fölöttük. Ezzel szemben ő – állítása szerint – igazi szabadságot ajánlott nekik.

„Lucifer... kétségeket kezdett ébreszteni a mennyei lények életét szabályozó törvények iránt... Azt állította, hogy ha elfoglalhatná az őt megillető magasztos tisztséget, abból nagy jó származna az egész mennyei seregére, mert célja az, hogy szabadságot biztosítson mindenki számára.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták, Miért engedte meg Isten a bűnt? c. feje.*)

Az a hazugság, amely a szabadságot rabságnak, a rabságot pedig szabadságnak nevezi, a mai napig rendkívül népszerű.

3 Hogyan hangzik a másik ördögi érvelés az Istentől kapott döntési szabadságunk ellen?

Rm 7,14-15 ■ „Tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, eladva a bűnnek. Mert amit cselekeszem, nem ismerem, mert nem azt művelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekeszem.”

Préd 7,20 ■ „Nincs egy igaz ember sem a földön, aki jót cselekedne és ne vétkezne.”

Jn 14,15 ■ „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok!”

.....

.....

.....

A másik nagy ellenérv az ember bűnre hajló természete. Azt állítják, hogy az ember elméletben ugyan szabadon dönthet Isten mellett, de a gyakorlatban nem tud neki engedelmeskedni, mert a bűn rabságából senki nem képes szabadulni. Ezért a bűntől való szabadulás tekintetében nem lehet valódi szabadságról beszélni.

Ebből az okoskodásból nőtt ki az a teológia, mely szerint a bűn feletti győzelem kívánatos lenne, de a bűn világában soha el nem érhető cél, ennélfogva nem is kell a tökéletesség kényszeréből származó lelki terhet hordozni. Azt vallják, hogy aki minden áron győzni akar a bűnei felett, valójában elhordozhatatlan lelki teher rabságában sínylődik, mivel nem fogadja el, hogy az ember egészen az újjáteremtésig tökéletlen marad. Akkor szabadul csak fel a nyomás alól, akkor éli át a hit igazi örömét, ha elfogadja saját gyarlóságát, nem rabja valamilyen beteges perfekcionizmusnak, hanem elhiszi, hogy Krisztus közbenjáró szolgálata minden hiányosságát befedezi.

Az igazság valójában ennek a fordítottja. Isten szeretete már ezen a világon képes szabaddá tenni az embert a bűntől. Az ember valóban nem tud győzni a saját erejével, de szabadon dönthet a bűn rabságából való szabadulás igénylése mellett, kérheti ehhez a Menny segítségét, erejét. Ehhez szükséges azonban szabad akaratú döntése, e nélkül nem győzhet, nem nyerheti el a felülről való segítséget, nem tapasztalhatja meg a lélek valódi szabadságát.

„Mindenki, aki nem hajlandó átengedni magát Istennek, egy másik erő uralma alá kerül. Nem önmagáé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalávalóbb szolgaságban van. Nem láthatja az igazság szépségét, értelmét Sátán irányítja. Azaz ámitja önmagát, hogy saját ítéletei szerint jár el, valójában azonban a sötétség fejedelmének akaratát követi.

Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit. »Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valóssággal szabadok lesztek.« (Jn 8,36). »A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye« megszabadít minket »a bűn és a halál törvényétől« (Rm 8,2).

A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. A változásban, amely beáll, mihelyt a lélek alárendeli magát Krisztusnak, a legmagasabb szintű szabadság rejlik. A bűn kiűzése magának a léleknek a műve.

Igaz, magunknak nincs erőnk, hogy kitörjünk Sátán bűvköréből, de ha vágyunk a bűntől való szabadulásra, és nagy szükségletünkben rajtunk kívül álló és a miénket meghaladó erőért kiáltunk, lelki képességeinket a Szentlélek isteni energiája hatja át, s ezek így engedelmeskednek az akarat parancsának és teljesítik Isten akaratát. Az emberi szabadság egyetlen feltétel alapján lehetséges: egynek kell lenni Krisztussal. »Az igazság szabadokká tesz

titeket« (Jn 8,32), és Krisztus az igazság. A bűn csak úgy arathat diadalt, ha az értelem elgyengül, a lélek szabadsága megszűnik. Ha alávetjük magunkat Istennek, ez a személyiség helyreállítását eredményezi, és ezzel helyreállítja az ember méltóságát. Az isteni törvény, melynek alávetjük magunkat, »a szabadság törvénye« (Jak 2,12).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, A lélek világossága c. fej.)

4 Egyedül milyen „kényszer” nyilatkozik meg Isten részéről az ember iránt?

4Móz 22,32–35 ■ „Az Úr angyala mondta: Miért verted meg a szamaradat immár három ízben? Íme, én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út énelöttem. De meglátott engem a szamár, és kitért előlem immár három ízben... Mondta azért Bálám az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te állsz előttem az útban. Most azért, ha nem tetszik neked, visszatérek. Az Úr angyala pedig mondta Bálámnak: Menj el e férfiakkal, mindazáltal amit mondok majd neked, azt monddad. Elment azért Bálám a Bálák fejedelmeivel.”

Lk 14,23 ■ „Akkor mondta az úr a szolganak: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni [mindenkit], hogy megteljen az én házam!”

.....

.....

.....

Megrendítő, ahogyan az angyal küzd Bálámért, akit annyira hatalmába kerített a kapzsiság, hogy még az sem fékezte meg eltökélt szándékában, amikor a szamár emberi hangon szólalt

meg, miután háromszor megverte. Az idézett párbeszéd különlegessége az angyal beszédének látszólagos ellentmondásosságában rejlik. Egyrészt kijelenti, hogy Bálám veszedelmes útra indult el, és ő azért jött, hogy akadályozza a továbbhaladásban, azután mégis engedi őt, hogy továbbmenjen. Ebből azt érthetjük meg, hogy az Úr elmegy a végső határig azért, hogy Bálámot valamiképpen visszatartsa, figyelmeztetve őt a veszélyre, amely utazásával jár. Ugyanakkor Bálám eltökéltségét látva engedi, hogy szabad akaratú döntését érvényesítse. Bálám – amikor a halálos veszéllyel szembesül – egy pillanatra megijed, visszakozik, de nincs benne valódi megbánás, mert amikor az életveszély elhárul, az angyal nem sújtja őt halállal, örömmel veszi, hogy az angyal engedi útja folytatását. Ez a bibliai történet jól szemlélteti Isten végsőig való küzdelmét az emberért, és tehetetlenné válását a bűnhöz ragaszkodó bűnössel szemben.

Egyetlen „kényszerítő” eszközt alkalmaz csak Isten, hogy az embert a jó melletti döntésre bírja. A királyi menyegző példázatában látunk erre példát. Ha Isten szeretetének a szinte „kényszerítő” erejére sem fordul meg az ember szíve, akkor Isten eszköztelen marad, fel kell adnia érte való küzdelmét.

„A példázatban adott »Kényszeríts bejönni mindenkit!« parancsot sokan tévesen értelmezik, mintha arra tanítana, hogy az evangéliumot erőszakkal el kell fogadtatni az emberekkel. Pedig inkább a meghívás sürgető voltát, a felhozott indokok hatékonyságát jelenti. Az evangélium soha nem próbálja erőszakkal Krisztushoz téríteni az embereket. Az üzenet így hangzik: »Mindnyájan, akik szomjaztok, jöjjetek e vizekhez.« »A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj!...és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!« (Ésa 55,1; Jel 22,17) Isten szeretetének és kegyelmének ereje »kényszerít« arra, hogy fogadjuk el a Megváltó hívását.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, „Eredj el az utakra és a sövényekhez” c. feje.)

5 Miért felettébb veszélyes úgy élni a szabadságunkkal, hogy nemet mondunk az Úrnak?

4Móz 14,28–29–33 ■ „Mondd meg nekik: Élek én, azt mondja az Úr, hogy éppen úgy cselekszem veletek, amiképpen szóltatok fülem hallására! E pusztában hullanak el holttesteitek, mindazok, akik megszámláltattak a ti teljes számotok szerint, húszesztendőstől fogva és azon felül, akik zúgolódtatok ellenem... A ti fiaitok pedig... bujdosnak e pusztában negyven esztendeig... miközben megemésztetnek holttesteitek e pusztában.”

Zsid 3,7–8 ■ „Annakokáért, amint a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában.”

Mt 23,37–38 ■ „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Aki megölöd a prófétaikat, és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek. Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit szárnya alá, és te nem akartad. Íme, pusztán hagyatik nektek a ti házatok.”

.....

.....

.....

A pusztai vándorlás idején közvetlenül a Kánaánba való bevonulás előtt fellázadt a nép Isten ellen. Mindeddig türelmesen hordozta őket az Úr, újra és újra megbocsátotta lázadásait. De amikor vezetőt akartak választani, hogy visszatérjenek Egyiptomba, akkor az Úr megengedte, hogy beteljesüljön pontosan az, amit hitetlenségükben mint veszélyt emlegettek, amit ezáltal maguknak választottak. Nem akartak, ezért nem mentek be arra a földre, hanem a pusztában töltöttek hosszú éveket, míg

kipusztult az a nemzedék, amelyik a lázadásban részt vett. Sokat gondolkodhattak a negyven év alatt azon, hogy milyen rosszul választották meg sorsukat.

Amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, sírt a város sorsa felett. A zsidó vallási vezetők, valamint az általuk befolyásolt tömeg nem volt tisztában azzal, hogy mit tettek, amikor Jézust elutasították. Számukra teher volt Jézus, és fellélegeztek, amikor meghalt. Jézus azonban tudta, milyen tragikus következményekkel jár döntésük. Nem sújtott le rájuk azonnal a büntetés, hanem Isten csupán magára hagyta a várost. Nem kértek belőle, ezért a továbbiakban nem terjeszthette ki rájuk oltalmazó kezét. Ha Isten elhagy egy helyet, egy népet, egy embert, akkor ott, illetve azon a sötétség lesz úrrá. Néhány évtizeddel később tapasztalhatták a következményeket. Jézus a prófétikus kronológia szerint i. sz. 31-ben halt meg, Jeruzsálem pedig i. sz. 70-ben pusztult el, amikor a rómaiak leverték az ellenük indított szabadságharcot.

„Jézus felemelte kezét, mellyel oly gyakran áldotta meg a betegeket és a szenvedőket, kinyújtotta a halálra ítélt város felé, s a fájdalomtól megtört hangon kiáltotta: »Bárcsak megismerted volna te is, akárcsak e mostani napodon is, amelyek neked a te békességedre valók!« (Lk 19,42) Itt a Megváltó szünetet tartott, és nem mondta ki, milyen lenne Jeruzsálem állapota, ha elfogadta volna az Isten által nyújtott segítséget: szeretett Fiának ajándékát. Ha Jeruzsálem... befogadta volna a mennyből küldött világosságot, akkor virágzása teljében állhatott volna a birodalmak királynőjeként... A ragyogó kép arról, amivé Jeruzsálem lehetett volna, elhalványult a Megváltó előtt... Jézus felvette a város feletti siralma megszakadt fonalát: »De most elrejtettek a te szemeid előtt. Mert jönnek reád napok, amikor ellenségeid körülötted palánkot építenek, körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak... A földre tipornak le téged, és fiai-

dat benned, és nem hagynak benned követ kövön, mivel-hogy nem ismerted fel a te meglátogatásod idejét.» (Lk 19,42–44)... [Jézus] látta a város szerencsétlen lakóit kerék-be törve, kereszten gyötrődve, a gyönyörű palotákat le-döntve, a templomot romokban, míg végül felszántják a vá-rost, mint a mezőt. Méltán sírt a Megváltó oly megrendül-ten e félelmetes kép láttán.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Jön a Te királyod” c. feje.)

Amikor az ember nemet mond Istennek, valójában nincs tisztában azzal, hogy mit választ. A magabiztos emberi bölcsesség azt hiszi, tudja, mi az előnyösebb és biztonságosabb út. Pedig csak egyetlen biztonságos út létezik: az, amit Isten jelöl ki számunkra. Minden más tragédiához vezet.

6 Miért nagy kiváltság a szabad választás lehetősége? Hogyan szólít meg Jézus mindannyiunkat?

Jel 3,20 ■ „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja az én szavamat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, vele vacsorázom, és ő énvelem.”

2Kor 3,17 ■ „...ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.”

.....

.....

.....

Csakis a választás szabadsága vezet valódi szeretethez, és tesz az abban rejlő erő részesévé. Az erőszak nem csak a szabadság ellentéte, de a szereteté is. Szeretni csak szabadon lehet, és Isten Országában, ahol a szeretet az uralkodó elv, nem létezik semmi, ami korlátozná a szeretethez szükséges szabadságot.

„Hamis Isten-ismeret homálya borítja be a Földet. Ahhoz, hogy a sötét árnyat eloszlassa a fény, és a világ visszatérjen Istenhez, meg kell törni Sátán megtévesztő hatalmát. Ehhez nem lehet kényszert alkalmazni. Az erőszak ellenkezik Isten kormányzatának elveivel. Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot kíván, a szeretetet pedig nem lehet megparancsolni, sem erőszakkal, tekintéllyel kikényszeríteni. Szeretetet csak szeretet ébreszthet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Velünk az Isten c. fej.)

A végidő népének szóló intés és felhívás a laodiceai üzenetben olvasható. Isten nemcsak az idő rövidsége miatt kérleli népét valódi megtérésre, hanem azért is, mert ez a nép nincs tisztában valódi állapotával. Nem érzékeli Jézustól való távolságát, nem tudja, miként éljen a szabad választás jogával. Az ajtót, amelyen Jézus kopogtat, csak mi tudjuk kinyitni. Imádkozhatunk vég nélkül a megújulásért, de ha ezt a döntő mozdulatot nem tesszük meg, nem kerülhetünk közösségbe Jézussal. Ezért nem elég, ha ismerettel rendelkezünk a szabad választás lehetőségét illetően, hanem meg is kell tanulnunk élni vele, mert ettől függ örök sorsunk.

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Az embert kereső Isten munkálkodása a Szentlélek által

1 Mi a kezdete a Szentlélek bennünk végzett munkájának?

Jn 16,8 ■ „[A Szentlélek] **mikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről...**”

Vö. Péld 21,2 ■ „**Minden útja igaz az embernek a maga szemei előtt...**”

.....

.....

A kulcsszó a János evangéliumából idézett igében a *meggyőz*. Az eredeti görög szövegben szereplő szó jelentése: *napvilágra hozni, meggyőzni, megfeddeni, megjobbulás céljából*.

A Példabeszédek könyvéből vett ige rávilágít, miért van szükség erre a különleges, meggyőző munkára: az ember elvakult öngazultsága, végzetes lelki vaksága miatt. Kevesen látják bűneiket a maguk valóságában, kevesen győzik le öngazolásra való hajlamukat és kevesen készek megalázni magukat őszinte bűnbánattal Isten hatalmas keze alatt (1Pt 5,6).

Koronként és egyénenként más és más konkrét bűnökről győz meg a Szentlélek. Példa erre a meggyőző munkára az, ahogyan Nátán próféta – a Lélek által ihletett példázattal – rávezette a lelkiileg elsötétült Dávidot, hogy elismerje nagy bűnét, és kimondja önmaga felett a jogos ítéletet (2Sám 12,1–14).

„A bűn elkövetője nem veszi észre jelleme torzulásait, nem látja bűne visszataszító voltát, mivel a bűn legyengíti az erkölcsi ítélőképesseget. Hacsak meg nem nyitja szívét a Szentlélek lelkiismeretet meggyőző hatalma előtt, elfogult vakságban marad bűnét illetően. Bűnvallomása nem őszinte, nem komoly. Ha beismeri is bűnét, mindannyiszor hozzátesz valami védekezést, amivel eljárását menteti. Azt bizonygatja, hogy ha bizonyos körülmények nem úgy alakulnak, nem követte volna el tettét, amiért megrovásban részesült...

Ha a szív enged Isten Lelke befolyásának..., akkor a lelkiismeret megelevenedik, és a bűnös bizonyos mértékig felfogja az erkölcsi törvény mélységét és szentségét, amely Isten uralmának alapja. »Az a világosság, amely megvilágosít minden embert«, bevilágít a lélek titkos zugaiba, és világosságra hozza »a sötétség elrejtett dolgait« (Jn 1,9; 1Kor 4,5). Határozott meggyőződés lesz úrrá szíven, lelkén. Érzékeli az örökkévaló Isten tökéletesen igaz jellemét, és megretten attól a gondolattól, hogy bűnnel terhelt, tisztátalanul kell megállnia a szívek vizsgálója előtt. Látja Isten szeretetét, a szentség szépségét, a tisztaság örömét, vágyakozik arra, hogy megtisztuljon és helyreállítsa közösségét a mennyyel...

Saját erőnkől nem tudunk ilyen megbánásra jutni... Éppúgy nem juthatunk bűnbánatra Krisztus Lelke nélkül – aki felébreszti a lelkiismeretet –, mint ahogy bűneink sem bocsáttathatnak meg Krisztus nélkül.

Krisztus a forrása minden igaz indítéknak. Egyedül Ő plántálhat a szívbe ellenségeskedést a bűnnel szemben. Az igazság és a tisztaság utáni vágy fellobbanása, a bűnösségünkről való meggyőződés annak a bizonyossága, hogy Isten Lelke készíti szívünket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnvallomás; A bűnbánat c. fej.)

2 Milyen más kifejezéssel szólt még Jézus az embert kereső Isten munkálkodásáról?

Jn 6,44–65 ■ „Senki sem jöhet énhozzám, hanemha az Atya vonja őt, aki elküldött engem... Azért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet énhozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva neki.”

Vö. Hós 11,4 ■ „Emberi kötelekkel vontam őket, szeretetnek köteleivel...”

.....

A Biblia határozottan tanítja, hogy „jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez” (Zsolt 145,9). Ő mindenkit szeretne megtartani az örök életre (Jn 3,16; 1Tim 2,4). Kegyelmével, a szeretet köteleivel vonja őket magához (Jer 31,3; Hós 11,4). Jól kell értenünk Jézus szavait: az Atya minden embert vonz, de csak azok jönnek Jézushoz, akik pozitív választ adnak erre. Ez a vonzás felismerhető, tapasztalható. Isten a jóságával akar megtérésre indítani (Rm 2,4).

Az Atya vonzása a Szentlélek által valósul meg. A Szentlélek nyitja meg előttünk az Igét, s láttatja meg velünk abban Isten szeretetét, és a Lélek által megnyitott szemmel látjuk meg élet-tapasztalatainkban is a Gondviselő Isten keze nyomait.

Ugyanakkor – amint ezt az előző tanulmányban láttuk – szeretetteljes vonzása mellett Isten mindig tiszteletben tartja az ember szabad választását. Mindenki nemet mondhat erre a vonzásra, becsukhatja szemét és bezárhatja a fülét, hogy ne lássa és ne hallja meg Isten kegyelmes munkálkodását életében (Mt 13,15). Akik így döntöttek Jézus hallgatóságában, azok nem mentek hozzá, nem lettek tanítványaivá. Ezt a döntést sajnos azóta is sokan meghozzák, így Jézus nem segíthet rajtuk.

„Ugyanaz az isteni Lény szól az emberek szívéhez, aki a természet világában is munkálkodik. Kifejezhetetlen sóvárgást ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. A világ kincsei nem tudják megelégtíteni ezt a vágyakozást. Isten Lelke fohászkodik értük, és készíti őket, hogy arra törekedjenek, ami békét és nyugalmat ad a léleknek, ez pedig nem más, mint Krisztus kegyelme és a Szentlélek öröme. Megváltónk állandóan azon munkálkodik – látható és láthatatlan mennyei befolyások által – hogy elterelje az emberek gondolatait a bűn igazi megelégedést soha nem nyújtó örömeiről, és a végtelen áldások felé fordítsa arcukat, amelyeket Őbenne elnyerhetnek... Ti, akik szívetekben valami annál jobbra vágyakoztok, mint amit a világ adhat, ismerjétek fel e vágyban Isten lelketekhez szóló szavát.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnbánat c. fej.)

3 Mit tanulhatunk abból, hogy Jézus a szél fúvásához hasonlította a Szentlélek újjászületésünk érdekében végzett munkáját?

Jn 3,8-17 ■ „A szél fúj, ahová akar, annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy. Így van mindenki, aki Lélektől született. Felelt Nikodémus és mondta neki: Mi módon lehetnek ezek?... Ahogyan felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának felemeltetnie, hogy aki hisz őbenne, annak örök élete legyen. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Nem azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot általa.”

Találó az a megállapítás, hogy a Szentlélek munkája a legmegfoghatatlanabb, de egyben a legvalóságosabb. A szélhasonlat pontosan erre a két jellegzetességre utal. Nem tudjuk, hogyan, de először „lelki elmozdulások” történnek, új késztetések születnek a lélek mélyén. Ezt követően pedig valóságos változások állnak be a cselekedetek, a mindennapi élet, a szokások szintjén is. „A tövis helyén ciprus növekedik, és a bogáncs helyett mirtusz, és lesz ez az Úrnak dicsőségül és örök jelül, amely el nem töröl-tetik.” (Ésa 55,13)

Egy emberi élet megváltozása, átalakulása a legnagyobb csoda. S kétségtelen, hogy ma is történhetnek ilyen csodák ott, ahol teret engednek a „szél fújásának”.

Jézus és Nikodémus beszélgetése nem ért véget a nevezetes szélhasonlattal. Ezt követően a „Mi módon lehetnek ezek?” kérdésre válaszolva Jézus szólt nagy áldozatáról, „felemeltetéséről” a keresztre, és az ebben megnyilatkozó csodálatos isteni szeretetről. Ma, amikor már annyira „elkoptatott”, sokak számára üres és súlytalan a keresztre hivatkozás, egyedül a Szentlélek teheti az erről szóló bizonyoságtételt elevenné, segíthet a saját életünkre vonatkoztatni, s munkálhat ezáltal bennünk valódi megtérést és újjászületést.

„A szél zúgása hallható a fák ágai között, a levelek és a virágok zizegésében, és mégis láthatatlan. Senki sem tudja, honnan jön és hová megy. Ilyen a Szentlélek munkája is az emberi szívben. Ez a lelki folyamat éppoly kevésbé magyarázható meg, mint a szél zúgása.

Van, aki nem tudja meghatározni megtérése pontos idejét, helyét és egyes körülményeit, mégis megtért egyén. Amilyen láthatatlanul hozza létre az Úr a szél zúgását, éppoly láthatatlanul gyakorol állandó hatást a szívre is. Egyesek lelkében – néha teljesen öntudatlanul – lassan-lassan olyan benyomások keletkeznek, amelyek Krisztushoz vonzzák őket. Ezeket a benyomásokat a lélek rendszerint

az elmélkedés, a Szentírás olvasása, vagy Isten Igéjének hallása által nyeri. Amikor azután az isteni befolyás mindig erősebb és közvetlenebb lesz, a lélek végül hirtelen és örömmel adja át magát Istennek. Sokan ezt hirtelen megtérésnek nevezik, pedig a valóságban Isten Lelke hosszú, türelmes munkálkodásának a következménye.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

„A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatossá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan a nagy áldozatra irányítani, melyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt, és a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A Lélek adománya c. fej.)

4 Mi a Szentlélek szerepe az újjászületést követő megszentelődés folyamatában?

Rm 8,9-14 ■ „Ti azonban nem test szerintiek vagytok, hanem Lélek szerintiek, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs Krisztus Lelke, az nem az övé. Ha pedig Krisztus van bennetek, a test ugyan halott a bűn miatt, a lélek azonban él a megigazulás által. Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor Ő, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, megeleveníti a ti halandó testeteket is az ő bennetek lakó Lelke által. Ezért, testvéreim, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meghaltok, de ha a test cselekedeteit a Lélek által megöldöklitek, éltek. Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”

„Mi a megszentelődés? Így határozhatjuk meg röviden: a belső emberben végbement nagy változást követően egész lényünk és minden cselekedetünk összhangra jutása Isten törvényével azáltal, hogy a Szentlélek uralma, vezérlése alá kerülünk, aki törvényként írja be szívünkbe Isten minden parancsolatát.

Miképpen történik ez közelebbről? A Római levél 7. fejezetében Pál apostol arról ír, hogy milyen nehéznek, sőt lehetetlennek tűnik megvalósítani az Isten törvényével való összhangot a cselekvés szintjén, még az őszinte megtérés vagy újjászületés után is...

A 8. fejezetben világosan kifejti az apostol, hogy milyen megoldást talált. Igaz ugyan, hogy a bűn törvényétől megkötözött test, illetve természet »holt a bűn miatt« (10. vers), és valójában semmi jót sem lehetne cselekedni vele, de mégis van egy lehetőség. Az tudniillik, hogy a hatalmas, isteni Lélek »ugyanaz a Lélek, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból«, ezt a bűn miatt holt testet is »meg tudja eleveníteni«, hogy engedelmeskedjék Isten törvényének (10–11. vers). Egyedül, a maga erejében lehetetlen az ember számára, hogy ellenálljon a »tagjaiban lévő bűn törvényének«, mert az feltétlen túlerőt képvisel a belső ember akaratával szemben. A »Lélekkel azonban meg lehet öldökölni a test cselekedeteit« (13. vers). A Léleknek ez a szolgálata – a dolog természeténél fogva – szüntelen való kell hogy legyen, mivel a test ellenkezése, uralomra törése is folytonosan jelentkezik. Tehát a bűnre hajló természet feletti győzelem csak akkor érvényesülhet, ha Isten Lelke folyamatosan bennünk »lakik«, és »vezérel« minket (9,14). Akkor viszont ez feltétlenül lehetséges...

Azt, hogy miképpen öldökölhetjük meg a test cselekedeteit a Lélek által, az Ige így világítja meg előttünk: »Isten munkálja bennünk mind az akarást, mind a cselekvést, az ő jó kedvéből« (Fil 2,13), a bennünk lakozó Lélek által. A Lélek a »test«, a megromlott természet ösztönzései ellenében más, ellentétes készte-
téseket ad belső emberünknek. Természetünk leginkább a hirte-
len, gyors reagálásoknál tud bűnbe rántani minket, amikor elmarad az átgondolás, a lelki kiértékelés. Ha viszont megrom-
lott természetünk mellett az isteni természet is működik ben-
nünk a Szentlélek által, akkor azonnali készte-
téseket kapunk általa is, amelyek átvilágítják, megítélik a dolgokat az igazság és a bűn szempontjából, és vonzanak a jóra, valamint ösztökélnek a bűnös kívánságok megtagadására. A Szentlélek tehát először mindig csak az »akarást« munkálja bennünk, ami azt jelenti, hogy világosságot és készte-
tő ösztönzéseket ad nekünk a jó mel-
letti döntéshez. »Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság« – ez szilárd törvény (2Kor 3,17). Az első lépés után a Szentlélek nem munkálkodik magasabb szinten bennünk addig, amíg be nem várja személyes döntésünket.” (Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye. Bibliai etika*, Bp., 1992, 167–169. o.)

„Krisztus követőinek Őhöz hasonlóvá kell lenniük. Is-
ten kegyelme által olyan jellemet kell fejleszteniük, amely
összhangban van az Ő szent törvénye alapelveivel. Ez a bib-
liai megszentelődés. Ez a munka csak Krisztusban való hit ál-
tal és Isten bennünk lakozó Lelke által mehet végbe. A ke-
resztény továbbra is érezni fogja a bűn csábítását, de állan-
dóan harcol ellene. És itt van szüksége Krisztus segítségére.
Az emberi gyengeség egyesül az isteni erővel és a hit diadal-
mas kiáltása hangzik: »Hála Istennek, aki a diadalt adja ne-
künk a mi Urunk Jézus Krisztus által.« (1Kor 15,57)

A Szentírás világossá teszi, hogy a megszentelődés műve
útján lépésről lépésre lehet előrehaladni.” (Ellen G. White:
A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, Újkori ébredések c. fej.)

5 Hogyan segít a Szentlélek az Isten és ember között megszakadt kapcsolat helyreállításában a hívők kudarcait, eleséseit követően?

Jn 14,26 ■ „Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, Ő mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek.”

Sajnos a tapasztalat azt mutatja, hogy a megszentelődés köránt sem töretlen folyamat a keresztények életében. A Vigasztaló pedig éppen akkor segít és vigasztal, amikor arra a lelki életben átélt kudarc, elesés után a legnagyobb szükség van. Sokféle „nyomorúságot” hozhat az élet, de a bűnökkel terhelt, Istentől elszakadt lélek nyomorúsága a legnagyobb. És Isten ebben a helyzetben is kész vigasztalást nyújtani bátorító ígéreteivel, amelyeket a Szentlélek eszünkbe juttat és élővé tesz számunkra. Néhány ezek közül, a teljesség igénye nélkül:

- „Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú a gondolatait! Térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.” (Ésa 55,7)
- „Ha a gonosztevő megtér minden vétkeből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatomat, és törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon. Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lesz; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog. Hát kívánva kívánom én a gonosz halálát? ezt mondja az Úr Isten! Nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen?” (Ezék 18,21–23)
- „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétvét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! Hozzánk térve

könyörül rajtunk, eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!” (Mik 7,18–19)

- „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Nem fedd minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket. Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt. Mert ő tudja a mi formáltatásunkat, megemlékezik róla, hogy por vagyunk.” (Zsolt 103,8–14)
- „Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet. Térj énhozzám, mert megváltottalak!” (Ésa 44,22)
- „Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik Izráel bűne, de nem lesz, Júda vétkei, de nem találtnak...” (Jer 50,20)
- „Azt mondom azért nektek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek...” (Mt 12,31)

„Előttünk vannak a Biblia gazdag ígéretei. Hogyan is adhatnánk helyt a kételynek mindezek ismeretében? Hogyan is tudod azt képzelni, hogy amikor egy szegény bűnös arra vágyakozik, hogy visszatérjen az Atyához és elnyerje bűnei bocsánatát, akkor Ő majd szigorú rosszállással visszahúzódik tőle, noha az ember bűnbánattal borul a lábához? Vessük el magunktól az efféle gondolatokat! Semmivel sem ártunk jobban lelkünknek, mint ha ilyen téveszméket tűrünk meg magunkban mennyei Atyánkkal kapcsolatban. Isten gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. Krisztus személyében önmagát adta azért, hogy mindazok, akik akarják, üdvözülhessenek, az örökkévaló áldás részeseivé legyenek a dicsőség országában. Szólhatott volna-e Isten meggyőzőbb vagy szeretetteljesebb nyelven hozzánk annál, mint aho-

gyan irántunk való szeretetét kifejezte: »Hát elfeledkezhet-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha ezek elfeledkeznének is, én terólad el nem feledkezem.« (Ésa 49,15)

Kétkedő, bűneitek miatt remegő lelkek, gondolatok arra, hogy Jézus él és közbenjár értünk. Mondjatok köszönetet Istennek szeretett Fia ajándékaért, és imádkozzatok, hogy bárcsak ne hiába halt volna meg értetek! A Lélek hívása ma is szól hozzánk, térjünk hát Jézushoz! Ha ezt tesszük, igényelhetjük áldásait.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Hit és elfogadás c. feje.)

6 Hogyan mutatta be Jézus templomtisztítása a Szentlélek lelkünkben végzett munkáját? Milyen eredeti isteni szándék valósul meg ezáltal?

Jn 2,14-17 ■ „A templomban találta az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, amint ott ültek. Kötélből ostort készítve kiűzte mindnyájukat a templomból, az ökröket és a juhokat is, a pénzváltók pénzét kiszórta, az asztalokat pedig feldöntötte, és mondta a galambárusoknak: Hordjátok el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyám házát kalmárság házává! Megemlékeztek pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: A te házad iránti féltő szeretet emészt engem.”

1Kor 6,19-20 ■ „Avagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a benetetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől kaptatok, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi!”

„Örök időktől fogva az volt Isten célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtet lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakozik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte az isteni dicsőséget. Isten Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Isten az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz. Isten úgy tervezte, hogy a jeruzsálemi templom állandóan tanúsítsa: minden léleknek lehetősége van arra, hogy ezt a nagyszerű rendeltetést betöltsse. Azonban a zsidók nem értették meg az épület jelentőségét, amelyre oly nagy büszkeséggel tekintettek. Nem ajánlották fel magukat Isten Lelke szent templomául.

A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a rengeteg szentségtelen üzérkedés, és ez nagyon jól ábrázolta az érzéki gyönyörök, szentségtelen gondolatok jelenlététől beszenyezett szív templomát. Jézus azzal, hogy megtisztította a templomot az eladóktól és vásárlóktól, rávilágított küldetésére: Ő a szívet akarja megtisztítani a bűn szennyeztől, a lelket megrontó földi kívánságoktól, önző vágyaktól, bűnös szokásoktól. »Mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetségnek követe, akit ti kívántok, íme eljön, azt mondja a Seregek Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját? Kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvös tüze, és a ruhamosók lúgja! Ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt.« (Mal 3,1–3)

»Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki Isten templomát megrontja, megrontja azt Isten. Mert Isten temploma szent, ezek vagytok ti.« (1Kor 3,16–17). Senki sem képes kivetni magából a rengeteg bűnt, amely szívét elfoglalta. Csak Krisztus

tisztíthatja meg a lélek templomát. Ő azonban nem tör be erőszakkal. Nem úgy jön a szívbe, mint a hajdani templomba, hanem így szól: »Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szavamat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz.« (Jel 3,20) Nem csupán egy napra jön, mert ezt mondja: »Lakozom bennük és közöttük járok... és ők az én népem lesznek.« (2Kor 6,16). »Eltapossa álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!« (Mik 7,19) Jelenléte megtisztítja és megszenteli a lelket, és így az az Úr szent templomává lesz, »Isten hajlékává a Lélek által« (Eféz 2,21–22)...

Isten Lelke megemészti a bűnt mindazokban, akik alávetik magukat hatalmának. De ha az ember ragaszkodik a bűnhöz, azonosul is vele. Azután pedig Isten dicsősége, amely elpusztítja a bűnt, el kell hogy pusztítsa a bűnöst is.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az Ő templomában; Kiáltó szó a pusztában c. fej.)

Jézus Krisztusnak kétszer is meg kellett tisztítania a jeruzsálemi templomot (Jn 2,14–17 és Mt 21,12–14; Mk 11,15–17; Lk 19,45–46), mert az első alkalom hatása gyorsan elmúlt. Ahogyan a szentségtelen kufárok fokozatosan és szinte észrevétlenül „visszamerészkedtek” a templomba, míg újra a korábbi szintre süllyesztették azt, úgy térnek vissza a korábban elhagyott rossz szokások is a vigyázatlanság, a lelki nemtörődomség következményeként. Ezért Jézusnak a Szentlélek által újra és újra meg kellett tisztítania a lélek templomát az eleséseket követően, különben nem lehet közössége, élő kapcsolata velünk (vö. Mt 12,43–45; Jn 13,8).

Hogyan vezet a Szentlélek az Íráshoz,
és miként tárja fel annak értelmét?

Hogyan vezeti az embereket
a hívő egyházhoz is?

1 Miként pótolja Isten a bűneset óta megszakadt személyes érintkezést a Biblia által?

Zsid 4,12 ■ „Isten beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél, elhat a szív és lélek, az ízek és velők megoszlásáig, megítéli a gondolatokat és a szív indulatait.”

Jer 15,16 ■ „Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat, szavaid örömömre váltak, szívem vigasságára.”

Péld 6,20–23 ■ „Őrizd meg, fiam, atyád parancsolatát, és anyád tanítását el ne hagyd. Kösd azokat szívedre mindenkor, fűzd a nyakadba. Valahová mégy, vezérel téged, amikor alszol, őriz téged, amikor felserkensz, beszélget teveled. Mert lámpás a parancsolat, a tudomány világosság, és élet útja a tanító feddések.”

.....

.....

.....

Amikor tisztelettel és alázattal nyitjuk meg a Bibliát, Istennel lépünk kapcsolatba, az Ő Szavát halljuk. Tapasztalhatjuk, hogy

ez a beszéd ma is „élő és ható”, megszólító erejű üzenet. Ha pedig az apostoli tanácsot megfogadva Krisztus beszéde gazdagon lakozik bennünk (Kol 3,16), akkor még a mindennapi elfoglaltságaink közben is eszünkbe jutnak ezek az ígék, és tanácsolnak, eligazítanak, „vezérelnek” minket, „beszélgetnek” velünk.

„Aki a Szentírásan keresztül kapcsolatot tart fenn Istennel, nemessé és megszenteltté válik. Míg olvassa a Megváltó szeretetének ihletett feljegyzését, szíve gyengédségben és bűnbánatban olvad fel. Az a vágy tölti be, hogy hasonló legyen Mesteréhez, és a szeretetből fakadó szolgálat életét élje.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1906. március 28.)

„A Biblia az Istentől kapott nagy vezetőnk és irányítónk. Fényénél látjuk az ösvényt, amelyen haladnunk kell. Világosságot áraszt a múltra, az emberi történelemre, és a leg-tökéletesebb összhangot tárja fel ott, ahol a sötétségben levők számára csak zűrzavar látszik. Ami a világ fiai számára megmagyarázhatatlan titoknak tűnik, abban Isten gyermekei világosságot és szépséget fedeznek fel.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1900. február 6.)

„Add meg az Igének a tiszteletre méltó helyet otthonodban! Tekintsd tanácsadódnak minden nehézségben, és tedd életed zsinórmértékévé, minden szokásod mércéjévé! Senki sem érhet el valódi sikert a családi életében, ha nem támaszkodik Isten igazságára, az igaz bölcsességre.” (Ellen G. White, 107. levél, 1898)

„Szükségünk van egy vezetőre a nehézségek közepette, amiképpen a tengerészeknek is szükségük van kormányosra a zátonyok és sziklák között. A tengerész, akinek van térképe és iránytűje, de nem használja azokat, felelős ezért, hiszen veszélyezteti a hajóján utazók életét, és hanyagsága

miatt a hajó elveszhet. Nekünk is van iránytűnk, vezetőnk: Isten Igéje. Világos utasításokat kaptunk, hogy merre menjünk, így menthetetlenek vagyunk, ha eltévesztjük a menny felé vezető utat. A Biblia a jellem tökéletes mércéjét állítja elénk, és csalhatatlan vezetőnk minden körülmények között, az életutunk végéig.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1906. március 21.)

2 Milyen szerepe volt a Szentléleknek a bibliai iratgyűjtemény létrejöttében?

2Tim 3,16–17 ■ „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

2Pt 1,20–21 ■ „Az Írásban egy prófétai szó sem támadt saját magyarázatból, mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak Isten szent emberei.”

.....

Az elsőnek idézett igében az „ihletett”-nek fordított eredeti görög szó (*theopneusztoosz*) rokonságban van a Szentlelket jelölő szóval (*pneuma*). Jelentése: *Istentől lehelt, Isten Lelkétől ihletett*. A másik igében lévő kulcskifejezés – amelyet Bibliánk így fordít: a „Szentlélektől indítatva” – szó szerint ezt jelenti: *a Szentlélektől vitetve/hordozva*.

„A Bibliát ihletett emberek írták, de nem Isten gondolkodásának vagy kifejezésének módján. Emberi gondolkodás és kifejezésmód szerint írták. A Szentírás Istent nem

mint írókat mutatja be. A Biblia írói Isten írnokai (fogalmazói) voltak, nem pedig az Ő íróeszközei... A Bibliának nem a szavai ihletettek, hanem az emberek voltak ihletve. Az inspiráció nem az ember szavaira vagy kifejezéseire hat, hanem az emberre magára, aki a Szentlélek befolyása alatt átitadódik gondolatokkal. A szavak pedig az emberi gondolkodás veretét kapják. Isten gondolata és akarata összekapcsolódik az emberi gondolattal és akarral, és így az ember kijelentései: Isten ígéi...” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. kötet, 20. o.)

„A bibliai szerzők tehát a saját emberi szavaikkal közvetítettek a nekik kinyilatkoztatott isteni kijelentéseket, de olyan szavak voltak ezek, amelyekre »a Szentlélek tanította« őket (1Kor 2,13). Téves tehát úgy gondolkodni, hogy a kinyilatkoztatás vagy ihletés isteni munkája csak addig terjedt, amíg a próféták az üzenetet átvették. Téves azt feltételezni, hogy azután már mindenféle torzulás történhetett, kezdve ott, hogy a próféták emberi szavakkal adták tovább az üzenetet. Az ihletés kiterjedt az apostolok tolmácsi munkájára is. Ezért helytelen kritika alá vonni, kijavítani a bibliai kifejezéseket. Ehelyett inkább meg kell próbálnunk megérteni a bennük foglalt vagy mögöttük rejlő isteni gondolatokat úgy, ahogy vannak, annak tudatában, hogy a mi emberi nyelvünkön ezek a legalkalmasabb, legpontosabb kifejezések, mert ezekre »tanította a Szentlélek« a Biblia íróit.” (Vankó Zsuzsa – Reisinger János: *Bevezetés a Biblia tanulmányozásához*, Bp., 1993, 191–192. o.)

„Isten Ígéje emberi fogalmakon s így szavakon keresztül jutott el hozzánk. Isten nem az égből intézte szózatát az emberhez, hanem próféták által szólt az Ószövetségben, apostolok által az Újszövetségben. Továbbá az isteni kinyilatkoztatás e közreműködői élő emberek voltak. Az isteni ihletés nem fokozta le a Biblia emberi szerzőit szövegrögzítő gépekké. Az isteni ihletés nem egyfajta mechanikus, hanem nagyon is személyes folyama-

tot jelent, mely a Biblia emberi szerzőit nem fosztotta meg egyéni képességeiktől. A Bibliát olvasva bárki meggyőződhet erről. A történeti, elbeszélő könyvek írói – a Biblia nagy részben történeti elbeszélés – történelmi forrásokra támaszkodtak. Az Ószövetség idéz is némelyikből. Lukács, evangéliuma bevezetőjében, saját körütekintő történeti kutatásairól tesz említést. Továbbá valamennyi bibliai szerzőre egyéni írásmód és bizonyos teológiai igazságok hangsúlyozása jellemző. Innen a Szentírás sokszínűsége. Mégis, a különböző megközelítéseken keresztül maga Isten szól.

A kettős szerzőségnek ez az igazsága (nevezetesen, hogy Isten Igéje és emberek beszéde, vagy még pontosabban Isten Igéje emberek beszédén keresztül) a Biblia saját önértelmezése. Az ószövetségbeli törvény megnevezése hol »Mózes törvénye«, hol meg »az Úr törvénye«. A Zsidókhoz írt levél 1. fejezetének 1. versében azt olvassuk, hogy Isten a próféták által szólt az atyákhoz. 2Pt 1,21-ben pedig azt, hogy a »Szentlélektől indítatva« (vitetve, hordozva az eredeti szöveg szerint) szóltak az erre elhívottak. Tehát Isten szólt és emberek szóltak. Az emberek általa szóltak, Ő pedig embereken keresztül. Mindkét állítás igaz, sőt, egyszerre igaz!” (John R. W. Stott: *Korunk könyve, a Biblia*, Lilik Laura fordítása, 1982, 17–18. o.)

3 Mi következik a Biblia megértése tekintetében abból, hogy „a Szentlélektől indítatva szóltak Isten szent emberei”?

1Kor 2,11–14 ■ „Kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az ember lelke, amely őbenne van? Akképpen Isten dolgait sem ismeri senki, hanem csak Isten Lelke... Természetes ember pedig nem értheti meg Isten Lelke dolgait, mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.”

Jn 14,26 ■ „Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, Ő mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek.”

Jn 16,13 ■ „Amikor eljön amaz, az igazság Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem önmagától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti nektek.”

.....

A következtetés egyértelmű és logikus: az Írások megértésében az a Szentlélek segíthet – és mindenképpen szükséges is, hogy segítsen –, aki azokat ihlette.

„Az ihletés szava egymagában nem elegendő ahhoz, hogy az egyes emberekhez valóságosan – az elmébe és a szívbe hatolva – eljusson Isten üzenete. Az ihletés csupán azt biztosítja, hogy a kinyilatkoztatás kiválasztott emberi eszközei a kinyilatkoztatást sértetlenül vegyék át Istentől, és adják át azt nekünk, emberi beszéddel kifejezve. Ahhoz azonban, hogy mi ezt meg is értsük, fel is fogjuk, ismét egyfajta *ihletésre*, azaz a Szentlélek további különleges munkájára van szükség. Mi, bűnös emberek ugyanis még az emberi nyelvre a lehető legtökéletesebben lefordított isteni gondolatokat sem tudjuk megérteni a Lélek megvilágosító ereje nélkül. Mert ha a szavak érthetőek is, az általuk kifejezett gondolatok összefüggése teljesen eltérő a mi önző logikánktól, és nem tudjuk jól értelmezni azt, amit hallunk vagy olvasunk. Nem véletlenül szólott Jézus a magvető példázatában olyan emberekről, akik »hallják, de nem értik« az ígét (Mt 13,19). És nem véletlenül fejezte be tanításait gyakran így: »Akinek van füle a hallásra, hallja meg!« (Mt 13,9 skk.) Pál apostol is kijelenti, hogy »természetes ember nem értheti meg Isten dolgait« (1Kor 2,14). Az ihletésnek ezt a működését –

amely tehát a már emberi beszédbe öltöztetett isteni beszéd hallgatóinak, olvasóinak szükséges a megértéshez, megkülönböztetésül a prófétákra ható ihletéstől –, megvilágosításnak (illumináció) nevezzük. Míg a próféták ihletésénél a »prófétaság lelki ajándéka« érvényesül, az ihletett prófétai beszéd mások számára való magyarázásánál vagy személyes tanulmányozásánál a *tanítás* és a megértés lelki ajándéka.” (Vankó Zsuzsa – Reisinger János: *Bevezetés a Biblia tanulmányozásához*, i. m., 178–179. o.)

„Sohase tanulmányozzuk a Bibliát ima nélkül. Mielőtt megnyitnánk, könyörögnünk kell a Szentlélek megvilágosító segítségéért, és megadatik nekünk... A Szentlélek a Megváltót magasztalja és dicsőíti. Küldetése, hogy bemutassa Krisztust az Ő igazsága tisztaságában, és bizonyosságot tegyen arról a csodálatos szabadulásról és kegyelemről, amit általa elnyerhetünk. Jézus ezt a kijelentést tette a Lélekről: »Ő az enyémből vesz és megjelenti nektek.« (Jn 16,14) Az isteni igazság egyetlen igazán hatékony tanítója: az igazság Lelke. Milyen nagyra becsülte Isten az emberi nemzetséget, hogy odaadta Fiát, hogy meghaljon érte, és elküldi Lelkét, hogy az ember tanítója és állandó vezetője legyen!...

Isten azt akarja, hogy már ebben az életben mind jobban feltáruľjanak népe előtt Igéjének igazságai. Egyetlen út vagy mód létezik csak ennek az ismeretnek a megszerzésére: Isten Igéjének megértésére csak akkor juthatunk el, ha az a Lélek világosítja meg elménket, aki az Írásokat ihlette. »Isten dolgait nem ismeri senki, hanemha Isten Lelke«, »mert a Lélek mindeneket vizsgál, Isten mélységeit is« (1Kor 2,11, 10).

Így hangzott az Üdvözítő ígérete tanítványai számára: »Amikor eljön az igazság Lelke, elvezérel titeket minden igazságra..., mert az enyémből vesz és megjelenti nektek.« (Jn 16,13–14)” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten ismerete; Mit tegyünk a kételyeinkkel? c. fej.)

4

Hogyan vezette a Lélek Fülöpöt az etióp főemberhez? Mi utal arra, hogy ő már elő volt készítve erre a találkozásra?

Ap csel 8,26–35 ■ „Az Úr angyala pedig szólt Fülöpnek: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. Felkelve, elment. Íme egy szerecsen férfi, a kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, aki az ő egész kincstárának felügyelője volt, aki feljött imádkozni Jeruzsálembe, visszatérőben volt, és a szekeren ülve olvasta Ésaías prófétát. Mondta pedig a Lélek Fülöpnek: Járulj oda és csatlakozz ehhez a szekérhez! Fülöp azért odafutva hallotta, amint Ésaías prófétát olvasta. És mondta: Vajon érted-e, amit olvasol? Ő pedig mondta: Mi módon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nekem? Kérte Fülöpöt, hogy felszállva, üljön mellé. Az írás helye pedig, melyet olvasott, ez volt: Mint juh vitetett a mézsárszékre, és amint a bárány az ő nyírója előtt néma, azonképpen nem nyitotta fel száját. Megaláztatásában az ő ítélete elvétezt. Felelvén pedig a komornyik Fülöpnek, mondta: Kérlek téged, kiről mondja ezt a prófeta, magáról-e, vagy másvalakiről? Fülöp pedig száját megnyitva, elkezdve ezen az íráson, hirdette neki Jézust.”

Nem a tizenkét apostol egyikéről van itt szó (Mt 10,2–3), hanem a diakónus Fülöpről (Ap csel 6,5). Az Ige szerint „az apostolokat kivéve” szétszóródtak a hívők Júdea és Samária területére a Saul által támasztott üldözés idején (Ap csel 8,1). Lukács

később „Fülöp evangélista” néven tesz róla újra említést (Ap csel 21,8). Minden bizonnyal már Samáriába is a Szentlélek irányította Fülöpöt, aki „Krisztust prédikálta nekik”, s „az Isten országára és Jézus Krisztus nevére tartozó örömdolgokat hirdette” (Ap csel 8,5.12), így teljesítve be Jézus szavait: „Lesztek nekem tanúim Jeruzsálemben, Júdeában és Samáriában...” (Ap csel 1,8).

A 26. vers szerint először az Úr angyala szólította fel Fülöpöt, hogy menjen a járatlan, Gázába vezető útra, később Lelke által szolt hozzá. A mindenható Istennek megvannak a módszerei és eszközei arra, hogy elérje az általa előkészített lelkeket, beváltva szép ígéretét: „Az Úr nem hagyja éhezni az igaznak lelkét...” (Péld 10,3)

„A komornyiknak fordított eredeti szó: *eunuch*. Az ókorban külön csoportot jelentettek a királyi és fejedelmi udvarok eunuchjai. Olykor nagy befolyásuk volt ezeken a helyeken, mindazonáltal a gyermektelenséget pótolhatatlan veszteségnek tekintették abban az időben. Ésaiás próféta könyvében szeretetteljes isteni üzenet szól az eunuchoknak: Ésa 56,4–5. A *szerecsennek* fordított szó *etióp* az eredeti szövegben. Etiópiának vagy Kusnak nevezi az Ószövetség a Nilus első vízesésétől délre fekvő földrajzi területet, amely magában foglalta a mai Etiópia egy részét is. Ennek a területnek az északi részén egy nagy királyság, Meroe királysága állt fenn sokáig, amelyben királynők uralkodtak, akiket kandakénak neveztek, mint ahogy Egyiptomban fáraóknak a királyokat. A kandaké tehát nem személynév, hanem uralkodói cím... A kincstárnok eunuch bizonyára zsidó hitre tért pogány volt, vagy legalábbis ún. istenfélő, a zsidó hit szimpatizánsa, aki bizonyos ünnepekre felment a jeruzsálemi templomba, az igaz Isten imádásának helyére. Amikor Fülöp megpillantotta a menetet a járatlan úton, közvetlen belső utasítást kapott a Szentlélek által, hogy csatlakozzon a főember kocsiához. Ezután „futva” sietett a szekérhez. Boldog volt, hogy a Szentlélek megmutatta neki a feladatot, amelyért ide irányította. Mi is így viszonyulunk-e a lélekmentés szolgálatához? Mindig örömmel igyekszünk-e megragadni a lehetőséget, amelyet Isten megnyitott számunkra?

Fülöp természetes módon szólította meg a kincstárnokot, és ajánlotta fel neki segítségét. Ha mi is igényeljük a Szentlélek vezetését, és valóban ráhagyatkozunk, akkor tapasztalni fogjuk, hogy a Szentlélek csodálatos alkalmakat teremt számunkra ahhoz, hogy elérjünk embereket Isten üzenetével. Megfelelő időben küld minket az általa előkészített emberekhez... A kincstárnok igazságra, Isten-ismeretre szomjazó ember volt, akiért Isten Lelke előzőleg sokat fáradozott. Szinte csak egy érintésre volt szüksége már ahhoz, hogy teljes megtérésre jusson...

Egyesek erre a történetre hivatkozva tartják szükségtelennek a keresztség előtti gondos tanítást. Azzal érvelnek, hogy a kincstárnok esete a gyors megtérés és az azonnali megkeresztelés lehetőségét, illetve jogosultságát igazolja. Elfeledkeznek azonban arról, hogy a kincstárnok hívő ember volt, aki „feljárt Jeruzsálembe imádkozni”. Ismerte a kinyilatkoztatás alapelemeit, és gyakorlatilag is követte azt, amit megértett. Tisztelte és ismerte is bizonyos mértékig az ószövetségi szent iratokat. Ehhez képest csupán a megváltási terv éppen akkor beteljesedett »jelenvaló igazságát» kellett megismernie. Fel kellett ismernie Jézusban a megváltás ígéreteinek beteljesítőjét, a világ Üdvözítőjét, és el kellett fogadnia Őt személyes Megváltójaként.” (Vankó Zsuzsa: *Az apostolok cselekedetei*, Biblia-tanulmányok, 2018/3., 67–70. o.)

5 Miért nem tártá fel a Kornéliusz századosnak megjelenő angyal az evangéliumot? Miért irányította Péter apostolhoz, akit azután a Lélek bátorított a találkozásra?

Ap csel 10,1–20 ■ „Volt pedig Cézáreában egy Kornéliusz nevű férfi, százados az úgynevezett itáliai seregből, aki kegyes és istenfélő volt egész házanépével együtt, sok alalmaznát osztogatott a népnek, és szüntelen könyörgött Istenhez. Egy nap, mintegy kilenc óra tájban látomásban világosan látta, hogy Isten angyala bement hozzá, és meg-

szólította: Kornéliusz! Ő pedig ránézett, és rémülten azt kérdezte: Mi az, Uram? Ő pedig azt mondta neki: A te könyörgéseid és alamizsnáid feljutottak Istenhez emlékeztetőül. Most azért küldj Joppéba embereket, és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak. Ő egy Simon nevű tímárnál van szálláson, akinek háza a tenger mellett van... És amíg Péter a látomás felől gondolkodott, azt mondta neki a Lélek: Íme három férfi keres téged. Kelj fel azért, menj le, és minden tétovázás nélkül menj el velük, mert én küldtem őket!”

.....

.....

.....

„A mennyben kétségtelenül tudnak szervezni. Ebben a történetben minden a helyén van. Isten angyala jelent meg a százasoknak, miközben Péterhez is szólt a Lélek, s így hozta őket kapcsolatba. Ezzel jött létre a zsidó-pogány kérdésben döntőnek bizonyuló találkozás. Isten tökéletesen összehangolta a Kornéliusz és Péter körüli eseményeket. Miközben Péter imádkozott és látomást látott, Kornéliusz emberei már közeledtek a városhoz (10,9–16); mialatt a látottak jelentésén töprengett, a férfiak megérkeztek a házhoz (10,17–18); miközben még mindig a látáson elmélkedett, a Lélek közölte vele, hogy három férfi vár rá, akikkel habozás nélkül el kell mennie (10,19–20); majd amikor Péter lement hozzájuk és bemutatkozott nekik, azok elmagyarázták, hogy mi járatban vannak (10,21–23).” (John Stott: *Az apostolok cselekedetei – A Lélek, az egyház és a világ*, Bp., Harmat-KIA, 2022, 205. o.)

„Az angyal nem kapott felhatalmazást arra, hogy elmondja Kornéliusszal a kereszt történetét. Olyan gyarlóságoknak és kísértéseknek alávetett embernek kellett beszél-

nie a megfeszített és feltámadt Üdvözítőről, mint amilyen maga a százados is volt. Isten nem választ képviselőjéül el nem bukott angyalokat arra a feladatra, hogy evangéliumát képviseljék, hanem emberi lényekre bízta igazsága hirdetését... Krisztus is emberré lett, hogy az emberekhez eljusson. Isten-emberi Üdvözítőre volt szükség, hogy elhozza a világnak az üdvösség üzenetét. Most pedig férfiakra és nőkre bízta azt a szent kötelességet, hogy hirdessék »Krisztus végére mehetetlen gazdagságát«... Jézus Krisztusnak megvolt már a gyülekezete e földön mint képviselője, és az volt a feladata, hogy megmutassa a megtérő bűnösnek az élet útját.

Sokan azt hiszik, hogy Krisztus elismert földi követőitől függetlenül, egyedül Neki tartoznak közvetlen felelősséggel az elnyert világosságért és tapasztalatokért. Jézus a bűnösök barátja, és szíve megindul szenvedéseiken. Övé minden hatalom mennyen és földön, azonban tiszteletben tartja az általa elrendelt eszközöket, amelyek az emberek üdvösségére és felvilágosítására szolgálnak. Ezért a bűnösöket a gyülekezethez utalja, amelyet a világosság közvetítőjévé tett a világ számára.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Igazságot szomjazó lélek; Üldözökből tanítvány c. fejezet.)

6 Hogyan ismerhetjük fel ma is a Lélek vezetését? Miként munkálkodhatunk vele összhangban az emberekért?

Eféz 2,10 ■ „Az ő alkotása vagyunk, Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtette, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.”

Zsolt 143,10 ■ „Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó Lelked vezéreljen engem az egyenes földön!”

Jel 22,17 ■ „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! Aki hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen ajándékként!”

.....

.....

Kérhetjük Istentől, hogy az Ő jó Lelke vezessen el bennünket az általa „előkészített” lelkekhez (Zsolt 143,10), és hogy ez a Lélek maradjon is velünk ezeken a találkozásokon, hogy legyen „lélek-jelenlétünk” a megfelelő szavakat szólni. Kérhetünk Istentől „irgalmas szemet” (Péld 22,9), hogy vegyük észre azok lelki szomjúságát, akik annál jobbra vágnak, amit e világ nyújthat (Zsid 11,16). Kérhetjük, hogy ne menjünk el a számunkra naponta előre elkészített „jó cselekedetek” mellett (Eféz 2,10), és „legyen fülünk” a Lélek szavának meghallására (Jel 2,7).

„A »Lélek és a menyasszony«, azaz a Szentlélek és az egyház együtt közvetíti Isten hívását az embereknek, legalábbis ennek így kellene lennie. Az egyház szertartásai és prédikálásai erőtlenekek, ha nem a Lélek ihletésével és erejével közlik Isten szeretetét, hívását. A »híváslánc« azonban nem ér véget ezen a ponton: mindenki, aki csak hallja Krisztus – illetve »a Lélek és a menyasszony« – hívását, máris adja tovább! Biztatóan, szeretettel buzdítsa a szomjazókat: »Jöjj!« Erre megint csak azt mondhatjuk: így kellene lennie. Krisztus gyülekezete minden egyes tagjának a Megváltó kegyelmi hívását kellene közvetítenie, amint Pál apostol és írja: »Krisztusért járva... követségben, mintha Isten kérne általunk, Krisztusért kérünk: Béküljetek meg Istennel!« (2Kor 5,20)” (Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, IV. kötet, Bp., Spalding Alapítvány, 2011, 290–291. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

Miképpen lakozhat Jézus az emberben a Szentlélek által?

1 Hogyan szól a Szentírás arról, hogy Jézus az emberben szeretne lakozni a Szentlélek által? Milyen lépéseken keresztül szeretné Isten helyreállítani a bűneset óta megszakadt kapcsolatot?

2Kor 6,16 ■ „Ti az élő Isten temploma vagytok, amint mondta: Lakozom bennük, köztük járok, leszek nekik Istenük, ők pedig az én népem lesznek.”

3Móz 26,11–12 ■ Sátoromat sátoraitok között állítom fel, veletek táborozom. Nem fordulok el, mindig veletek maradok. Köztetek járok, Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek.”

Jn 1,14 ■ „Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott. Láttuk dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”

1Kor 3,16 ■ „Nem tudjátok-e, hogy Isten temploma vagytok, hogy Isten Lelke lakozik bennetek?”

Édenben az első emberpár számára természetes volt közvetlen, kölcsönös szeretetkapcsolatban élni Istennel. (Talán a szerelmesek vagy az egymást igazán szerető házaspárok élete mutatja be valamelyest, hogy milyen az, ha a szeretetkapcsolatban élők önként, örömmel ajándékozzák egymásnak idejüket, figyel-

müket.) A bűneset nyomán azonban megszakadt a közvetlen, élő és örömteli kapcsolat Istennel. De Ő tervet készített, hogy ezt helyreállítsa. Már az ószövetségi templom- és áldozati rendszer is az ember iránti változhatatlan szeretetét szemléltette. Legfőképpen azonban azzal bizonyította a valóságos közösség helyreállításának szándékát, hogy egyszülött Fia emberi testet öltött. Ezzel még szorosabbra fűzte kapcsolatát a bukott emberrel, hogy kifejezze változhatatlan békeszándékát irántunk, Fia helyettes áldozatával pedig az örök élet lehetőségét kínálja fel nekünk. Ám Isten nemcsak Fia földi szolgálata idején akart emberek között lakozni, hanem mennybemenetele után elküldte a Szentlelket, hogy ezáltal továbbra is közöttünk, sőt bennünk lakhasson, mindaddig, „míg újra megláthatjuk Őt, örülni fog szívünk, ezt az örömet többé senki el nem veheti tőlünk” (Jn 14,17–20; 16,22).

„[Az Ószövetség idején] Isten jelenléte lakhelyéül emeltek templomot, hogy szemléltető tanítás legyen ez Izráel és a világ számára. Isten célja az volt örök időktől fogva, hogy a ragyogó, szent szeráfoktól fogva az emberig minden képere és hasonlatosságára teremtet lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakozik. A bűn következtében azonban az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte az isteni dicsőséget. Isten Fiának testet öltésével megvalósult a menny terve. Isten az emberben lakozik, és megmenntő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz... »Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki Isten templomát megrontja, megrontja azt Isten. Mert Isten temploma szent, ezek vagytok ti.« (1Kor 3,16–17) Senki sem képes kivetni magából azt a sok bűnt, amely elfoglalta szívét. Csak Krisztus tudja megtisztítani a Lélek templomát. Ő azonban nem tör be erőszakkal, hanem ezt mondja: »Íme az ajtó előtt állok

és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz.» (Jel 3,20) Nem csupán egyetlen napra akar belépni a szívbe, hanem így szól: »Lakozom bennük és közöttük járok... ők az én népem lesznek.« (2Kor 6,16) »Eltapossa álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe ved minden bűnünket!« (Mik 7,19) Jelenléte megtisztítja és megszenteli a lelket, hogy az Úr szent templomává lehessen, »Isten hajlékává a Lélek által« (Eféz 2,21–22).” (Ellen G. White: *Jézus élete, Az Ő templomában* c. fejj.)

2 Miért nevezi Pál apostol „titoknak” az Isten és ember közötti kapcsolatot, Krisztus bennünk lakozását?

Kol 1,26–27 ■ „Ama titok, mely el volt rejtve ősidők és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az ő szentjeinek, akikkel Isten meg akarta ismertetni azt, hogy mily nagy a népek között eme titok dicsőségének gazdagsága, tudni illik, hogy Krisztus tibennetek van mint a dicsőség ama reménysége.”

Rm 10,6–8 ■ „A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe (azaz, hogy Krisztus aláhozza), avagy: kicsoda száll le a mélységbe (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza)? De mit mond? Közel van hozzád e beszéd, szádban és szívedben van a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk.”

.....

A bűneset óta, Kaintól fogva sokféle elképzelést és vallásgyakorlatot talált ki az ember annak érdekében, hogy hidat építsen Istenhez, hogy eljusson Őhozzá. Sikerült Sátánnak elhíttetni az emberekkel a történelem során, hogy a különböző vallások,

illetve emberi erőfeszítések, cselekedetek által képes az ember kiérdemelni, elnyerni Isten tetszését. Isten azonban a bűneset után azonnal kinyilatkoztatta az első emberpárnak, hogy Szabadítónak kell eljőnnie, aki a kígyó fejére tapos (1Móz 3,15), és ezáltal megnyílik az út arra, hogy helyreálljon a kapcsolat Isten és ember között. Nem a gyarló embernek kell felemelkednie Istenhez, hanem Isten „jön le” a bukott emberhez (Jn 1, 51), hogy felemelje őt magához.

A *titok*, illetve az eredeti görög *mysterion* kifejezés nem értetlenséget jelent, hanem az ember számára szinte felfoghatatlanul magasrendű ismeretet.

„Titok a bűn bejövele világunkba, Krisztus testlétele, az újjászületés, a feltámadás, és sok más bibliai tárgy túl mélyek ahhoz, hogy az emberi gondolkodás felfoghassa. Elegendő bizonyítékul szolgálnak ezek ahhoz, hogy meggyőződhessünk a Szentírás isteni eredetéről. Ne kételkedjünk az Igében azért, mert nem értjük meg Isten gondviselésének minden titkát.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., 699. o.)

Alig felfogható titok, hogy Isten a tőle elfordult, ellene lázadó teremtménye szívében kíván újból lakást venni megváltó kegyelme jogán. És titok az is, hogy miképpen valósulhat ez meg.

3 Milyen szerepe van a Szentléleknek és a hitnek abban, hogy Krisztus bennünk lakozzék?

Eféz 3,16–17 ■ „Adja meg nektek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek a belső emberben az Ő Lelke által, hogy lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben.”

2Kor 13,5 ■ „Próbáljátok meg magatokat, hogy hitben vagytok-e? Vizsgáljátok meg magatokat! Vagy felismeritek-e

magatokban, hogy Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor nem álltatok ki a próbát.”

Gal 2,20 ■ „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus, amely életet pedig most testben élek, Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

.....

.....

„Az ember része az üdvösségében az, hogy higgyen Jézus Krisztusban, aki tökéletes Üdvözítő, de nem csupán mások, hanem önmaga számára. A menny Istenében kell bíznia, Őt kell szeretnie és félnie... Öszintén és komolyan meg kell fontolnunk a kérdést: megaláztuk-e magunkat Isten előtt, hogy a Szentlélek átformáló erejével tevékenykedhessen általunk? Nekünk mint Isten gyermekeinek előjogunk, hogy a Szentlélekkel együtt dolgozzunk. Akik énünket megfeszítették, a megtört szívűeket a Szentlélek birtokába veszi és tisztességre méltó edényekké teszi őket. Olyanok az Ő kezében, mint az agyag a fazekas kezében. Jézus Krisztus megerősíti az ilyen nők és férfiak lelki, fizikai és erkölcsi erejét. A Lélek kegyelme szilárdságot ad a jellemnek. Az ilyen emberek jó befolyást fognak gyakorolni másokra, mert Krisztus lakozik a szívükben.” (Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok*, 50–51. o.)

Gondoljuk át – önmagunkra vonatkoztatva – a következő kérdéseket és tanácsokat:

„Ki az, aki kész Isten kezébe helyezni önmagát? Ki az, aki kész kezét kiutasító mozdulattal rátenni dédelgetett bálványaira, és megengedni Krisztusnak, hogy megtisztítsa szíve templomát, kiűzze onnan »a vevőket és az eladókat«?

Ki készült fel arra, hogy beengedje Jézust a lelkébe, hogy megtisztítsa mindentől, ami azt elhomályosítja és tönkreteszi? Az elérendő cél világos: »Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletesek!« (Mt 5,48) Isten arra hív férfiakat és nőket, hogy őrizzék ki szívükből az ént, akkor a Szentlélek akadálytalanul beléphet oda.

Hagyj fel azzal, hogy magad próbálsz elvégezni ezt a munkát! Kérjed Istent, hogy munkálkodjék benned és általad, míg végül az apostol szavaival te is elmondhatod: »Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus.« »Hogy lakozzék Krisztus hit által a szívetekben... hogy eképpen beteljesedjete az Isten egész teljességéig.«

Habár Isten teljessége áll a rendelkezésünkre, mi ennél kevesebbel is megelégszünk. Azt gondoljuk, elég csak ismerni az igazságot annak megszentelő ereje nélkül. Szomjúságunkat azonban csak az élet forrásának vize képes oltani. Mégsem térünk vissza újból és újból e forráshoz inni. Isten nem így tervezte számunkra. Lelkünknek szüntelenül vágyakozni kellene az élet vize után. Folyton keresni kellene Krisztust, és vágyódni a vele való közösségre. Csak a feddhetetlenség utáni éhség és szomjúság fog elvezetni bennünket kegyelmének teljességéhez.” (Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok*, 50–51. o.)

„Közömbösen beszélgetni hitbeli dolgokról, lelki szomjúság és élő hit nélkül imádkozni, mit sem ér... Az üdvösségre vivő hit nem pusztán értelmi beleegyezés az igazságba... Beszéljete és gondolkodjatok Jézusról! Tűnjék el éneket Őbenne! Vessetek el minden kételyt, őrizzetek el minden félelmet! Mondjátok ezt Pál apostollal együtt: »Élek többé nem én, hanem él bennem Krisztus, amely életet pedig e testben élek, az Isten Fiában való hit által élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.« (Gal 2,20)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hit érintése c. fej.)

4 Mi jellemzi azt a hívőt, aki élő, személyes közösségben él Krisztussal? Milyen tanítást közvetít ezzel kapcsolatban Mária és Márta története?

Lk 10,38–42 ■ „Bement egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony befogadta őt házába. Volt egy Mária nevű testvére, aki Jézus lábánál ülve hallgatta az ő beszédét. Márta pedig foglalatoss volt a szüntelen való szolgálatban. Előállván azért, mondta: Uram, nincs-e gondod arra, hogy a testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondd azért neki, hogy segítsen nekem!... Mondta neki Jézus: Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre, Mária a jó részt választotta, melyet nem vehetnek el tőle.”

.....

.....

.....

Az eredeti szöveg értelmében tehát Jézus nem megdicsérte, hanem tapintatosan, szeretettel megfeddte Mártát.

Van-e bennünk is olyan őszinte vágyakozás a Krisztussal való közösség iránt, amelyet Mária magatartásában láthatunk? Mennyi minőségi időt, figyelmet szánunk Jézusra a mindennapokban? Nem az jellemző-e inkább, hogy a napi hírek hallgatása, az okos eszközök kínálta információk vagy más teendőink mellett alig jut időnk a „jó rész” megélésére.

Ezek után nem lepődhetünk meg azon, hogy annyit boszszankodunk, bukácsolunk a hétköznapiakban, illetve alig látzanak a Lélek gyümölcsei az életünkben. Ha nem kapcsolódik össze szorosan a szőlővessző a Szőlőtőkével, hogyan is remélhetnénk gyümölcsöt rajta?

Kérdezzük meg magunktól: Mi az oka annak, hogy oly gyak-

ran megfelelkezünk az „egy szükséges dologról”? Miért nem vágyakozunk több időt tölteni Jézussal? Miért fogyatkozhatott meg bennünk az Istennel töltött idő igénye annyira, hogy sokszor csak röviden, kötelességből olvasunk Bibliát, és az imádságra sem szánunk egy-két percnél több időt? Érdeemes átgondolnunk az alábbi, több mint száz évvel ezelőtt írt sorokat:

„Az emberek soha nem látott hévvel vetik bele magukat különböző dolgokba: a szórakozás, a pénz utáni hajsza, a hatalomért való versengés, a létért folytatott küzdelem mind-mind hihetetlen energiát igényel testi, szellemi és lelki szempontból egyaránt. Ebben az őrült rohanásban szól hozzánk Isten szelíd szava. Arra int, hogy vonuljunk el és legyünk közösségben Ővele. »Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11)

Sokan még az áhítat ideje alatt sem élik át Istennel az igazi közösség áldását. Túlságosan sietnek. Sietős léptekkel térnek be Jézus Krisztus szerető jelenlétének körébe, talán egy percet ha időznek ezen a szent területen, de nem várják meg a tanácsot. Nincs idejük ott maradni a mennyei Tanító előtt. Nehéz terhüket cipelve kezdik el napi munkájukat.

Ezek az emberek sohasem érik el a lehetséges eredményeket, amíg nem tanulják meg az erő titkát. Időt kell adniuk maguknak arra, hogy gondolkozzanak, imádkozzanak és megvárják, hogy Istentől érkezzen a fizikai, szellemi és lelki erő. Szükségük van a Szentlélek felemelő befolyására. Ha megkapják azt, friss erő tölti be őket. Elgyötört testük és fáradt elméjük megújul, nehéz szívük pedig a terhektől megszabadulva, örömmel szárnyal.

Nemcsak pár sietős percre van szükségünk, hanem arra, hogy személyes közösségben legyünk Krisztussal és nyugodtan üljünk le a jelenlétében.” (Ellen G. White: *Nevelés, Hit és ima* c. fej.)

5 Mi a legfőbb akadálya annak, hogy Isten nem tud bennünk lakozni? Miért nem tapasztalták meg sokan, milyen élő kapcsolatban lenni Krisztussal?

Jer 29,13 ■ „Kerestek engem, és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.”

Gal 5,17 ■ „A test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.”

.....

Végső soron énközpontú természetünk miatt Krisztus nem tud félszívű keresztények szívében lakni. Hiszen csak az őszinte, teljességgel Hozzá vágyódó, Őt befogadni kész lélekkel tud összekapcsolódni. Nem akarja senkire rákényszeríteni magát. A legkisebb ellenállás, büszkeség, önelégültség, felszíniesség vagy közömbösség is elég ahhoz, hogy Krisztus az ajtón kívül maradjon. Nem erőlteti senkire szeretetét, de folyamatos kopogtatásával kifejezi irántunk készségét, kitartó közeledését.

„Milyen örömmel birtokolná Jézus lelkünk templomát, ha hagynánk! A Biblia szavai szerint Jézus a szív ajtajánál várakozik és kopogtat. Miért nem lép be? Mert a bűnök szeretete bezárta a szív ajtaját. Amikor engedünk annak, hogy feladjuk bűneinket és beismerjük vétkeinket, a lélek és a Megváltó közötti akadály elhárul.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1892. december 5.)

„Egészen át kell adnunk szívünket Istennek, különben sohasem munkálhat bennünk olyan változást, amely által visszaalakíthat minket a saját képmására. Természetünk szerint elidegenedtünk Istentől. Így hangzik a Szentlélek

tanúságtétele erről: »Holtak voltatok törvényszegéseitekben és bűneitekben«, »minden fej beteg, és minden szív erőtlen, tetőtől talpig nincs e testben épség«. Sátán töre erősen fogva tart minket, »foglyokká tettettünk akarata teljesítésére« (Eféz 2,1; Ésa 1,5–6; 2Tim 2,26). Isten arra vágyakozik, hogy meggyógyítson és szabaddá tegyen bennünket. Ez azonban teljes átformálást kíván, egész lényünk megújulása szükséges hozzá. Ennélfogva teljesen át kell adnunk magunkat Istennek ahhoz, hogy elvégezhesse bennünk ezt a munkát. Az én elleni harc a legnagyobb csata, amelyet valaha is vívhatunk. Átadni önünket, alárendelni mindent Isten akaratának küzdelembe kerül, de szükséges, hogy a lélek engedelmeskedjék Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fejezet.)

Vajon hol tartunk jelenleg szívünk átadásában? Mennyire vesszük komolyan az önünket elleni harcot naponként, reggeli áhítataink idején, valamint mindennapi döntéseink során? Miért nem adunk Istennek több időt arra, hogy formálhasson minket?

6 Milyen tapasztalatot élhetnek át azok, akik átadják szívüket Istennek, így életükben Krisztus lehet az Úr a Szentlélek által? Miért elengedhetetlen Jézus eljövetele előtt, hogy a „maradék” élő kapcsolatban legyen vele?

Jel 3,30–21 ■ „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szavamat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, vele vacsorázom, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékébe.”

Jn 1,12 ■ „Azoknak, akik befogadják őt, hatalmat ad, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.”

Kol 1,27 ■ „Krisztus bennetek van, a dicsőség ama reménysége.”

.....

.....

.....

A megváltási terv nem zárulhat le addig, míg Krisztus hívő népe be nem fogadja őt szívébe teljesen, és nem ábrázolódik ki a Megváltó jelleme életükben, cselekedetükben. Ez igazolhatja csak Isten megváltási tervének igazságát az egész mennyei világ, Sátán és angyalai előtt, hogy Ő tökéletesen helyreállítja a bukott emberben a maga képmását, és ezáltal teszi alkalmassá őt az örök életre a büntelen világban.

„Amikor Jézus eljön, azért jön el, hogy magához vegye népét. Azért jön, hogy maga elé állítsa dicsőséges egyházát, amelyen *nincs szeplő vagy sömörögözés, vagy efféle, hanem szent és feddhetetlen*. Ez azt jelenti, hogy látni fogja önmagát tökéletesen visszatükröződni összes szentjében. Mielőtt eljönne..., a tökéletesség állapotába kell jutnunk, valóságosan Jézus képmásává kell lennünk (Eféz 4,7–13). És a tökéletességnek ez az állapota, Jézus teljes képmásának ez a kibontakozása minden egyes hívőben, azonos »Isten titkának« [azaz Isten megváltási tervének] befejezésével, ami nem más, mint az ígélet beteljesedése: »Krisztus tibennetek, mint a dicsőség ama reménysége.«

Ez a beteljesedés és tetőpontra jutás valósul meg a szentély megtisztítása során... A bűnök eltörlése pontosan ezt jelenti, a szentély megtisztítását, minden törvényszegés befejeződését az életünkben, minden bűn kiirtását a jellemünkben, Isten igaz-

ságának belénk plántálását, ami a Jézus Krisztusba vetett hit által történik... Ezért most meg kell bánnunk bűneinket, és meg kell térnünk úgy, mint soha azelőtt, hogy eltöröltessenek bűneink, és véglegesen, örökre eltűnjenek az életünkből.” (Ellet J. Waggoner: *A megszentelt út*, 123–125. o. – idézi Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 158. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Hogyan bátorít Isten arra, hogy személyes kapcsolatba lépjünk vele ima által?

1 A bűnös ember félelmet érez a szent Istennel szemben. Milyen szeretetteljes felhívások, biztatások győzzék le bennünk ezt a félelmet?

Mt 11,28 ■ „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtak és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok nektek.”

Zsid 4,15-16 ■ „Nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem aki megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, de anélkül, hogy vétkezett volna. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyiszekéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”

.....

.....

.....

Sátán arra törekszik, hogy torzképet rajzoljon képzeletünkbe Istenről:

„Sátán elérte, hogy sok ember olyan lénynek képzeletben Istent, akinek legfőbb tulajdonsága a zord igazságosság. Szigorú bírónak, kérlelhetetlen hitelezőnek gondolják, olyan-

nak, aki gyanakvóan figyeli az emberek tévedéseit, hibáit, hogy tüstént lesújthasson rájuk ítéleteivel.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az ember iránt c. fej.)

Az idézett igék azonban olyan szeretetteljes meghívást közvetítenek, és úgy rajzolják eléink Isten lényét, úgy mutatják be hozzánk való viszonyulását, hogy ezeknek és a hasonló igéknek el kell oszlatniuk bennünk a félelmet. A Zsidókhoz írt levélből idézett ige biztosít minket arról, hogy Isten nem haraggal tekint a bűnösökre, hanem együttérzésre, könyörületre indítja „erőtlenségeink”. Arra biztat, hogy úgy tekintsünk Isten királyi székére, mint „a kegyelem királyi székére”, ahol irgalmat találunk.

„E szavakkal [Mt 11,28] Krisztus mindenkire szól. Tudják-e vagy sem, de mindnyájan fáradtak és megterheltek. Mindenkit nyomnak olyan terhek, amelyeket csak Krisztus tud eltávolítani. Legnehezebben elhordozható a bűn terhe... Bármilyen legyen is aggodalmatok, megpróbáltatásotok, tárjátok ügyeteket az Úr elé! Lelketeket megerősíti, hogy mindezt el tudjátok viselni. Megnyílik az út, hogy kitéphessétek magatokat szorultságotokból, nehézségeitekből. Minél gyengébbnek és gyámoltalanabbnak érzitek magatokat, annál erősebbekké váltok az Ő ereje által. Minél nehezebb a teher, annál áldottabb a nyugalom, miután a terhek Hordozójára vetetted azt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hívás c. fej.)

2 Hogyan tanúskodik számos bibliai ige arról, hogy az ima rendeltetése az, hogy lélekben Isten jelenlétébe emelkedjünk, személyes kapcsolatba lépünk övele?

Zsolt 25,1 ■ „Hozzád emelem, Uram, lelkemet!”

Zsolt 5,3-4 ■ „Királyom, Istenem, én hozzád imádkozom...

Jó reggel készülök Hozzád és vigyázok...”

Zsolt 42,2–3 ■ „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, ó, Isten! Szomjúhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez, mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt?”

Zsolt 105,4 ■ „Kívánjátok az Urat és az ő erejét, keressétek az ő arcát szüntelen!”

Sajnos nagyon sok kereszténynek téves fogalma van az imádságról. Azt gondolják, azért kell imádkoznunk, hogy elmondjuk Istennek kéréseinket. Így is tesznek, gyorsan elsorolják a gondokat, bajokat, kéréseket, és már be is fejezték imádságukat. Az imádság mindenekelőtt Isten jelenlétébe emelkedést jelent. Ha ilyen tapasztalatot még nem szereztünk, akkor nem is vágyakozunk rá. Akkor nem teszünk lelki erőfeszítést azért, hogy imádságunk ne egyoldalú legyen, azaz ne csak mi beszéljünk Istenhez, hanem tapasztaljuk, hogy Isten hallja imánkat, és a Szentlélek sugallataival, testi-lelki erőt adva válaszol rá.

Milyen az imaéletünk? Nem jellemez-e minket is a rutinszerű, pusztán csak kérések felsorolásából álló imádság?

„Ezek a szavak [Zsolt 42,2–3] írják le a lelki áldások utáni vágyódást... Vágyódjunk jobban a menny gazdag ajándékai után, éhezzük, szomjazzuk az igazságosságot, az igaz életet, az isteni, krisztusi jellemet. Bárcsak emésztene bennünket a vágy..., hogy belépjünk a Magasságos fogadótermébe, felnyújtva a hit kezét és Őrá bízva tehetetlen lelkünket, aki hatalmas megmenteni, üdvözíteni minket. Szeretetének tapasztalása jobb az életnél.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 68. o.)

„Az imádságnak nem az a célja, hogy Istenben változást munkáljon, hanem az a rendeltetése, hogy bennünket hozzon összhangba Istennel.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, Az áhítatos élet c. feje.)

„Sokan még az áhítat ideje alatt sem élik át az Istennel való igazi közösség áldását, mert túlságosan sietnek. Sietős léptekkel haladnak át Krisztus szerető jelenlétének a körén, szinte csak egy percet időznek ezen a szent területen, és nem várják meg tanácsát. Nincs idejük ott maradni a menyyei Tanító előtt... Időt kell adniuk maguknak arra, hogy gondolkozzanak, imádkozzanak és megvárják, hogy Istentől fizikai, lelki és szellemi erő érkezzék hozzájuk. Szükségük van a Szentlélek felemlő befolyására. Ha megkapják, friss erő tölti be őket, nehéz szívük pedig – a terhektől megszabadulva – örömmel szárnyal. Nem csak egy pár sietős percre van szükségünk, hanem arra, hogy személyes közösségben legyünk Krisztussal, arra, hogy nyugodtan leüljünk jelenlétében.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Hit és ima c. feje.)

3 Helyes-e halogatni az imádkozást, amikor bűntudat terhel minket, és méltatlanságunk tudatában nem merünk Istenhez folyamodni segítségért?

1Tim 2,5–6 ■ „Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért...”

Zsid 7,25–26 ■ „Ő mindenképpen üdvözítheti azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzek értük...”

Zsolt 51,3–5.12 ■ „Könyörülj rajtam, Istenem, kegyelmességed szerint, irgalmasságod sokasága szerint töröld el bűneimet! Egészen moss ki engem az én álnokságomból!

Vétkeimből tisztíts ki engem, mert ismerem az én bűnemet, és az én vétkem szüntelen előttem forog... Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!”

Zsolt 32,5-6 ■ „Vétkeimet bevallottam neked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak, és Te elvetted rólam bűneim terhét. Azért hozzád fohászkodják minden istenfélő alkalmas időben!”

Jézus nevében, az Ő közbenjárása által imádkozni azt jelenti, hogy elismerjük: Bűnnel terhelten nem juthatnánk a szent Isten elé, nem járulhatnánk hozzá kéréseinkkel. Kérjük azonban Krisztust, hogy nyilvánítsa ki: helyettes áldozatát értünk is hozta, és ezen az alapon bocsáttassanak meg törvénszegéseink.

„Istent, az Atyát a közbenjáró Jézus Krisztuson keresztül lehet megközelíteni... Csakis általa bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen. Nincs olyan bűn, amelyet az Atya az Úr Jézus által meg ne bocsátana. Ez a bűnös egyetlen remény-sége, és ha őszinte hittel erre támaszkodik, akkor bizonyos lehet a teljes és ingyenes megbocsátásban. Ezen az úton gazdag és bőséges bűnbocsánat vár a bűnbánó, megtört lélekre. A legsötétebb bűnök is bocsánatot nyernek.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 207. o.)

Mihelyt büntudatra ébredünk, azonnal, késedelem nélkül menjünk Krisztushoz bűnbocsánatért és megtisztulásért. Az se tartson vissza minket, ha lelkiismeretünk azt láttatja velünk, hogy bűnbánatunk még nem az igazi. Elismerjük, szégyelljük,

amit tettünk, de érezzük: nem bánjuk annyira, hogy lélekben elszakadtunk volna tőle. Emlékezzünk ilyenkor erre az ígére: „[Krisztus] ad az Ő népének bűnbánatot és bűnök bocsánatát.” (Ap csel 5,31) Az igazi bűnbánatot – amelyről az 51. zsoltár idézett sorai is tanúskodnak – a Szentlélek munkálja ki bennünk. Ha elé visszük bűnterhünket, Ő meggyűlölteti velünk a bűnt, tiszta szívet teremt bennünk, és hálás odaszánást az Isten akaratára szerinti életre.

„Ha látjátok bűnösségeket, ne várjátok arra, hogy majd jobbá teszitek magatokat! Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobbá lesztek? (Lásd Jer 13,23.) Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelki állapotra várnunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk (Jn 15,5). Krisztushoz kell mennünk, amilyen állapotban éppen vagyunk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fejezet.)

4 Hogyan bátorít Isten arra, hogy bizalommal tárjuk elé minden gondunkat, helyezzük át az Ő vállára minden terhünket?

**Fil 4,6 ■ „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadás-
sal tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt!”**

Zsolt 55,23 ■ „Vesd az Úrra a terhedet, Ő gondot visel rólad!”

.....

.....

.....

„Ha magad próbálsz hordozni terheidet, összezúznak... Megtiszteled, ha rá mint teremtdre bízod lelkedet... Hidd el, nem várja el tőled, hogy a magad erejével hordozd a súlyos felelősségeket. Csak higgy, és meglátod Isten szabadítását!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 8. köt., 128. o.)

„Imádkozni annyit jelent, mint megnyitni szívünket Isten előtt mint barátunk előtt. Nem azért van erre szükség, hogy Isten megtudja, kik vagyunk, hanem azért, hogy mi váljunk alkalmassá arra, hogy befogadjuk tanácsait. Az imádság nem Istent hozza le hozzánk, hanem minket emel fel Őhozzá. Amikor Jézus a földön járt, oktatta tanítványait, hogyan imádkozzanak. Arra tanította őket, hogy tárják Isten elé mindennapi szükségleteiket és vessék rá minden gondjukat. A nekik adott ígéret, hogy könyörgéseik meghallgatásra találnak, számunka is biztosíték...

Folyamatosan tárjátok Isten elé szükségleteiteket, örömet, szomorúságot, gondot és félelmet. Nem tudjátok megterhelni, nem tudjátok elfárasztani Őt, aki fejünk hajszárait is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt... Vigyétek hozzá mindazt, ami gyötri lelketekeket!... Semmi, ami békénket zavarja, nem csekélység számára, hogy észre ne venné. Élettapasztalatunk egyetlen fejezete sem túl sötét neki ahhoz, hogy el ne olvasná, és semmilyen bonyolult ügy nem túl nehéz neki, hogy ki ne bogozná. Nem sújthatja nyomorúság a legkisebbet sem az övéi közül, nem zaklathatja fel lelkünket semmilyen aggodalom, nem vidíthatja fel őket semmilyen öröm, és nem hagyhatja el ajkukat semmilyen őszinte ima, amit mennyei Atyánk figyelmen kívül hagyna, ami ne kelthetné fel azonnal az figyelmét... Olyan szoros és teljes a kapcsolat Isten és az egyes emberi lélek között, mint ha rajta kívül nem léteznék más teremtmény a földön, akit figyelmében és gondoskodásában részesítene...” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. fej.)

5 Miként biztosítanak a Szentírás igéi arról, hogy a hatalmas Isten, aki az egész univerzumot fenntartja és kormányozza, egyetlen parányi ember könyörgésére is odafigyel és válaszol?

Zsolt 145,14-19 ■ „Az Úr megtámogat minden elesendőt, felgyenesít minden meggörnyedtet... Közel van az Úr minden őt hívóhoz, mindenkire, aki hűséggel hívja őt. Beteljesíti az őt félők kívánságát, kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket.”

Zsolt 18,7-18 ■ „Szükségletemben az Urat hívtam, az én Istenemhez kiáltottam. Szavamat meghallotta templomából, kiáltásom eljutott fülébe... Lenyúlt a magasból, és felvett engem, kivont engem a nagy vizekből, megszabadított engem az én erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, akik hatalmasabbak voltak nálam.”

Rm 10,13 ■ „Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.”

.....

A mi világunk jelenleg Sátán uralma alatt áll. Nem azért, mint ha Isten átengedte volna neki a Földet, hanem azért, mert az emberek túlnyomó többsége az ő uralmát választja, a bűn, az önzés útját követi. Isten pedig nem alkalmaz erőszakot, nem avatkozik bele az erő pozíciójából az ok-okozati folyamatokba, ahogy az Írás mondja: „Hagyta a népeket a maguk útján járni.” (Ap csel 14,16) Amikor azonban segélykiáltással folyamodik valaki hozzá, akkor Sátán tiltakozása ellenére is lenyúl a magasból, és beleavatkozik a földi folyamatokba. Imában előterjesztett kéréseink mindegy jogalapot adnak neki ahhoz, hogy Sátán birodalmában is fellépjen a tőle segítséget kérők érdekében. Igen bátorító az ígélet: „Aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6,37)

6 Mit jelent imádkozni a „Lélek által”?

Eféz 6,18 ■ „Imádkozván minden időben a Lélek által...”

**Júd 1,20 ■ „Ti pedig, szeretteim, épülve a ti szentséges hite-
tekben, és imádkozva Szentlélek által...”**

**Rm 8,26 ■ „A Lélek is segítségére van erőtlenségünknek.
Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk,
de maga a Lélek esedezik értünk, ki nem mondott fo-
hászkodásokkal.”**

Ha a belső szobában imádkozva valóban Isten jelenlétébe emel-
kedünk, akkor a Szentlélek munkálkodik szívünkön imádság
közben. Feloldja bennünk a gátlásokat, bátorít, hogy kiöntsük
szívünket Isten előtt, hogy megvalljuk bűneinket, és kegyelmé-
ért folyamodjunk. Ő adja ajkunkra a valódi szükségleteinknek
megfelelő kéréseket, és emellett tanácsokat, meglátásokat, sug-
allatokat ad, mintegy Isten válaszát közvetíti imádságunkra.

„Krisztus, a közbenjáró, és a Szentlélek szüntelenül köz-
benjárnak az emberért. A Szentlélek azonban nem úgy ese-
dezik értünk, mint Krisztus, aki... kiontott vérére hivatkoz-
va kér bocsánatot számunkra... A Szentlélek a szívünkben
munkálkodik, bűnbánatot, hálaadást és dicséretet fakaszt
ajkunkon... A Szentlélek megszólaltatja bennünk a szív mu-
sikáját.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 174. o.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

Miért elengedhetetlen a naponkénti imádság a „belső szobában”?

1 Mit mondott Jézus a képmutató imáról?

Mt 6,5 ■ „Amikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.”

Jn 5,44 ■ „Mi módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?”

.....

.....

.....

„A farizeusok mindig meghatározott időben imádkoztak. Gyakran előfordult, hogy épp az utcán vagy a piacon nyüzsgő tömegben voltak, ilyenkor megálltak, és fennhangon elmondták betanult imáikat. Az ilyen, önmagasztalást célzó istentiszteletet az Úr elítélte. Mindamellet nem vetette meg a nyilvános imát, hiszen tanítványaival együtt Ő is imádkozott a nagy tömeg jelenlétében. De azt tanította, hogy a személyes imát ne a nyilvánosság előtt mondjuk el.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Igaz istentisztelet c. fej.)

„Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.” Jézus ugyan-ezeket a szavakat mondta azokról, akik maguk előtt kürtöltettek, amikor alamizsnákat osztogattak, és azokról is, akik arcuk eltorzításával böjtöltek. Mi volt az ilyen magatartást tanúsítók célja, mire vágytak a Jézus által említett mindhárom esetben? Hogy az emberek lássák az ő „kegyes” cselekedeteiket, és dicsérjék, csodálják őket. Ezzel a magatartásukkal elnyerték, amire vágytak, „elvették jutalmukat”, az emberek tiszteletét, de ennél többet, Isten jóváhagyását nem nyerték el. Az ilyen lelkiületből mondott képmutató ima nem talál meghallgatásra Isten előtt. Ugyanerről szólt Jézus, amikor a farizeus és a vámszedő példáját mondta el.

„Az a bűn, amely Péter bukását okozta, és a farizeust kizárta az Istennel való közösségből, ma is emberek ezreit rontja meg. Semmi sem sérti úgy Istent, és semmi sem veszélyezteti annyira az ember lelki életét, mint a gőg és az önelégültség. A bűnök között ez a legreménytelenebb, a leggyógyíthatatlanabb.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fej.)

2 Mit jelent a belső szobában imádkozni?

Mt 6,6 ■ „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobába, és ajtódát bezárva imádkozz a te Atyádhoz.”

Zsolt 46,11 ■ „Csendesedjete és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!”

.....

.....

.....

A Bibliában többféle imádságot látunk, és Jézus földi életében erre mutatott példát. Nagyon fontos a közös, nyilvános, az étkezések előtti imádság, az imaórák, a napközbeni felfohászkodások, azonban lelki életünk szempontjából legfontosabb imádság az a „belső szobában” történő, titkos ima. Ez a lelkierő forrása, és ez nem helyettesíthető semmivel.

„Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba.« Szavaink csendes áhítatban, csak egyedül az imákat meghallgató mennyei Atyánk színe elé jussanak; senki más ne hallja meg kéréseinket. Legyen helyed titkos imáid részére! Jézus is választott ki helyeket, ahol Istennel társalgott. Hozzá hasonlóan tegyünk mi is! Gyakran vonuljunk félre valahova, bármilyen szerény helyre, ahol egyedül lehetünk Istennel. »Imádkozz a te Atyádhoz titokban.« Jézus nevében gyermeki bizalommal jöhetünk Isten színe elé, nincs szükségünk egyetlen emberi közvetítőre sem. Jézus által kitarthatjuk szívünket Atyánk előtt, aki ismer és szeret bennünket.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Igaz istentisztelet c. feje.)

Jézus azért mondja, hogy amikor imádkozunk menjünk a belső szobába – ami bármely olyan helyet jelenthet, ahol egyedül vagyunk –, hogy el tudjunk csendesedni, ki tudjunk zárni minden zavaró tényezőt, amely elvonná figyelmünket az imától. Ez az elcsendesedés azonban többet jelent a külső zavaró tényezők kizárásánál. Belsőleg is csendesedjünk el, hogy nyitottak legyünk azokra a benyomásokra, amelyekkel Isten formálni akarja szívünket imádság közben.

Elgondolkodtató, hogy miért mondja az Úr a hozzá forduló embernek: „ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten”. Azért, hogy gondoljuk végig: az az Isten, akihez imádkozunk, a végtelen hatalmú Teremtő, akinél nincs lehetetlen. Nem lehet annyira bonyolult és emberileg megoldhatatlan probléma, amiben Ő ne

tudna megoldást hozni. Ezenkívül végtelenül szeret bennünket, bölcs, és pontosan tudja, mi válik javunkra. Ha mindezt végiggondoljuk, akkor ez segít bennünket abban, hogy hittel, bizalommal tudjuk a kezébe helyezni ügyeinket.

Továbbá ezzel a felszólítással arra is rá akar vezetni minket Isten, hogy imáinkban ne ragaszkodjunk görcsösen saját elképzeléseinkhez. Jobban szeret annál, hogy minden kérésünket úgy teljesítse, ahogy kérjük. Ő tudja, mi válik leginkább a javunkra. Ezért ne csak formai legyen a kérésünk, hogy „legyen meg a Te akaratod”, hanem teljes belső elcsendesedéssel, ráhagyatkozással tegyük le Őelőtte kéréseink mellé az énünket is, elismerve, hogy Ő az Isten.

3 Miért szükséges a naponkénti, belső szobában mondott imádság? Mi mindent tárhatunk Isten elé ezekben a titkos imádságokban?

Jer sir 2,19 ■ „Kelj fel, riadj éjjel, az őrzések kezdetén, öntsd ki, mint a vizet a te szívedet az Úr színe előtt.”

1Pt 5,7 ■ „Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van reátok.”

.....

.....

.....

A belső szobában mondott imádságból nyerjük a legtöbb erőt, ezáltal tarthatunk fenn élő kapcsolatot Istennel. Elmondhatunk neki mindent, ami a szívünkben van, örömet, bánatot, kétségeket, bűneinket, félelmeinket, kifejezhetjük hálánkat, elé tárhatjuk minden szükségletünket. Kérhetünk erőt a kísértésekkel szemben megállni, a megpróbáltatásokban kitartani. Tehát mint

a vizet, mindent öntsünk ki előtte, tudva, hogy Ő nem vet meg bennünket, hiszen „amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt” (Zsolt 103,13).

„A rejtett helyen, ahol egyedül vagyunk, legtitkosabb kívánságainkat és vágyainkat is kiönthetjük a végtelenül irgalmas Isten előtt.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszéd-ről*, Igaz istentisztelet c. fej.)

A ma elnyert erő azonban nem elég a következő nap harcaira, megpróbáltatásaira, ezért nem hanyagolhatjuk el a naponkénti elmélyült imádságot.

„Ha az imát elhanyagoljuk, vagy csak alkalomszerűen imádkozunk, elveszítjük a kapcsolatunkat Istennel.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, A titkos ima c. fej.)

„Gyakorolnunk kell az imádságot a családi körben is, de különösképpen fontos, hogy ne hanyagoljuk el a titkos imát, mert ez a lélek élete. Lehetetlenség, hogy jól legyen dolga a lelkünknek, ha mellőzzük az egyéni imádkozást. A családi körben elmondott ima vagy a nyilvános imaórák nem elegendők önmagukban. Egyedülletben kell megnyitnunk lelkünket Isten mindent látó, figyelő tekintete előtt. A titkos imát csak az imameghallgató Isten hallja. Kíváncsi fül nem lehet a tanúja annak, amikor Őreá vetjük lelkünk terhet könyörgésünkben. A titkos ima idején lelkünk mentes a környezet befolyásától, és mindennemű izgalomtól. Nyugodtan, de buzgó igyekezettel törekszünk arra, hogy Isten jelenlétébe emelkedjünk. Szívet átmelegítő és maradandó lesz az a befolyás, amely ránk árad Tőle, aki »titkon néz«, és akinek a füle mindig nyitott a szív mélyéből fakadó imádságok meghallására. Nyugodt, egyszerű hit által tarthatjuk fenn a lelki kapcsolatot Istennel. Magunkba fogadhatjuk a

mennyei világosság sugarait, hogy megerősítsenek és megtartsanak minket a Sátánnal vívott küzdelemben. Isten a mi erősségünk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. fej.)

Mivel a titkos imából származik az az erő, amelyre leginkább szükségünk van, Sátán ezen a területen próbál kísértéseivel támadni, távol tartani Istentől. Sokszor a rengeteg elfoglaltság, tennivaló miatt nehezen találunk időt az elmélyült imára. Imádkozunk, gyorsan elmondunk néhány gondolatot, de máris rohannunk tovább. Így nem nyerjük el azt az erőt és áldást, amelyet a vele való közösség által elnyerhetnénk.

Másrészt sokszor próbál vonakodást kelteni bennünk: elménkkel értjük az ima fontosságát, de nem érezzük azt a buzgó vágyat az elmélyült ima iránt. Mit tegyünk ilyenkor, ha nincs kedvünk imádkozni? Ellen White a következőt tanácsolja: „Ha úgy érezzük, hogy alig van kedvünk Jézussal beszélgetni, akkor imádkozzunk a legtöbbet. Ily módon széttörjük Sátán láncait.” (*Történeti szemelvények*, 146. o.)

Ne próbáljuk magunkat buzgó állapotba hozni, hanem mondjuk el Istennek a vonakodásunkat, kedvetlenségünket (hiszen úgyis látja), és kérjük, hogy formálja szívünket, érzéseinket, hogy tudjunk igazából, szívből imádkozni.

4 Milyen ígéretet tesz, mivel bátorít Jézus az imával kapcsolatban?

Mt 6,6 ■ „Imádkozz a te Atyádhoz, aki titkon van, és Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván.”

Jób 35,14 ■ „Még ha azt mondd is, hogy te nem látod Őt, az ügy előtte van, és te rá vársz!”

Zsolt 65,3 ■ „Oh, könyörgést meghallgató, hozzád folyomodik minden test!”

.....

.....

.....

Bátorító, ahogyan a zsoltáros megszólítja Istent! Korábbi tapasztalatára emlékezik: „Az én Istenemhez kiáltottam, szavamat meghallotta templomából, és kiáltásom eljutott füleibe.” (Zsolt 18,7) Noha mi nem láthatjuk Istent imáink közben, Ő megígéri, hogy „titkon néz”, figyel ránk, jelen van, hallja kéréseinket.

„Amikor Nátánaél Jézushoz ment, a Megváltó így kiáltott fel: »Íme, egy igazán izraelita, akiben nincs hamisság!« Nátánaél azt kérdezte: »Honnét ismersz te engem?« Jézus ezt válaszolta: »Mielőtt Fülöp hívott téged, láttalak, amikor a fügefa alatt voltál.« (Jn 1,48–49) Ugyanígy lát minket is Jézus az ima titkos helyein, ha keressük Őt, hogy világosságot nyerjünk az igazság megismerésére. A világ Világosságától küldött angyalok keresik fel azokat, akik szívbeli alázattal keresik Isten útját, mennyei vezetést kérnek.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten ismerete c. fej.)

„Megfizet nyilván”, azaz nyilvánvalóvá teszi majd az eseményekben, hogy hallotta kéréseinket. Nem biztos, hogy azonnal felel, de válasza nem marad el. És ha a külső körülményekbe nem is avatkozik be azonnal, sőt, talán a helyzet, amit elé vittünk imában, látszólag még romlik is, nyilvánvalóvá fogja tenni, hogy hallotta kéréseinket. Lelkünkhez szól, lecsendesít, vigasztal és erőt ad az adott helyzet elviseléséhez. Ahogy Ésa 41,10-ben olvashatjuk: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened. Megerősítlek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak.” Amit az Úr mindenekelőtt megígér, az a megerősítés, és milyen gyakran tapasztaljuk a *megsegítést* is!

„Amikor a magányban lelkünk elcsendesedik, szívünk-
höz is szól majd hangja, amely mindenkor felel az emberi
fájdalom és nyomor kiáltására.” (Ellen G. White: *Gondolatok a*
hegyi beszédéről, Igaz istentisztelet c. fej.)

„A hívők imája megmozdítja a Mindenható karját. Aki a
csillagok rendjét megszabja és parancsol a tenger hullámai-
nak, ugyanaz a hatalmas Teremtő lép fel népe érdekében, ha
hittel kéri.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., 452. o.)

„A hívő szívből jövő imát meghallgatja a menny, és meg-
válaszolja a földön.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 177. o.)

5 Többször olvassuk az Igében, hogy Isten imára biztat
bennünket. Ilyen felhívással is találkozunk: „Szüntelen
imádkozzatok!” Miért mondja akkor Jézus, hogy ne
legyünk sok beszédűek az imában, hiszen Ő enélkül is
tudja, mire van szükségünk?

1Thess 5,17 ■ „Szüntelen imádkozzatok!”

**Mt 6,7-8 ■ „Amikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek,
mint a pogányok, akik azt gondolják, az ő sok beszédü-
kért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hason-
lók, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek,
mielőtt kérnétek tőle.”**

„A pogányok úgy tekintettek imáikra, mint amelyek ön-
magukban érdemet hordoznak a bűnök engesztelésére; úgy

gondolták, hogy minél hosszabbak imáik, annál több érdemet szereznek vele. Az imáról alkotott ilyen vélemény alapját az önengesztelés képezi, ami egyúttal valamennyi téves vallási rendszernek alapjául szolgál. A farizeusok is elfogadták az imának ezt a pogány módját, amivel ma is találkozhatunk önmagukat keresztényeknek valló emberek között is. A megszokott, betanult imaszövegek egyszerű ismételése – anélkül, hogy szívünk Isten után vágyakozna – ugyanaz, mint a pogányok szócséplése.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Igaz istentisztelet c. feje.)

Az ima meghallgatása nem az ima hosszától függ. Isten lát, tud, ismer minden helyzetet, körülményt, sokkal többet is, mint amit mi ismerünk. Nem azért kell imádkozni, hogy Őt tájékoztassuk, az imára nekünk van szükségünk, hogy az Ő jelenlétébe kerüljünk, „Hozzád emelem, Uram, lelkemet!” (Zsolt 25,1), hogy elmélyüljön a Tőle való függésünk tudata.

Biztosan tapasztaltuk már: van olyan lelkiállapot, fájdalom, csalódás, szomorúság, hogy csak pár szóval tudunk fohászkodni, szinte felkiáltunk Istenhez segítségéért. Ahogy a vámszedő is tette: „Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek!” (Lk 18,13) De ebben a pár szóban benne volt a szíve teljes vágyódása, őszintesége. Isten ezt az imát is jól érti!

„Ima helyett a [gadarai] megszállott csak Sátán szavait tudta kiejteni, a szív kimondatlan kérése mégis meghallgatásra talált. Nincs olyan kiáltása a rászoruló léleknek, még ha nem is tudja szavakba önteni, melyet Isten figyelmen kívül hagy.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kapernaumban c. feje.)

Viszont a „belső szobánkban” bátran imádkozhatunk hosszan, akár egész éjjel is, ahogy Jézus is gyakran tette. De az imában legyen ott a szívünk, értelmünk: „Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is.” (1Kor 14,15)

„Soraink között most kialudt az élő hittel társult esedezés. Amit a szokás szerinti esti és reggeli imának nevezünk, az nem mindig buzgó, nem mindig hathatós. Sokaknál a szavak álmos, gépies, lélektelen elisméltése ez csupán, ezért nem is jut el az Úr fülébe. Isten nem várja el a szertartásos bókokat, ám a megtört szívet, a bűnök bevallását, a lélek megalázkodását tiszteli. Az alázatos, megtört szív kiáltását nem fogja megvetni.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, 486. o.)

6 Milyen áldásos következményei vannak a naponkénti, belső szobában való, komoly imádságnak?

Zsolt 55,23 ■ „Vesd az Úrra a terhedet, Ő gondot visel rólad, nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz.”

2Kor 3,18 ■ „Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.”

.....

.....

.....

„Aki Istent titokban keresi, nyomorúságát Isten elé tárja, és segítségét kéri, annak könyörgése nem hiábavaló... Ha Krisztust mindennapi társunkká választjuk, a láthatatlan világ hatalmait érezzük magunk körül, és folyamatosan Őrá tekintve, átalakulunk képmására. Szemlélése által változunk meg. Jellemünk megszeli, megszépül; nemesebbé, Isten országa számára alkalmassá válik. Urunkkal való állandó közösségünk által istenfélőbbé, odaadóbbá, lelkileg tisztábbá válunk. Mennyei nevelést kapunk, amelyet a mindennapi életben megnyilvánuló szorgalmunk igazol. Aki

naponként komoly imában fordul Istenhez segítségért, támogatásért és erőért, nemes vágyai lesznek, tisztán látja majd a valóságot és kötelességeit, nems céljai lesznek, és folyamatosan éhezni és szomjazni fogja az igazságot. Istennel való folytonos összeköttetésünk által másokra is szerteáraszthatjuk – a mindennapi érintkezés közben – azt a világosságot, békét és nyugalmat, amely szívünkben van. Imádság által nyert erőnket állandó törekvéssel kell egyesítenünk, hogy óvatosak és figyelmesek legyünk – ez alkalmassá tesz bennünket mindennapi munkánk végzésére, és minden esetben békességünk megőrzője lesz.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Igaz istentisztelet c. fej.)

„A titkos imából fakadt az az erő, amely a nagy reformáció által megrázta a világot. Az Úr szolgálói az imádkozás helyén szent nyugalommal vetették meg lábukat Isten ígéreteinek szikláján. Az augsburgi küzdelem idején nem múlt el egy nap sem anélkül, hogy Luther ne szentelt volna legalább három órát imára. Mégpedig az elmélyülésre legalkalmasabb órákat választotta ki. Hallani lehetett, hogy cellája magányában kiönti lelkét Isten előtt, mint amikor az ember a barátjával beszél.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A fejedelmek tiltakozása c. fej.)

„Krisztus egyháza vagy a keresztyény hívő ember legnagyobb győzelmeit nem képességei, műveltsége, gazdagsága vagy az emberek kegye által aratta. Ilyen győzelmek csak az ima titkos helyein, Isten fogadótermeiben arathatók, amikor a komoly, tusakodó hit belekapaszkodik az erő mindenható karjába.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 203. o.)

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

A fő kérések, amelyek nem hiányozhatnak napenkénti imádságunkból

A Miatyánk mintaimádsága felsorakoztatja azokat a fő kéréseket, amelyek megegyeznek Isten akarásával, és egyben a mi legfőbb javunkat is szolgálják. Nem ezeknek az ismételtetését tanácsolta Jézus, hanem azt mondta, hogy „így” imádkozzunk: hasonló gondolatokat és kéréseket fogalmazzunk meg, átgondolva, mit is jelentenek ezek számunkra.

1 Mit tartalmaz a Miatyánk mintaimájának első kérése?

Mt 6,9 ■ „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved!”

Vö. 1Pt 1,15 ■ „Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben!”

Rm 2,23–24 ■ „Aki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által Istent gyalázod-e? Mert Isten neve miatlatok káromoltatik a pogányok között, amint meg van írva.”

.....

.....

.....

A mennyei Atya gyermekeiként mindenekelőtt arra kell gondolnunk, hogy milyen nagy kiváltságban van részünk: „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt.” (1Jn 3,1) Ez a kiváltság arra kell hogy készítessen bennünket, hogy láthatóvá váljon életünkben, kihez tartozunk. Sok figyelmeztetés található az Igében arról, hogy milyen könnyű szégyent hozni Isten nevére méltatlan megnyilvánulásainkkal. Ugyanakkor küldetésünk fő célja Jézus szerint: „Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)

„Amikor imádkozol – »szenteltessék meg a te neved« –, azt kéred, hogy ebben a világban, általad legyen megszentelt. Isten téged – emberek és angyalok előtt – gyermekének ismert el, könyörögj tehát, hogy szégyent ne hozz »arra a szép névre, amelyről neveztetek« (Zak 2,7). Isten képviselőjeként küld téged e világba, nyilatkozzék meg hát az Ő neve életed minden egyes részében! Ez az imakérés azt kívánja tőled, hogy Isten jellemével hasonló legyen jellemed. Csakis akkor szentelheted meg és nyilatkoztathatod ki a világ előtt az Ő nevét, ha életed és jellemed Isten életét és jellemét szemlélteti. Mindezt pedig Krisztus kegyelmének és igazságának elfogadása által teheted meg.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fej.)

„De hát hogy is lesz szent közöttünk Isten neve? A legvilágosabb felelet ez: »Úgy, ha mind tanításunk, mind életünk istenes és keresztény.« Minthogy ugyanis Istent atyánknak hívjuk, ebben az imádságban tartozunk azzal is, hogy mindenben úgy viselkedjünk, jámbor gyermekekhez illően, hogy ne gyalázatot hozzunk reá, hanem tiszteletét és dicsőségét öregbítsük. Ami pedig az ellenkezőjét illeti: Isten nevének megszenteltségtelenítése vagy szóval, vagy cselekedettel történik. Ez esetben megint

csak miattunk éri Isten nevét szégyen és gyalázat, mert ahogy egy földi atyára szégyen és gyalázat, ha gonosz, elrugaskodott gyermeke van, aki szavaival is, cselekedeteivel is atyja ellenére cselekszik, úgy, hogy miatta őt is megvetik és lenézik.” (Luther Márton: *Nagy káté*, részlet)

2 Hogyan jelenhet meg imádságainkban annak a tudata, hogy „a mi országunk a mennyben van”? Milyen vágy és reménység fejeződik ki ebben a kérdésben?

Mt 6,10 ■ „Jöjjön el a te országod!”

Fil 3,20 ■ „Mert a mi országunk a mennyben van, ahonnan a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk...”

2Pt 3,13 ■ „Új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakozik.”

.....

.....

.....

Jézus figyelmeztet arra, hogy a végidőben, a várakozás idején milyen veszélyek fenyegetik a hívőket. A tíz szűz példázatában az elalvás és az olaj hiánya ábrázolja ezeket a kísértéseket. A gonosz szolga gondolataiban megjelenik: „Halogatja még az én Uram a hazajövetelt.” Ez arra int bennünket, hogy szükséges nap mint nap táplálnunk a reménységet magunkban és egymásban, és ezzel együtt tudatosítani, hogy az Úr eljövetele már az ajtó előtt van.

El tudjuk-e mondani mi is azt, amit Jézus: „Az én országom nem ebből a világból való”? Mennyire érezzük magunkat otthon ebben a világban, ahol Sátán uralkodik, ahol az önzés, a kegyetlenség, mások letiprása, kihasználása mindennapos tapasztalat?

Mennyire vettük át ennek a világnak a stílusát, életmódját? A következő idézet riasztó láttelepet ad korunk egyházáról:

„Sokan, akik magukat kereszténynek nevezik, csupán erkölcsös emberek. Nem fogadják el azt az ajándékot, amellyel bemutatathatnák és megdicsőíthetnék Krisztust a világ előtt. A Szentlélek munkáját nem ismerik. Nem cselekvői az Igének. Szinte nem is tudják felfogni azokat a mennyei elveket, amelyek megkülönböztetik Krisztus követőit a világ fiaitól. Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, már nem képeznek elkülönült és különleges népet. A határvonal elmosódott. Követik a világot, a világ életmódját, szokásait, önzését. Az egyház törvényszegéseivel átpártolt a világhoz. Pedig a világnak kellene követnie az egyházat a törvény iránti engedelmességben. Az egyház napról napra formálódik a világ képmására.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A menyegzői ruha c. fej.)

Ha igazán őszintén vágyakozunk arra, hogy mielőbb megvalósulhasson ez a kérés, és eljöhessen az az Ország, „amelyben igazság lakozik”, akkor mindent meg is teszünk ennek megvalósulásáért. Akkor „siettetni” fogjuk az Úr eljövetelet, mint akik tudjuk, hogy nem a világ romlottsága, hanem a „gabona beérlelődése”, illetve az evangélium bizonyosságul való hirdetése a feltétele az ígért megvalósulásának.

„Isten országának mihozzánk való eljövetele kétféle módon történik. Egyrészt itt, időlegesen az Ige és a hit által, másrészt örökre, a kijelentés által. Mi kérjük mindkét értelemben. Kérjük azt is, hogy jöjjön el mindazokhoz, akik még nincsenek őbenne, s azt is, hogy hozzánk is, akik már elnyertük, szintén jöjjön el naponkénti növekedéssel, a jövőben pedig az örök élet teljességével. Mindez pedig annyi, mintha azt mondanánk: »Szerető, mennyei Atyánk, kérünk, add nekünk elsősorban az Igédet,

hogy az evangélium tisztán és igazán hirdettessék az egész világon! Azután add, hogy mi az Igét hittel fogadjuk, és az munkálkodjék s éljen mibennünk, hogy így viruljon a köztünk felállított országod az Ige és a Szentlélek ereje által, az ördög országa pedig rontassék le, hogy ne maradjon se joga, se hatalma felettünk, mindaddig, míg végre teljesen ledöntve eltöröltetik a bűn, halál és pokol, hogy mi örökké éljünk tökéletes igazságban és boldogságban.«” (Luther Márton: *Nagy káté*, A Miatyánk c. fejt.)

3 Mivel fejezzük ki, hogy számunkra Isten akarata fontosabb, mint a saját kívánságaink, céljaink?

Mt 6,10 ■ „Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is!”

Rm 12,2 ■ „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változtatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.”

Ap csel 9,6 ■ „Remegve és ámulva mondta: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig mondta neki: Kelj fel, menj be a városba, és majd megmondják neked, mit kell cselekedned.”

1Jn 5,14 ■ „Ez az a bizalom, amellyel őhozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket.”

.....

.....

.....

Sokszor imádságaink során felsoroljuk azokat a problémáinkat vagy éppen terveinket, amelyek megoldását Istentől várjuk, illetve amelyekhez kérjük az Ő segítségét és erejét. Vannak el-

képzeléseink arról is, hogy milyen módon kellene az Úrnak megoldani ezeket a nehézségeket, és ha nem ez történik, akkor csalódás ér bennünket. Holott ő sokkal jobban tudja, nekünk mire van szükségünk, és azt is, hogy mi az a végső cél, amit munkál bennünk, esetleg éppen a nehézségeink által. Ezért első sorban át kell gondolnunk, bízunk-e abban, hogy Ő a legjobbat akarja, rá tudjuk-e bízni teljesen magunkat, hogy valóban az ő akarata valósuljon meg a mi életünkben is.

„Ha Istent Atyánknak nevezzük, akkor gyermekeinek tekintjük magunkat mint akiket bölcsessége vezet, és mindenben engedelmeskedni akarunk neki, jól tudva, hogy szeretete változhatatlan. Terveit örömmel fogadjuk el, s mint az ő gyermekei, tiszteletét, jellemét, gyermekeit és munkáját tartjuk életünkben a legfontosabbnak. Örömmel ismerjük el és megbecsüljük Atyánkhoz és az ő családjának minden egyes tagjához való tartozásunkat.

Isten akarata szent törvényében jut kifejezésre. Törvénye alapelve egyúttal a menny alapelve is. Isten angyalai sem jutnak magasabb rendű ismeretre, minthogy Isten akaratát megismerjék. A legmagasztosabb szolgálat, amely foglalkoztatja őket az, hogy az Ő akaratát teljesítsék.

A mennyben azonban semmilyen szolgálatot nem végeznek a törvény kényszerének szellemében. Amikor Sátán Isten törvénye ellen fellázadt, a törvény fogalma az angyalok előtt teljesen újszerű volt. Addig egyáltalán nem is hallottak róla. Szolgálatukban nem szolgák, hanem fiak, a legtökéletesebb egység uralkodik köztük és Teremtőjük között. Nekik az engedelmség nem teher, Isten iránti szeretetük minden szolgálatukat örömmé változtatja. Így van mindenki, akiben Krisztus, a dicsőség reménye lakozik. Visszhangzanak benne az Úr szavai: »Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.« (Zsolt 40,9)

Könyörgésünkben – »Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is« – azt kérjük, a földön szűnjék meg a gonosz uralma, hogy Isten a bűnt mindörökre kiirtsa, és állítsa fel az igazság országát. Akkor mind a földön, mind a mennyben megtelik minden »a jóban való teljes gyönyörűséggel« (2Thess 1,11).» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fej.)

4 Mit tanulhatunk meg a Miatyánk mintaimádságából arra vonatkozóan, hogy földi szükségleteinket is rábízhatjuk Istenre? Hogyan tanít arra is, hogy hálával és megelégedéssel fogadjuk Isten gondoskodását?

Mt 6,11 ■ „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.”

Zsolt 68,20 ■ „Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!”

Fil 4,19 ■ „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen Krisztus Jézusban.”

1Tim 6,6–8 ■ „Valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel. Ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele!”

.....

.....

.....

Korunk egyik legnagyobb kísértése az Ige szerint a javak felhalmozása, a telhetetlenség, a tobzódás az anyagiak terén. Jézus a hegyi beszédben arról is tanított, hogy ne aggodalmaskodjunk a megélhetésünk felől, mert mennyei Atyánk tudja, hogy ezekre szükségünk van. Pál apostol is hasonlóan fogalmazza meg a lét-

szükségletünk alapjait: ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Nyilvánvaló, hogy mai életformánk még néhány alapszükségletet tartalmaz, mint a lakhatás, közlekedés stb. Sokszor azonban a szükséges dolgokat felcseréljük a számunkra kívánatos javakkal, pedig az elégedetlenség, a mások tékozló dőzsölése miatti bosszankodásunk megfertőzheti a mi lelkünket is (lásd 37. zsoltár).

Jézus tanította tanítványait azzal is, hogy példát adott az egyszerű életmódjával, és amikor megvendégelte a többezres sokaságot, akkor is csupán a megszokott mindennapi táplálékukat sokasította meg. Ugyanakkor minden alkalommal hálát adott a kenyérért, melynek arra kellene készítenie bennünket, hogy Isten minden adományát hálával fogadjuk. Minden okunk megvan erre, hiszen bőségesen ellát bennünket mindennel, ami a testi-lelki egészségünket szolgálja. Ne tartsuk természetesnek ezt, ugyanakkor emlékezzünk azokra is, akiknek nem jut: legyünk készek megosztani másokkal. Az imádság többes számban hangzik, tehát másokra is gondoljunk. Lehet, hogy Isten éppen rajtunk keresztül adhatja meg az éhezőknek a mindennapi kenyeret.

„Az Úr imájának első fele Isten nevére, országára és akaratára vonatkozik: hogy neve megszenteltessék, hogy országa eljöjjön, s hogy akarata legyen meg. Ha ily módon Isten szolgálatát tettük legfőbb ügyünkkel, bizalommal kérhetjük, hogy szükségleteinkről is megemlékezzék. Ha önző énünket megtagadtuk, és Isten gyermekeivé lettünk, akkor Isten családjának tagjai vagyunk, és Atyánk házában minden a miénk. Isten minden kincse rendelkezésünkre áll, úgy a jelen, mint az eljövendő világé is. Az angyalok szolgálata, a Szentlélek adományai és szolgálainak munkája: minden értünk történik. Miénk a világ és mindaz ami azt betölti, feltéve, hogy a javunkat szolgálja...

Isten a mi javunkra úgy rendelkezett és arra is tanít, hogy naponként imádkozzunk a testi-lelki szükségletek betöl-

téséért. Azt szeretné, ha belátnánk, hogy állandóan a gondviselésétől függünk. Ezért kíván velünk mind szorosabb kapcsolatba lépni. Ha Krisztussal az ima és a szent igazságok kutatása által közösségbe jutunk, akkor mint éhezőket táplál, és mint szomjazókat üdít fel az élet vizéből.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fej.)

5 Milyen fontos kéréssel folytatódik a Miatyánk imádsága? Komolyan vesszük-e ezt a kapcsolatainkban? Nem hordozunk-e magunkban sokszor sérelmeket, miközben mi bűnbocsánatot várunk Istentől?

Mt 6,12 ■ „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek!”

1Jn 1,9 ■ „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”

Mt 18,21–22 ■ „Ekkor hozzá menván Péter, mondta: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és neki megbocsátanom, még hétszer is? Mondta neki Jézus: Nem mondom neked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenszer hétszer is.”

Vö. Mt 18,35 ■ „Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának, a vétkeiket.”

Bűneink elrendezésére minden egyes imádságunkban törekednünk kell, hiszen enélkül nem is lehet közösségünk Krisz-

tussal. Önvizsgálatra van szükségünk minden alkalommal, amikor Isten elé járulunk, mégpedig az Ő közelében, kérve, hogy tárja fel titkos bűneinket is, ahogyan a zsoltáríró megfogalmazza: „Vizsgáld meg engem, Isten, és ismerd meg szívemet! Próbáld meg engem, és ismerd meg gondolataimat!” Ne mentegessük, ne másokhoz mérjük magunkat, hanem őszinte bűnbánattal valljuk meg, hogy teljesítesse Isten ígéreteit, aki „hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket”.

„Isten dicsőségének egyetlen sugara, Krisztus tisztaságának egyetlen visszfénye, amely lelkünkön áthatol, kimutat minden szennyes foltot, és feltárja az emberi jellem fogyatékoságait és elfajulásait. Feltűnteti a mi emberi hibáinkat és gyengeségeinket, szentségtelen kívánságainkat és vágyainkat, szívünk hűtlenségét és ajkunk tisztátalanságát. Napfényre kerül a bűnös hűtlensége, hogy megszegte Isten szent törvényét. Isten Lelkének intő befolyása megtöri büszkeségét és megalázza. A bűnös megutálja önmagát, ha Krisztus szeplőtlen, tiszta jellemét szemléli.” (Ellen G. White: *Jézus-hoz vezető út*, Bűnbánat c. fejezet)

A bűnbánaton kívül Jézus hangsúlyozza azt is, hogy nekünk is gyakorolnunk kell embertársaink felé az irgalmasságot, a készséget a megbocsátásra, mert ebből lesz nyilvánvaló: értékeljük-e az Ő irántunk mutatott kegyelmét.

„Aki nem hajlandó megbocsátani, önmaga elől zárja el azt a forrást, amelyből egyedül nyerhet isteni irgalmasságot. Sohase gondoljuk, hogy jogunk van a megbocsátást visszatartani azokkal szemben, akik bennünket megsértettek, és az ellenünk elkövetett igazságtalanságaikat nem akarják beismerni. Valóban az lenne a kötelességük, hogy alázatos szívvel megbánják és beismerjék bűneiket, viszont mi ettől függetlenül legyünk irgalmasak azokkal, akik elle-

nünk vétkeztek, akár beismerték bűneiket, akár nem! Ha mégoly súlyos volt is a megbántás, ne szomorkodjunk, ne sajnálkozzunk önmagunk felett, hanem úgy bocsássunk meg mindazoknak, akik velünk szemben igazságtalanok voltak, mint ahogy mi szeretnénk, hogy Isten megbocsássa az ellene elkövetett bűneinket!” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája; Bíráló helyett mutass jó példát c. fej.)

6 Milyen veszélyre irányítja figyelmünket a következő kérdés? Miért csak ima és hit által győzhetünk a gonosszal szembeni küzdelmünkben?

Mt 6,13 ■ „Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen!”

Mt 26,41 Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen.”

Zsid 2,18 „Amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.”

1Kor 10,13 „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok, de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek, sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”

.....

.....

.....

Jézus komolyan vette az ellenség, Sátán erejét, ravaszságát, és számtalanszor figyelmeztette tanítványait e világ fejedelmének támadásaira. Ő maga is szembesült emberként a kísértésekkel,

és kemény imaküzdelem árán győzött mindannyiszor (Zsid 2,18; 5,7; Jn 14,30). A nagy küzdelem ma is zajlik, s nekünk szüntelenül vigyáznunk kell, és imában kérni, hogy észrevegyük Sátán csapdáit, hogy megállhassunk és kitarthassunk a kísértésekben.

„Sátánnak és seregének a hatalma és rosszakarata jogos félelemre adhatna okot, ha nem találnánk védelmet és szabadulást Megváltónknál, aki hatalmasabb náluk. Házunkat reteszekkel és zárral gondosan bebiztosítjuk, hogy a gonosz emberektől megvédjük javainkat és életünket. De ritkán gondolunk a gonosz angyalokra, akik folyvást igyekeznek közelünkbe férkőzni, és akiknek a támadása ellen saját védelmi eszközeinkre nem építhetünk. Ha engedélyt kapnak rá, megzavarhatják gondolkodásunkat, tönkretehetik és meggyötörhetik testünket, elpusztíthatják javainkat és életünket. Egyedüli örömüket a szenvedésben és pusztításban találják. Félelmes helyzetben vannak azok, akik nem Isten kívánalmait követik, hanem Sátán kísértéseinek engednek, mígnem Isten átengedi őket a gonosz lelkek irányításának. De akik Krisztust követik, az ő oltalma alatt biztonságban vannak. Isten a mennyből nagy erejű angyalokat küld védelmükre. A gonosz nem törheti át azt az őrséget, amelyet Isten állít népe köré.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A gonosz lelkek munkája c. fej.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

Hogyan lehet folyamatos közösségünk Istennel?

1 Milyen fontos célja van az imának, azon túl, hogy kéréseinket Isten elé tárjuk?

Zsolt 63,2–7 ■ „Isten! Én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged. Téged szomjaz lelkem, téged sóvárog testem a kiszott, elepedt földön, amelynek nincs vize. Hogy láthatlak téged a szent helyen, szemlélvén a te hatalmatodat és dicsőségedet... Ha reád gondolok ágyamban: örváltásról örváltásra rólad elmélkedem.”

.....

.....

.....

Folyamatos közösséget tarthatunk fenn Istennel, miután ima által az Ő jelenlétébe kerültünk. Ennek érdekében gyakran kell Istenhez fohászkodnunk a nap folyamán is, hogy ne szakadjon meg ez a kapcsolat. Isten dolgairól gondolkodhatunk imádságos lelkülettel, és ez ugyanolyan fontos, mint a belső szobában mondott ima. Ez azonban nem azt jelenti, hogy miközben gondolkodunk Istenről, Isten dolgairól, ezzel párhuzamosan konkrét szavakkal fordulnánk Istenhez. Azt jelenti, hogy ki nem mondott vágyakozások kapcsolódnak szívünkben a szent gondolatokhoz, és nyitva tartjuk lelkivilágunkat arra, hogy a Szentlélek munkálkodjék bennünk.

„Az imádság bibliai megközelítésben tulajdonképpen rendkívül aktív folyamat. Ha Isten jóságáról elmélkedünk, megköszönjük, hogy személyesen gondot visel ránk, és arra törekszünk, hogy Isten akaratát valósítsuk meg, például egy szorító helyzetben, vagy ismerőseinkért imádkozunk... A biblikus értelemben vett elmélkedésben és imában a hangsúly az aktív gondolkodáson van... Ahelyett hogy passzív állapotra törekednénk, ami visszafojtja a gondolkodást, a keresztény elmélkedés az Istennel való közösségre törekszik, az Ő gondolatait gondolja, az Ő jelenlétét érzékeli, és megismeri az Ő akaratát. Ez a fajta elmélkedés alkalmat is ad arra, hogy értelmes válaszokat és helyes megoldásokat találjunk a felmerült problémákra.” (Neil Nedley: *Döntő bizonyíték*, Bp., BIK Kiadó, 2011, 327–328. o.)

A folyamatos imaközösség Istennel hatékony ellenszere a stressznek, és alapja a tiszta, egészséges gondolkodásnak. Az ima nem csupán egyfajta rövid „munkamegbeszélés” Istennel, hanem a vele való közösség fenntartásának leghatékonyabb eszköze.

2 Megvalósítható-e a „szüntelen imádkozzatok” felhívás? Mi az ima a hívő ember számára?

1Thess 5,17 ■ „Szüntelen imádkozzatok.”

Lk 18,7 ■ „Isten nem szolgáltat-e igazságot az ő választottaiért, akik hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is...?”

2Tim 1,3 ■ „Hálát adok Istennek, akinek szolgállok őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel, hogy szüntelen gondolok rád könyörgéseimben, éjjel és nappal.”

.....

.....

.....

Dániel napjában háromszor imádkozott, annak ellenére, hogy elfoglalt államférfi volt (lásd Dn 6,10). Bizonyos értelemben ez is szüntelen ima volt, mert semmilyen nyomás hatására nem változtatott ezen a szokásán, sőt még az imája módján sem, tudniillik, hogy Jeruzsálem felé nyitott ablakokkal és kimondott szavakkal imádkozott. Ha ezt meg tudjuk valósítani, hogy napjában háromszor időt szánunk az elmélyült imára belső szobánkban, ez már nagyon nagy eredmény. De az idézett igékben kihagyás nélküli, rendszeres imánál is több foglaltatik benne. Magasra tűzi a mércét: az sem elég, ha napjában háromszor imádkozunk, hanem „szüntelen imádkozzunk”. Semmi sem utal arra, hogy ez egy jelképes beszéd lenne. Arról van szó, hogy gondolatban folyamatosan kereshetjük Isten jelenlétét, és minden döntéshelyzetben segítségül hívhatjuk Őt. Ne legyen olyan része a napunknak, ne merüljünk bele annyira a hétköznapi tevékenységekbe, hogy ne igényelnénk ezekhez, eközben Isten jelenlétét és segítségét.

„Krisztus azt szeretné, ha gyermekei szüntelenül imádkoznának. Ez nem azt jelenti, hogy állandóan térdre kell esnünk, de az ima a hívő számára a lélek lélegzetvétele. Csendes kéréseink – akárhol is vagyunk – felszállnak az Úrhoz, és Jézus, a mi Szószólónk segítségünkre lesz, igazságsága tömjénével továbbítja kéréseinket az Atyához.” (Ellen G. White: *„A Szentlélek eljő reátok”* – Október 23.)

3 Mit jelent a „nehémiási ima”?

Neh 2,2–5 ■ „Mondta nekem a király: Miért szomorú az orcád, holott beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem szívednek szomorúsága! Felettébb megfélemltettem. Mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Miért ne volna szomorú az arcom, hiszen a város, az én atyáim sírhelye pusztán

hever, és kapui tűzben emésztettek meg?! Mondta nekem a király: Mi az, amit kívánsz? Könyörögtem a menny Istenéhez, és mondtam a királynak: Ha tetszik a királynak, ha kedves előtted a te szolgád, azt kérem, bocsáss el engem Júdába, atyáim sírjainak városába, hogy megépítsem azt!”

.....

.....

.....

Amikor Nehémiás Istenhez folyamodott segítségért, csupán néhány másodperc állt rendelkezésére. Nem volt lehetősége elvonulni, hogy imádkozzon, de gondolatban Istenhez fordult, és ennek az imának a hatására csodák történtek. Artaxerxész király engedélyt adott a zsidók hazatérésére és Jeruzsálem újjáépítésének megkezdésére, sőt aktív támogatást és védelmet is biztosított nekik ehhez. Fontos azonban leszögezni, hogy ez a fajta ima nem helyettesíti, és Nehémiás esetében sem helyettesítette a belső szobában mondott elmélyült imádságot. Nehémiás könyvének elején olvassuk, hogy ő is gyakorolta ezt (lásd Neh 1,4). Emellett fohászkodott Istenhez munkája végzése közben is. Ezt mi is megtehetjük minden élethelyzetben.

„A szükség idején mondott nehémiási ima menedék, amit a hívó ember igénybe vehet olyan helyzetekben, amikor imára nincs lehetőség. A már-már csatát veszítők a kuszaságok útvesztőjében felküldhetnek egy-egy fohászt mennyei eligazításért. A tenger és a szárazföld utasa nagy veszélyben így bízhatja rá magát a menny oltalmára. A hirtelen nehézségben vagy veszélyben a szív segítségért kiálthat Istenhez, aki megígérte, hogy hűséges gyermekei segítségére siet, bármikor hívják. Minden helyzetben, a fájdalomtól és gondtól lesújtott vagy heves kísértés által megtámadott lélek bizton-

ságot, támaszt és segítséget találhat a szövetségét megtartó Isten kimeríthetetlen szeretetében és erejében.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Az alkalmak embere c. fej.)

Nehémiás a király főpohárnokaként bizalmi állást töltött be. Neki kellett őrködnie a királynak adott italok tisztasága fölött. Éppen ezért az ő szomorúsága gyanúra adhatott volna okot. Mi lett volna, ha nem imádkozik ott, abban a pillanatban? Lehetséges, hogy nem csupán Jeruzsálem újjáépítése nem indulhatott volna meg, hanem az ő élete is veszélybe került volna. Gyakran tehát nagyon sok múlik azon, gyakoroljuk-e ezt az imát. Bizonyára két dolog is történt itt: Isten bölcsességet adott Nehémiásnak a szívét nyomó teher legjobb megfogalmazásához, mindközben pedig a király szívében is fokozottan munkálkodhatott a Szentlélek, hogy jóindulattal tudjon hozzáállni ahhoz, amit Nehémiás mondott.

4 Milyen szolgálatot teljesíthetünk a „szüntelen ima” által? Milyen jelentősége van az imaszolgálatnak?

Neh 1,6 ■ „Ó, legyen figyelmes a te füled, és szemeid legyenek nyitva, hogy meghallgasd a te szolgád könyörgését, mellyel én könyörgök most előtted nappal és éjjel Izráel fiaiért, szolgáláért...”

**Mk 2,3–5 ■ „Jöttek hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen emeltek. És mivel a sokaság miatt nem férkőzhettek az-
zal őhöz, megbontották ama ház fedelét, ahol Ő volt, és rést törve leeresztették a nyoszolyát, amelyben a guta-
ütött feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látva mondta a guta-
ütöttnek: Fiam, megbocsáttattak neked a te bűneid.”**

A szüntelen ima nem szolgálhatja csupán saját javunkat, céljainkat. A körülöttünk lévő és Isten által szívünkre helyezett emberekért, Isten ügyéért szintén nagyon fontos állandóan fohászkodnunk, „éjjel és nappal”, ahogy az ige gyakran fogalmaz. Jó, ha van egy imalistánk is – nem feltétlenül leírva, de átgondolva, emlékezetünkben rögzítve –, hogy ne csupán azokért imádkozunk, akik éppen eszünkbe jutnak. Azonban, ha a nap közben eszünkbe jut egy-egy ember vagy fontos ügy, és van egy kis szabadidőnk, felhasználhatjuk ezt is az imaszolgálat gyakorlására. Olyan élethelyzetek is adódhatnak, amikor látva a körülöttünk élők gondjait, értük is felfohászkozhatunk. Az alábbi történet illusztrálja ezt:

„Egy áprilisi péntek délután... kocsimban ülve [a parkolóban] a szemem sarkából egy középkorú párt pillantottam meg [akik mellettem parkoltak]. A nő ült a volánnál. »Mary, kérlek tedd rá a gyújtást, hogy felhúzhassam az elektromos ablakot!« – mondta férfi. »Jim, te nem vagy észnél! Már ezerszer elmondtam, hogy addig húzd fel az ablakot, amíg a motor jár. Mikor tanulod már meg végre?« – szólt a nő. A férfi szája szólásra nyílt és a szentségtelenségek áradatát indította meg... Egyre jobban felhúzta magát, és azzal vádolta feleségét, hogy mivel nem tett lakatot a szájára, teljesen elrontotta az addig tökéletes napot. »Micsoda gonosz ember« – gondoltam magamban, majd imádkozni kezdtem [a köztük dúló vihar lecsendesedéséért]... A szóáradat azonnal megszűnt. Mintegy húsz másodpercig egyikük sem szólt, majd a férfi törte meg a csendet. »Mary, bocsáss meg, hogy olyan mérges lettem. Sajnálom, hogy így beszéltem veled. Nem tudom, miért leszek ilyen mérges időnként... Ígérem, hogy igyekezni fogok leszokni az ilyen kitöréseimről.« Ezután nagy öröm volt hallani a hölgy részéről, hogy az egész részben az ő hibája volt, mert nem volt eléggé óvatos a szavaival... Megígérte, hogy a jövőben tapintatosabb lesz.

A kocsimban ülve nagyon meglepetten tapasztaltam a páron végbement hatalmas változást. Új keresztény tapasztalatot

szereztem... A megdöbbenés volt az egyedüli oka annak, hogy imádkozni kezdtem. A káromló szóáradat elején felismertem, hogy ez az ember valószínűleg évek óta nem kért bocsánatot. Tudatában annak, hogy a bűn elválasztja az embert Istentől, megéreztem a pillanat jelentőségét, és arra kértem az Urat, hogy adjon mindkettőjüknek különleges segítséget. Csodálattal töltött el, hogy milyen nagy mértékben változott meg a pár lelkülete a Szentlélek érintésének hatására. Közbenjárásom által én is eszköz lehettem ebben.” (Roger J. Morneau: *Az ima ereje*, Advent Kiadó, 1999, 59–60. o.)

A gutaütött története szemlélteti, hogyan vihetünk embereket Isten elé, és Ő a mi közbenjárásunk hatására könyörül rajtuk. Ezt a szolgálatot szüntelen gyakorolhatjuk, mind rendszeres, mind a rövid fohászkodásaink által. Ahogyan Jézus a barátok hitét is figyelembe vette a beteg meggyógyításánál, úgy történhetnek meg változások mások életében, közbenjárásunk által.

5 Hogyan gyakorolták a „szüntelen imát” a hithősök?

1Móz 5,24 ■ „Mivel Énókh Istennel járt, eltűnt, mert Isten magához vette.”

1Móz 6,9 ■ „Noé igaz, tökéletes férfiú volt a kortársai között. Istennel járt Noé.”

1Móz 22,5 ■ „Mondta Ábrahám a szolgálóinak: Maradjatok itt a szamárral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda, és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok.”

Zsid 11,27 ■ „[Mózes] erős szívé volt, mintha látta volna a láthatatlant.”

A Biblia megfogalmazása szerint a leghűségesebb hívők „Istennel jártak”. Ez a szintű közösség nemcsak Isten törvényének hűséges követését, hanem a kapcsolat fenntartását is feltételezi a szüntelen ima által. Az Énókhról szóló rövid leírásból kitűnik, hogy rendkívüli módon ápolta az Istennel való közösséget, végül szó szerint megvalósult nála a szüntelen ima, állandóan Isten jelenlétében volt. Ennek következményeként Isten magához vette őt.

„Az istentelenek növekvő gonoszsága miatt elszomorodva Énokh került a velük való állandó érintkezést, sok időt töltött magányban, elmélkedve és imádkozva. Így várakozott az Úr előtt, akarata még világosabb megértését keresve, hogy annak megfelelően élhessen. Számára az ima a lelke lélegzetvétele volt, a menny légkörében élt.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Séth és Énokh c. fejezet.)

Noénak százhusz éven át kellett gyakorolnia a szüntelen imát, hogy meg tudjon állni az istentelen világban egyedül.

Ábrahám nagy hitpróbája alatt tanulhatta meg a szüntelen imát, amikor három napon át fiával együtt mentek a helyre, amit Isten megmutatott neki, hogy ott áldozza fel az ígért gyermeket. Szüntelen ima nélkül bizonyára nem lett volna képes erre.

Mózes abban a kiváltságban részesült, hogy Isten szólt hozzá, hallotta az Ő hangját, de nem elégedett meg azzal, hogy csupán ezeken az alkalmakon legyen Isten közelségében. Arra vágyott, hogy állandóan Isten jelenlétében maradjon, ezt is csak a szüntelen ima által valósíthatta meg. Ennek nyomán Isten őt is magához vette, habár meg kellett tapasztalnia az első halált.

„Mózes nemcsak elmélkedett Istenről, hanem látta is Őt. Az Úr folyamatos látomásként volt jelen életében. Arcát sohasem vesztette szem elől.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Nagy emberek élete c. fejezet.)

6 Mi a kapcsolat az ima ezen formája és a Szentlélek kiáradása között?

Jn 15,5-6 ■ „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha valaki nem marad énbennem, kivettetik, mint a szőlővessző, megszárad, egybegyűjtik ezeket, a tűzre vetik és megégnék.”

Eféz 6,18 ■ „Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozva minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázva minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.”

Vö. Lk 18,1-7

.....

.....

.....

A lelki fegyverekről szóló leírás végén olvashatjuk az Efézusbeliekhez írt levélből idézett ígét. Az imát nem sorolja ugyan közvetlenül a lelki fegyverek közé Pál apostol, azonban még magasabbra emeli azzal, hogy kifejezésre juttatja, az összes lelki fegyver mit sem ér nélküle. A Szentlélek általi szüntelen ima teszi hatékonyá az összes rendelkezésünkre álló védekező és támadó fegyvert.

Ha Isten népe megtanul a Szentlélek által és a Szentlélekért szüntelen imádkozni, akkor érik meg arra, hogy kiáradjon rá a késői eső. Így volt ez a korai eső idején is. Amikor a tanítványok tíz napig együtt voltak a felházban, és életüket átadva imaközösségben összeforrtak Istennel és egymással, utána áradt ki rájuk a Szentlélek. A szüntelen imát viszont ezután is napi szinten gyakorolták.

„Nem vagyunk elég buzgók ahhoz, hogy az Urat imáinkban ostromoljuk, és a Szentlélek ajándékát kérjük tőle. Azt szeretné a mennyei Atya, hogy szüntelenül könyörögjünk hozzá ezért. Ő azt akarja, hogy a kéréseinket trónja elé vigyük.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A késői eső c. fejezet.)

Az utolsó idők küzdelmeiben elengedhetetlen lesz a szüntelen ima. Amikor a hamis bíró és az özvegyasszony példázatának végén azt olvassuk, hogy Isten talál-e hitet a földön, akkor tulajdonképpen azt válaszolhatjuk, hogy szüntelen ima nélkül biztosan nem. Csak ez által nyerhetjük el a végső megpróbáltatásokhoz szükséges hitet.

„Attól nem kell félnünk, hogy az Úr figyelmen kívül hagyja népe imáját. Az a veszély azonban fennáll, hogy a kísértésekben és próbákban elcsüggedve felhagyunk az imádkozással.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A hamis bíró és az özvegyasszony c. fejezet.)

A mennyei lényekről is gyakran olvashatjuk Jelenések könyvében, hogy „éjjel és nappal” szolgálják Istent. Ha imaéletünk ilyené válik, akkor már itt a földön a menny légkörében élhetünk.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

Az emberré lett Isten Fia imaélete

1 Mivel kezdte meg Jézus három és fél éves szolgálatát? Mi tette szükségessé a Szentlélekkel való folyamatos kapcsolatot földi szolgálata során? Hogyan készült fel erre?

Ap csel 10,38 ■ „A názáreti Jézust, mint kente fel őt Isten Szentlélekkel és hatalommal, aki széjjeljáró jót tévén, meggyógyított mindenkit, akik az ördög hatalma alatt voltak, mert Isten volt vele.”

Mt 4,1-2 ■ „Akkor Jézus vitetett a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessen az ördögtől. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megéhezett.”

.....

.....

.....

Jézusnak e negyvennapos, magányos böjtje a legintenzívebb kapcsolat keresését jelentette mennyei Atyjával. Tudta, hogy a legnagyobb küldetés vár rá, és „a szőlőprést egyedül kell taposnia” (Ésa 63,3) Ehhez viszont folyamatosan felülről kell erő nyernie. Még tudatosabban fel kellett vértéznie magát azzal a gondolattal, amit tanítványai lelkére kötött az utolsó éjszakán: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlenséges.” (Mt 26,41) Jézus lelki nagysága ellenére maga is jól ismerte a test, vagyis az emberi ter-

mészet erőtlenségeit. Hiszen eddigi kísértései közben Ő is tapasztalhatta, hogy az emberi természet gyengeségei, kívánságai és visszahúzó ereje miként próbálják megghiúsítani a „jó véghezvitelét” benne is (Fil 2,13). Már kicsiny gyermekkorától kezdve ostromolta Őt a gonosz. Drámai képpel szemlélteti az Írás a születése pillanatától megjelenő sátáni ellenségeskedést: „Állt a sárkány a szülő asszony elé, hogy amikor szül, annak fiát meggye.” (Jel 12,4) Jézus életének eddigi szakaszáig is tapasztalta, hogy Sátán folyamatosan a „sarkát mardosta” (1Móz 3,15), és hogy az ellenség feletti győzelmet egyedül hit által vívhatja ki. Most, földi szolgálatát elkezdve még inkább tisztában volt azzal, hogy a tét hatalmas: Vagy képes lesz „a kígyó fejére taposni” (1Móz 3,15), mellyel halálos sebet ejt rajta (ami azonban az Ő életét is kioltja a kereszten), vagy pedig Sátán győz, és az emberiség örökre az emberölő (Jn 8,44) hatalmában marad. Jézus intenzív imádságának, negyvennapos böjtjének tehát az volt célja, hogy elnyerje a Szentlélek teljességét, és ezáltal megtapasztalja az Istennel való folyamatos közösséget.

Az isteni harmadik személy, a Szentlélek mindenre kiterjedő munkájáért könyörgött, ami felvértezheti küldetése véghezvitelére. Az alábbi messiási ígéret beteljesedésére szomjazott, ami nyilvánvalóan megvilágosította számára az előtte álló küldetés mélyebb részleteit is: „Származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy hajtás növekedik. Akin az Úrnak lelke megnyugszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.” (Ésa 11,1–2)

Jézus Krisztuson keresztségekor megnyugodhatott a Szentlélek, akinek a jelenléte a Megváltó egész küldetését végigkísérte. Keresztelő János tanúsította: „Láttam a Lelket leszállni az égből, mint egy galambot, és megnyugodott rajta.” (Jn 1,32) A Szentlélek megnyugvása azt is jelenti, hogy az ember belső békességet, nyugalmat lel az Istennel való teljes és folyamatos kapcsolat révén, mivel a Lélek vezeti. Ez azonban nem egy statikus állapot. Naponta meg kell újítni kapcsolatunkat Istennel a Szentlélek által.

Érdemes átgondolni, mit jelent az, ha valakin az Úr Lelke megnyugszik? Hogyan segítheti ez az embert, hogy a helyes úton maradjon? Mit nyerhet a Szentlélektől? A bölcsességnek és értelemnek lelkét: az emberi gondolkodásnál magasabb rendű, az Isten szerinti gondolkodás képességét; tanács és erő lelkét: jó és rossz megkülönböztetésének képességét, és a jó melletti döntéshez szükséges lelkiezt; az Úr ismeretének és félelmének lelkét: olyan Isten-ismeretet, amely személyes kapcsolatból ered. Ebből következően mindent az Ő akarata szerint kíván tenni: nem akar rosszat elkövetni, nehogy ezáltal ez a kapcsolat megszakadjon (Zsolt 5,5). A messiási prófécia folytatásából egyértelműen kitűnik, hogy Jézus a Szentléleknek ezt a teljességét nyerte el negyvennapos böjtje során, ami életének, küldetésének Istentől való voltát mindenki előtt bizonyította: „Gyönyörködik az Úr félelmében, és nem szemei látása szerint ítél, nem fülei hallása szerint bíraskodik: igazságban ítéli a gyengéket, tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett... Derekának övezője az igazság lesz, és veséinek övezője a hűség.” (Ésa 11,3–5)

2 Miért volt Jézusnál elhagyhatatlan napi gyakorlat a kora reggeli és esti, vagy akár éjszakai imádság?

Mk 1, 35 ■ „Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiment, és elment egy puszta helyre, és ott imádkozott.”

Lk 6, 12 ■ „Azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte.”

Zsid 5, 7 ■ „Teste napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattott az ő istenfélelméért.”

Bizonyára mindannyian ismerjük a sok munkától, stressztől, túlfeszítettségéből adódó testi-lelki fáradtságot, kimerültséget. Jézus fiatakorától fizikai munkát végzett, együtt élt Istennel és a természettel, ami által bizonyára a testi-lelki erőnlét birtokában volt. Azonban az a küldetés, amit Ő három és fél évig tartó szolgálata alatt végzett, az emberi teljesítőképesség határait jóval túlhaladta. Talán mindenki tapasztalta már, hogy az emberekkel való foglalkozás – akár csak egy ember problémáinak a mélyebb megértése, átérzése, a vele való együttgondolkodás és megoldáskeresés is – mennyi szellemi és pszichikai erőt igényel, nemhogy a naponta számtalan emberi problémával való foglalkozás és az arra adott segítségnyújtás. Gondolhatjuk, hogy akiket Jézus napközben meggyógyított, vagy akiknek lelki vigaszt nyújtott, imádságaiban további áldásért és erőért imádkozott értük, hogy Isten további befolyásában részesülhessenek.

Hogyan lehetséges, hogy Jézust egész napi fárasztó, testpszichikai megterhelése ellenére sohasem látták ingerültnek, lobbanékónak, türelmetlennek, csüggedtnak vagy elkeseredettnek?

„Gyakran hallani, hogy Jézus többször sírt, de sohasem látták nevetni. Megváltónk valóban a »fájdalmak férfia« volt, ismerte a bánatot, mert nyitva volt a szíve minden emberi nyomorúság, minden emberi jajszó számára. De annak ellenére, hogy csupa önmegtagadás volt az élete, amelyet folytonosan beárnyékolta a fájdalom és a gond, kedélye nem romlott meg. Tekintetéből nem lehetett kiolvasni sem szomorúságot, sem elégedetlenséget, ellenkezőleg, mindenkor békés nyugalom és derű tükröződött rajta. Szíve kimeríthetetlen életforrás volt, és akárhová ment, nyugalmat és békét, örömet és vidámságot vitt magával.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Öröm az Úrban c. fej.)

Mi lehetett ennek a titka?

„Krisztus napjait a körülötte sürgő sokaság szolgálatával és a rabbik veszedelmes álokoskodásainak leleplezésével töltötte. Ez a szakadatlan túlfeszítettség teljesen kimerítette Őt, olyannyira, hogy anyja és a tanítványok is attól tartottak, mindez az életébe kerül majd. Mégis, amikor a kimerítő napokat követő, imában eltöltött órák után visszatért, észrevették, hogy arcán béke ül, és érezték, hogy felfrissült. Reggelről reggelre, az Istennel töltött idő után visszatérve magával hozta az emberek számára a menny világosságát.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 102. o.)

3 Miért kellett Jézusnak gyakran napközben is visszavonulnia az emberektől, annak ellenére, hogy szinte állandóan tömegek keresték a kéréseikkel? Milyen megpróbáló esetekről olvashatunk az evangéliumokban?

Mt 14,12–13 ■ „Eljöttek [Keresztelő János] tanítványai, elvitték a testét, eltemették, majd elmentek, megjelentették ezt Jézusnak. Amikor meghallotta Jézus, elment onnét hajón egy puszta helyre egyedül.”

Jn 6,15 ■ „Jézus azért, amint észrevette, hogy jönni akarnak és őt elragadni, hogy királlyá tegyék, ismét elvonult egymaga a hegyre.”

Jézus, bár előre tudta, hogy Heródes lefejezteti Keresztelő Jánost, miután ez bekövetkezett, nem tudta megrendültség, szomorúság, lelki fájdalom nélkül elhordozni. Keresztelő Jánosról, prófétai szolgálatáról a legnagyobb elismeréssel szólt ezután ta-

nítványainak és a sokaságnak (Mt 11,7–11). De bizonyágtevését megelőzően Jézusnak fel kellett dolgoznia előfutárának e tragikus halálát, mártíromságát. Valószínűleg ezért keresett Jézus „egy puszta helyet”, hogy kiönthesse szívét, letehesse fájdalmát Atyjánál. Tudta, hogy Keresztelő János tragédiája tanítványait is megviseli, az ő lelki megerősítésükért is imádkozott.

Ha bennünket sokkal kisebb tragédiák, megpróbáltatások, kellemetlenségek érnek, vajon mit szoktunk tenni? Elcsüggedünk, összeomlunk, panaszkodunk, embereknél keresünk vigasztalást? Vagy azonnal Istenhez megyünk, neki öntjük ki szívünket, lelki erőért, a Szentlélek vigasztalásáért imádkozva?

„Amikor Jézust emberi természet terhelte, szükségét érezte, hogy segítséget kapjon az Atyától. Jézusnak imahelyei voltak. A hegyek magányában szeretett érintkezni Atyjával. Könnyek között, hangosan kiáltva kérte, hogy Isten erősítse meg emberi természetét az ellenség álnokságának kivédéséhez, hogy be tudja tölteni küldetését, az emberiség erkölcsi felemelését.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 500. o.)

4 Miként adott példát Jézus a tanítványainak, hogy az imádságot tegyék az első helyre a folytonos tevékenység helyett, nehogy az emberi szükségletek betöltése elterelje figyelmüket a lényegről, az áldások Forrásáról?

Lk 5,15–16 ■ „A hír azonban annál inkább terjedt öfelőle, és nagy sokaság gyűlt egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. De ő félrevonult a pusztaiba, és imádkozott.”

Mk 6,31 ■ „Ő pedig monda nekik: Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre, pihenjete meg egy kevéssé! Mert sokan voltak a járókelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük.”

„Teljesen a mások javára szentelt életében a Megváltó szükségesnek látta, hogy visszavonuljon az Őt nap mint nap követő sokaságtól. Szünetet kellett tartania a szolgálatban, hogy nyugalmat találjon, és zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, szükségleteink és gyengeségeink részese, teljesen Istentől függött, és az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket és kínokat szenvedett el, de Istenhez imádkozva letehetette a bánat terhét, amely csaknem összeroppantotta Őt. Vigaszra és öröme lelt...

»Jertek el csupán ti magatok« – parancsolja nekünk. Ha megfogadjuk szavát, erősebbek leszünk, hasznosabbá válik az életünk. A tanítványok keresték Jézust, és mindent elmondtak neki, Ő pedig bátorította és oktatta őket. Ha ma szakítanánk időt arra, hogy Jézusnak mondjuk el a gondjainkat, nem csalódnánk: a jobb kezünkön állna, hogy segítsen. Egyszerűbbnek kellene lennünk, több hitre és bizalomra van szükségünk Megváltónk iránt. Ő, akit »erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének« neveznek, akiről meg van írva, hogy »az uralom az Ő vállán lesz« (Ésa 9,6), hív, hogy tőle kérjünk bölcsességet, mert »mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja« (Jak 1,5).

Mindenkiben, akit Isten nevel, olyan életnek kell megnyilatkoznia, amely különbözik a világ szokásaitól. Mindenkinek személyes tapasztalatra kell szert tennie, Isten akarátának ismeretére eljutnia. Egyénileg kell meghallanunk Őt, amint a szívünkhöz szól. Amikor minden más

hang elcsitul, és nyugodtan várakozunk Isten előtt, a lélek csendjében még érthetőbb lesz az Úr hangja. Ő így int minket: »Csendesedjetek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11) Egyedül itt találhatunk igazi nyugalmat. Így készülhet fel mindenki, aki Istenért munkálkodik. A rohanó tömegben, a munka feszültségében is a világosság és béke légköre veszi körül az így felfrissült embert. Élete jó illatot áraszt, és isteni erő nyilatkozik meg általa, amely eléri az emberi szíveket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jertek, pihenjete meg egy kevéssé c. fej.)

5 Hogyan adott nekünk Jézus példát az Isten ügyéért és az egyes személyekért mondott buzgó imádságra?

Jn 17,11–21 ■ „Én nem vagyok többé e világon, de ők a világban vannak... Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben... Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól... Szenteld meg őket a te igazságoddal, a te igéd igazság... Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk.”

Lk 22,31–32 ■ „Simon, Simon, íme Sátán kikér titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.”

.....

.....

.....

„Milyen buzgón esedezett a Megváltó, hogy tanítványai egyek legyenek Ővele, amint Ő is egy az Atyával!... A vele való egység egymás között is egységet jelent. Ez a legmeg-

győzőbb bizonyíték a világnak Krisztus fenségéről és bünt legyőző hatalmáról.” (Ellen G. White, III. kézirat, 1903)

A Lukács evangéliumából idézett ige tanúskodik arról, hogy Jézus egyenként is imaküzdelmet folytat mindenkori követőieért, különösen, amikor megpróbáltatásban vannak. Sok szükségletet látunk, akár a helyi gyülekezetben, akár a közösség egészében, és úgyszintén a hazai és nemzetközi adventmozgalom egészében. Hordozzuk-e imádságban ezeket a problémákat? Imádkozunk-e rendszeresen egyes testvérekért, akik körül éles a nagy küzdelem, vagy érdeklődőkért, keresztelendőkért, akiket Sátán hátráltatni, akadályozni akar?

6 Miképp adhat példát számunkra Jézus Getsemánenkerti imaküzdelme?

Lk 22,44 ■ „Haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozott, verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullnak.”

Mk 14,36 ■ „Abba, Atyám! Minden lehetséges neked. Vidd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.”

Jel 14,12 ■ „Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!”

.....

.....

.....

Vajon ismerjük-e az imádságnak azt a tapasztalatát, hogy nem a saját céljaink, terveink eléréséért ostromoljuk egyre „buzgóságosabban” Istent, hanem azért küzdünk, hogy teljesen át tudjuk

adni Neki akarátunkat, akkor is, ha ez ellenkezik a mi akarátunkkal? Vajon vannak-e ilyen győzelmeink? Szoktunk-e arra gondolni, hogy most kellene megtanulnunk az ilyen küzdő imádságot Krisztustól, hiszen ezt jelentené az „Ő hite” gyakorlása? Az utolsó idők küzdelmeiben csak ezáltal vívhatjuk ki a győzelmet minden ránk váró próbában.

„Jézus Krisztus kitartó imái ellentétben állnak gyenge imáinkkal Krisztusról mondták: „halálfélelem vett erőt rajta, és még állhatatosabban imádkozott”. Mennyire ellentétesek ezzel azok a gyöngé és hideg imák, melyeket Istennek ajánlanak. Sokan megelégednek a száj szolgálatával, és alig akad, aki őszintén, komolyan, szeretettel vágynak Isten után.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 4. köt., 534. o.)

„Most kell megtanulnunk a győzelmes ima, a rendületlen hit leckéjét. Krisztus egyházának és a keresztyén embernek nem azok a legnagyobb győzelmei, amelyeket tehetséggel vagy műveltséggel, gazdagsággal vagy az emberek jóindulatával elér, hanem amelyeket Isten fogadótermében arat, amikor komoly, küzdő hite belekapaszkodik Isten hatalma erős karjába.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A küzdelem éjszakája c. fej.)

*Az e heti adomány a médiaosztályt
és az internetes műsorszórást támogatja.*

Hogyan imádkozzunk helyesen?

1 Milyen kéréssel fordultak a tanítványok Jézushoz egy alkalommal? Milyen tanítást közvetít számunkra az erről szóló igei feljegyzés?

Lk 11,1 ■ „Amikor imádkozott [Jézus] egy helyen, miután befejezte imáját, mondta neki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképpen János is tanította tanítványait!”

.....

.....

.....

Arra enged következtetni ez az igei feljegyzés, hogy Jézus hangosan, azaz hallható szavakkal imádkozott, amikor magányosan fordult Istenhez. Más alkalommal is azért tudták megörökíteni a tanítványok imája tartalmát – például a Getsemánkertben elhangzott imakéréseit –, mert Jézus tőlük csak „egy kőhajításnyira” vonult félre imádkozni (Lk 22,41).

„Tanítványai egy ideig távol voltak Jézustól, és amikor visszatértek, látták, hogy Mesterük mélyen elmerülve beszélget Atyjával. Jelenlétüket észre sem vette, s fennhangon folytatta imáját. Mennyei világosság ragyogta be arcát. Úgy látszott, mintha közvetlenül a Láthatatlan színe előtt állna. Új, élő erő nyilatkozott meg szavaiban, mintha személyesen

beszélt volna Istennel. A tanítványok szívét mélyen érintette ez a jelenet. Gyakran észrevették, hogy Mesterük néha több órát tölt egyedülletben, Atyjával beszélgetve... Azt is észrevették, hogy egy-egy fáradságos nap végeztével – amikor Istennel imában töltött órái után visszatért – arcáról boldog béke áradt, jelenléte felüdítette környezetét. Az Istennel eltöltött reggeli órák tették lehetségessé, hogy az embereknek mennyei világosságot vigyen.

Szavai és cselekedetei erejét a tanítványok már régóta ezekkel az imaórákkal hozták kapcsolatba, s most, amikor könyörgését figyelték, szívük megalázkodott és szent félelemmel telt meg. Meggyőződve saját fogyatkozásairól és ínségeikről, ezzel a kéréssel járultak Jézushoz, miután befejezte imáját: »Uram, taníts minket imádkozni!« (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, Miatyánk, az Úr imája c. fej.)

Ellen G. White tanácsa: „Tanulj meg hangosan imádkozni ott, ahol csak Isten hall téged!” Tapasztalni fogjuk, hogy jobban tudjuk összpontosítani figyelmünket, ha nem csupán gondolatban fohászkodunk Istenhez, hanem hallható szavakká formáljuk kéréseinket, érzéseinket. Még komolyabbnak érezzük így a szándékunkat, hogy Isten jelenlétébe törekszünk, Őhozzá szólunk. Tévédés azt gondolni, hogy bensőségesebb az ima, ha csupán gondolataink és érzéseink szintjén igyekszünk kapcsolatba kerülni Istennel. Némelyek attól tartanak, hogy ha hangosan imádkoznak, akkor Sátán meghallja kéréseiket és majd akadályozni fogja azok megvalósulását. Akiket ez aggaszt, azokra érvényes, amit Jézus egykor a szadduceusoknak mondott: „Nem ismeritek az Írásokat, sem Isten hatalmát.” (Mk 12,24) Isten sem fél nyilvánosságra hozni terveit Sátán füle hallatára, hiszen Ő mérhetetlenül hatalmasabb az ősellenségénél. Sátán semmiképpen nem korlátozhatja vagy akadályozhatja Őt. Akkor vagyunk a legnagyobb biztonságban, amikor őszinte segítségül hívással Isten oltalma alá helyezzük magunkat. Hadd hallja Sátán, ellene tenni nem tud!

2 Mit tegyünk, ha vágyakoznánk imádkozni, de gondolataink újra és újra elkalandoznak, és úgy tűnik, nem tudunk Isten jelenlétébe jutni? Feladjuk-e ilyenkor az Isten színe elé jutás szándékát? Akadályozhatja-e az imameghallgatást, ha imánk töredezett és nem pontosan, szépen fogalmazott?

1Móz 15,11-12 ■ „Ragadozó madarak szálltak a húsdarabokra, de Ábrám elűzte őket. Naplementekor mély álom lepte meg Ábrámot, majd rémülés és nagy sötétség szállt rá.”

1Móz 32,26 ■ „Ezt mondta: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal! Jákób pedig mondta: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem!”

.....

.....

.....

Ábrahám azt tapasztalta, hogy Sátán több hullámban, különböző módokon támadta, míg ő Isten megjelenésére várakozott. A ragadozó madarakat, amelyek a szövetségkötéshez elkészített áldozati húsdarabokra szálltak, úgy tekinthetjük, mint az elkalandozó gondolataink szimbólumát. Hasonló módon és hasonló szándékkal igyekszik megzavarni és elcsüggeszteni Sátán minket is, amikor arra vágyakozunk, hogy Istent imádságban megkeressük, megtaláljuk. Ne adjuk fel az imádkozás szándékát, inkább kezdjük az imádságot újra és újra, még ha töredezett is az imánk, tartsunk ki benne!

„Örködj olyan hűségesen, mint Ábrahám, nehogy ragadozó madarak szálljanak áldozatodra... Ügyeljünk a kételkedés gondolataira, ne lássanak ezek napvilágot, ne adjunk nekik hangot!” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 10. o.)

„Jézus ott lesz az Atya előtt, hogy esedezzék értünk (Zsid 7,25). Az alázatos, könyörgő imáját a saját óhajaként terjeszti Isten elé. Minden őszinte ima meghallgatást nyer a mennyben, még akkor is, ha kifejezésmódja nem folyékony... Jézus egyetlen alkalmatlan vagy dadogó szó nélkül terjeszti azt az Atya elé, tisztán, szépen, saját tökéletessége jó illatával elegyítve.” (Ellen G. White: *Az ima hatalma*, 7. o.)

Jákób tapasztalata szintén példa, tanítás számunkra:

„Jákób bűnbánattal, megtörve kapaszkodott az angyalba, »sírt és könyörgött neki« (Hós 12,4), áldását kérve. Biztosítékot akart kapni, hogy bűne megbocsáttatott. Még testi fájdalmai sem tudták elterelni erről a gondolatait. Elhatározása egyre erősebbé, hite egyre kitartóbbá vált, egészen a legvégéig. A mennyei lényhez intézett szava – »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem« – annak az embernek a szava volt, aki megvallja saját méltatlanságát, mégis bízik a szövetségét megtartó Isten hűségében.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Küzdelmek éjszakája c. fejezet)

3 Milyen lelkülettel tárjuk Isten elé kéréseinket? Miben bizakodjunk annak ellenére is, hogy bűneink tudatában vagyunk és átérezzük méltatlanságunkat?

1Móz 32,10 ■ „A legkisebb jótéteményedre se vagyok méltó, a te hűségedhez és minden jótéteményedhez képest, melyeket velem cselekedtél.”

Dn 9,18 ■ „Nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük eléd esedezéseinket.”

Soha ne járuljunk Isten elé öngazult, számonkérő, követelőző lelkülettel! Mérhetetlen a távolság Isten között és köztünk, nem csupán a hatalom és az erő tekintetében, hanem legfőképpen erkölcsi szempontból. Ezért csakis az őszinte alázat lelkületével folyamodhatunk Istenhez kegyelemért, segítségért. Emlékezzünk a Jézus példázatában bemutatott vámszedőre, aki szemét sem merte az égre emelni, és imádsága ez az egy mondat volt: „Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!” (Lk 18,13) Jézus kijelentette, hogy ez az ember „megigazulva ment alá házához” (Lk 18,14), azaz bűnbocsánatot nyert.

4 Hogyan kérjünk olyan esetben, amikor szívünk vágyik valamire, de nem vagyunk biztosak abban, hogy megegyezik-e Isten akaratával? Milyen példát adott erre nekünk Jézus?

Lk 22,42 ■ „Atyám, ha akarod, távolítsd el tőlem e poharat, mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd!”

Vö. Mt 6,10 ■ „Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is!”

.....

.....

.....

A legnagyobb és egyben legjobb döntés, amit meghozhatunk és meg is kell hoznunk, hogy énünket, az én vágyait Isten akaratá alá rendeljük. Abból a meggyőződésből fakadóan tegyük ezt, hogy Ő jobban ért és ismer minket, mint mi magunk, Ő látja a jövőt, és mindent környezetünkben, ezért Ő jobb döntést tud hozni, mint mi. Ennek fenntartásával a mi akartunk helyett az ő

akarata érvényesülésének az őszinte vágyával terjesszük elé kérésünket, osszuk meg vele bizalommal személyes vágyainkat. Biztosan nem fogja megtagadni tőlünk azt a jót, ami valóban és minden szempontból a javunkra válik.

„[Krisztus hívő tanítványainak] az a céljuk, hogy tökéletes összhangra jussanak Megváltójuk akaratával. Komoly vágyakozásukban mindent alárendelnek ennek a célnak... Vajon mit áldozunk fel, még ha mindent odaadunk is? Bűnnel beszennyezett szívünket, hogy Krisztus megtisztítsa, megmossa a tulajdon vérével és végtelen szeretete által megmentse... Isten soha nem kívánja, hogy olyasmit adjunk fel, amit a legjobb érdekünkben áll megtartani... Ő sokkal jobbat akar adni nekik annál, mint amit ők maguk keresnek. Önmaga ellen vétkezik az ember leginkább, a saját lelke ellen követi el a legnagyobb igazságtalanságot, ha Isten akaratával ellentétesen gondolkodik és cselekszik... Ő tudja, mi a legjobb számunkra, minden végzésével teremtményei javát keresi... Csakis olyan kötelességek teljesítését kívánja tőlünk, amelyek az üdvösség magaslatai felé irányítják lépéseinket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Oda-szánás c. fej.)

5 Hogyan bátorított Jézus arra, hogy hittel imádkozunk, bízzunk imánk meghallgatásában? Milyen példát adott erre nekünk Ő maga?

Mk 11,23–24 ■ „Bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel, ugorj a tengerbe, és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, meglesz neki. Azért mondom nektek: amit könyörgésetekben kértetek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz nektek!”

Mk 9,25–27 ■ „Ha hiszed azt, minden lehetséges a hívőnek. A gyermek apja pedig azonnal felkiáltott és könnyhullatással mondta: Hiszek Uram, légy segítségül az én hitelenségemnek! Jézus... megdorgálta a tisztátalan lelket, ezt mondta neki: Te néma és süket lélek, parancsolom neked, menj ki belőle, és többé belé ne menj!”

Jn 11,39–44 ■ „Mondta Jézus: Vegyétek el a követ! Mondta neki a megholt nőtestvére, Márta: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos! Mondta neki Jézus: Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod majd Isten dicsőségét? Elvették azért a követ onnan, ahol a megholt feküdt. Jézus pedig felemelte szemét az égre, és mondta: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, te küldtél engem. Miután ezeket mondta, fennszóval kiáltott: Lázár, jöjj ki! És kijött a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, az arca pedig kendővel volt leborítva.”

Jézus a lehető legnagyobb dolgot kérte az Atyától, azt, hogy egy negyednapos, ozslásnak indult halott feltámadjon. Mégis annyira bízott az Atya hatalmában, szeretetében, készségében, hogy kegyelmét kinyilvánítsa, hogy máris megköszönte kérése meghallgatását. Imáinkat *ámennel* fejezzük be, és ezt így fordítjuk: *Úgy legyen!* Helyesebb lenne azonban így fordítani: *Úgy van, hiszem, hogy meghallgattál.* (Az *ámen* szó olyan héber igéből származik, amelynek a jelentése: *szilárdnak, bizonyosnak lenni.*) Nem bizonytalan, halvány óhajt fejez ki tehát imáink zárszava, hanem ellenkezőleg, bizonyosságot a meghallgatásban.

„A hit köt össze a mennyei, ez ad erőt, hogy megbirkózunk a sötétség erőivel... Sokan úgy érzik, nincs hitük, ezért távol maradnak Krisztustól. Az ilyen gyámoltalan lelkek méltatlanságukban vessék alá magukat az irgalmas Megváltó kegyelmének. Ne önmagukra, hanem Krisztusra nézzünk, aki meggyógyította a betegeket és kiűzte a démonokat, amikor az emberek között járt, és Ő ugyanaz az Üdvözítő ma is. A hit Isten Igéje által születik meg bennünk. Ragadd meg ígését: »Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.« (Jn 6,37) Vesd magad lábához és kiálts: »Hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek!« (Mk 9,24) Ha így cselekszel, nem vesztesz el soha.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Szolgálat c. fejezet)

6 Miért olyan fontos, hogy hittel kérjünk? Mit mondott Jézus több esetben is, amikor teljesítette a hozzá folyamodók kérését?

Mt 8,13 ■ „Mondta Jézus a századosnak: Menj el, és legyen neked a te hited szerint! És meggyógyult annak szolgálója abban az órában.”

Mt 9,22 ■ „Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged! És meggyógyult az asszony abban az órában.”

Mt 9,28–29 ■ „Amikor pedig bement a házba Jézus, odamentek hozzá a vakok, és ő mondta nekik: Hiszitek-e, hogy én megcselekedhetem? Mondták neki: Igen, Uram. Akkor illette szemüket, ezt mondván: Legyen nektek a ti hitetek szerint!”

.....

.....

.....

„[Jézus a vérfolyásos asszony esetében] elvágta a babona lehetőségét, hogy pusztán ruhája érintéséből származott volna a gyógyító erő. Nem a vele történt külső érintkezésből származott a gyógyulás, hanem a hitből, amely megragadja Isten erejét... Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi megegyezés az igazsággal... Nem elég hinni valamit Krisztusról, Krisztusban kell hinnünk... Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A megmentő hit azonban összekapcsolódás: Akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel... Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, amely által a lélek győzelmes hatalommá válik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hit érintése c. fejj.)

„Az ima és a hit szorosan összetartoznak. A hittal mondott ima Istentől származó tudomány... Kérésünk Isten akarata szerint való kell, hogy legyen: azt kell kérnünk, amit Ő megígért, és amit kapunk, azt akarata szerint kell felhasználnunk. Ha ezek a feltételek teljesülnek, az ígélet biztos. Kérhetünk bármi olyat, amit Ő megígért. Azt követően pedig hinnünk kell, hogy megkapjuk, és meg kell köszönnünk Istennek, amit kaptunk. Ne várjunk az áldás külső megnyilvánulására. Az ajándék ott van az ígéletben, és nyugodtan folytathatjuk tovább munkánkat, abban a biztos tudatban, hogy amit Isten megígért, azt képes megtenni, és az ajándék akkor lesz valósággá, amikor a legnagyobb szükségünk van rá.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Hit és ima c. fejj.)

Az imameghhallgatás ígéretei és akadályai

1 Mi a legfőbb akadály imáink meghallgatásának?

Ésa 59,1–2 ■ „Íme nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg ne hallgathatna. Vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, bűneitek fedezték el orcáját elöttetek, hogy meg nem hallgatott.”

Zsolt 66,18–20 ■ „Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram. Ámde meghallgatott Isten, figyelmeztet könyörgésem szavára. Áldott az Isten, aki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.

.....

.....

A Bibliában Isten számos helyen megígéri, hogy meghallgatja a hozzá forduló ember imáját. Ugyanakkor figyelmeztet bennünket arra, hogy az imameghhallgatásnak feltételei vannak.

Az imádság egyben az önvizsgálat ideje is. Kérjük Istent, hogy mutasson rá azokra a megtúrt, meg nem bánt bűnökre, amelyek gátolják az imameghhallgatást, hiszen ha ezek mellett is megáldana, akkor a bűnben erősítene meg bennünket. Imádságainkban kérjük őszinte szívvel bűneink bocsánatát, hogy ne legyenek akadályai az imameghhallgatásnak. Amikor Isten elé terjesz-

tünk egy komoly kérést, ezzel együtt a zsoltároshoz hasonlóan kérjük: „Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! Lásd meg, van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,23–24). Csodálatos ígéretei vannak viszont az Úrnak azok számára, akik Igéje szerint élnek: „Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjeteK, amit csak akartok, és meglesz az nekteK.” (Jn 15,7) „Akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk a parancsolatait, és azokat cselekedjük, amik kedvesek előtte.” (1Jn 3,22)

2 Miért kell hinnünk, hogy imáink meghallgatásra találhatnak?

Jak 1,7 ■ „...hittel, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, hasonló a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány. Ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.”

Zsid 11,6 ■ „Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”

Mk 11,24 ■ „Amit könyörgésetekben kértetek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz nekteK.”

.....

.....

„Az igazi hit a Szentírás ígéretein és ajándékain nyugszik. Nem saját hitünkben, hanem Isten ígéreteiben kell bízunk.” (Ellen G. White: *Az ima hatalma*, 106. o.)

Sok a teljesületlen ígélet. Vagy megfélelkezik valaki az általa tett ígéretről, vagy eleve nem is gondolta komolyan, vagy nem tudja

megvalósítani. Mennyi csalódást élünk át emiatt, ugyanakkor mi is biztosan ígértünk már úgy, hogy nem váltottuk valóra. Más-képp van ez Isten ígéreteivel. „Nem ember Isten, hogy hazudják, és nem ember fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy ne teljesítené?” (4Móz 23,19) Ábrahámról ezt olvashatjuk: „Isten ígéretében sem kételkedett hit-tetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván Istennek, és teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti.” (Rm 4,20–21)

„Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldáso-kat, még mielőtt azok megvalósulnának... Küldjük imáinkat hittel a mennyei szentek szentjébe, és higgyük, hogy el is nyerhetjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azo-kat, így már a tulajdonunkat képezik: »Mindaz, amit imái-tokban kértek, ha hiszitek, hogy elnyeritek azokat, megada-tik nektek.« Hitre, egyszerű hitre van szükség, hogy elhigy-gyünk, az áldásokat elnyerjük, még mielőtt láthatnánk azo-kat... Sokan azt gondolják, hogy mindaddig nincs hitük, amíg Isten Szentlelkének erejét nem érzik. Összecserélik a hitet azzal az áldással, amely a hit folyamánya. Épp akkor van a legnagyobb szükségünk élő hitre, amikor a Lélek hiányát érezzük. Ha sűrű felhők tornyosulnak gondolataink felett, akkor itt az idő, hogy élő hittel törjük át a sötétséget.” (Ellen G. White: *Korai Írások*, Ima és hit c. fej.)

3 Miért fontos őszinte szívvel kérni, hogy ne a mi akara-tunk legyen meg, hanem Istené?

1Jn 5,14 ■ „Ez az a bizodalom, amellyel Őhöz vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket.”

Mt 26,39 ■ „Ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.”

Kimondjuk ezt imánkban, azokkal a szavainkkal, amint Jézus tanított imádkozni a Miatyánk imádságban, de sokszor milyen nehéz teljes szívből kérni ezt. Vannak esetek, amikor görcsösen ragaszkodunk saját elképzeléseinkhez, és ehhez akarjuk kérni Isten segítségét és áldását.

„Meg kell tanulnunk, hogy mindent egyszerűen és őszinte hittel vigyünk az Úrhoz. A legnagyobb teher, amit ebben az életben magunkkal kell hordoznunk: az énünk... Az énünk a legbonyolultabb dolog, amelyet kezelni kell. Amikor letesszük terheinket Krisztus lába elé, ne felejtsük el odahelyezni énünket is.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 540. o.)

„Ha nem kapjuk meg, amit kértünk, akkor, amikor kérjük, továbbra is hinnünk kell, hogy az Úr hallotta imádságunkat és választ ad majd rá. Mi emberek oly könnyen tévedünk és olyannyira rövidlátók vagyunk, hogy sokszor olyan dolgokat kérünk, amelyek nem lennének áldásunkra. Ezért mennyei Atyánk – éppen szeretete folytán – sokszor úgy válaszol imádságunkra, hogy azt adja meg, ami a leginkább javunkra válik, amit mi is kívánnánk magunknak, ha mennyei fényben láthatnánk az összes tényt és körülményt. Ha látszólag nem kapunk is választ imádságunkra, akkor is bízunk kell Isten ígéretében. Bizonyos, hogy a válasz megérkezik a kellő időben, és az is, hogy azt az áldást nyerjük el, amelyre a leginkább szükségünk van. Elbizakodottság azt állítani, hogy Isten minden esetben úgy felel imánkra,

ahogy mi óhajtjuk, illetve pontosan azt adja meg nekünk, amit kívánunk. Isten sokkal bölcsőbb annál, hogy tévedjen, és sokkal jobb annál, hogy megvonja a jót azoktól, akik ártatlanul élnek (Zsolt 84,12).” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. fejezet.)

„Kérjetekek tehát, kérjetekek és adatik. Kérjetekek aláztatosságot, bölcsességet, bátorságot és növekedést a hitben. Minden őszinte imára érkezik felelet. Lehet, hogy nem úgy jön, amint vágyakoztok rá, vagy nem akkor, amikor várnátok, de mindenkor olyan időben és módon jön a felelet, amikor a legnagyobb szükségetek lesz rá. Imáitokra, melyeket a magányosságban, kimerültségben, megpróbáltatás közben mondotok, Isten válaszol – nem mindig a várakozásotoknak megfelelően, de mindig javatokra.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgái*, 258. o.)

4 Mit tegyünk, ha késik a válasz?

Lk 18,1 ■ „Mondott pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni.”

Rm 12,12 ■ „A könyörgésben állhatatosak legyetek!”

Jer sir 3,26 ■ „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.”

„Megadással lenni” azt is magában foglalja, hogy nem zúgoló-dunk, amiért nem teljesül máris, amit imában kértünk, hanem állhatatosan, hittel könyörgünk tovább, tudva azt, hogy Isten pontosan tudja, mikor jön el a válaszadás ideje.

„Amikor azt gondoljuk, Isten nem felel azonnal imánkra, szilárdan ragaszkodjunk hitünkhöz, ne engedjünk a bizalmatlanságnak, mert az elválaszt minket Istentől... Istenbe vetett bizalmunk legyen erős, és amikor a legnagyobb szükségünk van rá, záporként hull majd ránk az áldás.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 121. o.)

„Drága ígéretek szólnak a Szentírásban azoknak, akik várnak az Úrra. Sokszor azonnali választ várunk imáinkra, és hajlamosak vagyunk elcsüggedni, ha ez a válasz nem érkezik meg... A késés a mi javunkat szolgálja. Alkalmat nyújt arra, hogy megvizsgáljuk hitünket, vajon igazi, őszinte, vagy olyan változó, mint a tenger hullámai. Oda kell kötni magunkat az oltárhoz a hit és szeretet erős kötelékeivel, és engednünk kell, hogy a türelem elvégezze a maga munkáját.” (Ellen G. White: *Tanácsok az egészségre vonatkozóan*, 380–381. o.)

5 Milyen bátorítást meríthetünk Sámuel édesanyja, Anna történetéből, imádsága meghallgatásából?

1Sám 1,9–11 ■ „Anna... lelkében elkeseredve, könyörgött az Úrnak, és igen sírt. Fogadást tett, mondván: Seregek Ura, ha megtekinted a te szolgálóleányod nyomorúságát, és megemlékezel rólam..., ha fiúmagzatot adsz szolgálóleányodnak, én őt egész életére az Úrnak ajánlom!”

1Sám 1,20 ■ „Történt idő multával, hogy Anna terhes lett, és szült fiat. Nevezte őt Sámuelnek, mert úgymond: az Úrtól kértem őt.”

1Sám 2,21 ■ „Meglátogatta az Úr Annát, aki fogant méhében, és szült három fiút és két leányt. A gyermek Sámuel pedig felnövekedett az Úrnál.

(Olvassuk el az egész történetet 1Sám 1–2. fejezetéből.)

.....

.....

.....

Anna története az őszinte hit és imameghallgatás meghatóan szép története. Miért hallgathatta meg Isten Anna könyörgését, teljesen reménytelennek látszó helyzetében?

„[A második feleség, Penina] gonosz viselkedése, bántása nem csupán az ünnepeken ismétlődött meg, hanem amikor csak alkalma volt arra, hogy Anna rovására magasztalja önmagát... Viselkedése csaknem elviselhetetlen próbának tűnt Anna előtt. Az ősellenség eszközül használta őt, hogy ha lehet, kétségbeesésbe kergesse és elpusztítsa Isten hű gyermekét... Anna nem szólt vissza, a terhet, amelyet földi barátal nem oszthatott meg, Istenre helyezte. Komolyan könyörgött, hogy Isten ajándékozza meg fiúmagzattal. Ünneplés fogadalmat tett, hogy ha kérése megadatik, a gyermeket születésétől fogva Istennek nevelem. Közelebb ment a szentély bejáratához, ahol lelkében elkeseredve »könyörgött... és igen sírt«... Csendesen szólt Istenhez, hangja nem volt hallható.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 37. o.)

Mélységes alázattal, de élő hittel fordult imában Istenhez. Tudta, hogy senki ember nem segíthet rajta, de abban biztos volt, hogy a Mindenhatónak hatalmában áll megadni kérését. „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét.” (Ésa 57,15)

Anna nem követelőzőtt, hanem teljesen az Úrra bízta ügyét. Így hangzott imája: ha „megemlékezel rólam...”. Anna nem ver-

sengeni akart Peninával, hanem a legnemesebb célja volt: Isten szolgálatára akarta szentelni a gyermeket.

Nem halogatta fogadalma teljesítését. Nem keresett kifogást, hogy miért nem adja oda mégsem a gyermeket. Nem kellettlenül, hanem örömmel, hálával teljesítette fogadását. Hálaadó énekében szólt hosszú időn keresztül tartó megpróbáltatásairól és Isten szabadításáról, aki ebből a helyzetből kimentette. A tanulságot pedig így fogalmazta meg: „Nem az erő teszi hatalmassá az embert.” (1Sám 2,9)

Nem az emberi erő, bölcsesség, rátermettség képes megoldani a reménytelen helyzeteket. Az imának viszont van hatalma, mivel „a hívők imája megmozdítja a Mindenható karját” – írja Ellen White (*Bizonyságtételek*, V. köt., 452. o.).

Milyen nagy áldás áradt Anna imája nyomán Isten népére! Sámuel ragaszkodása Isten szavához, hűsége, istenféltelme a lelkeleg mélyre süllyedt nép között reformációt tudott elindítani.

„Sámuel élete minden cselekedetében belevitte hitét. Isten szolgájának tekintette magát, munkáját pedig Isten munkájának. Fáradozásait megáldotta Isten, mert indítékuk az Úr iránti szeretet és az Ő akarata végrehajtásának őszinte vágya volt. Így lett Sámuel a menny és a föld Urának munkatársa, és Isten képessé tette, hogy nagy munkát végezzen Izráélért.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A gyermek Sámuel c. fej.)

Sokszor lehet hallani, hogy „én már nem tudok semmit tenni, nincsenek lehetőségeim, erőm”. A leghatékonyabb segítséget mindannyian igénybe tudjuk venni: imádkozzunk hittel, buzgón, állhatatosan!

Legyen előttünk Anna példája. Mit tehetett egy kiszolgáltatott, megalázott nő reménytelen helyzetében? „Csak” imádkozni tudott – és imája, hite az egész nép felemelkedését segítette elő.

6 Létezik-e meg nem hallgatott imádság?

5Móz 3,25–27 ■ „Hadd menjek át, kérlek, hadd lássam meg azt a jó földet, amely a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, a Libanont! De... nem hallgatott meg engem, hanem ezt mondta...: Elég... ne szólj többet már nekem e dolog felől! Menj fel a Piszga tetejére, emeld fel szemedet nyugat felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét, lásd meg szemeddel, mert nem mész át ezen a Jordánon.”

1Kir 19,4 „[Illés] elment a pusztába egy napi járóföldre, és... leült egy fenyőfa alá. Könyörgött, hogy hadd haljon meg. Ezt mondta: Elég! Most, ó, Uram, vedd el az életemet, mert nem vagyok jobb atyáimnál!”

Jób 6,8–9 „Ó, ha az én kérésem teljesülne, és Isten megadná, amit remélek! Bár tetszene Istennek, hogy összetörjön engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaljon engem!

2Kor 12,7–9 „Azért, hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott testembe, Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék ez el tőlem. Ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.”

.....
.....
.....

Ha az Igében szereplő kizáró okok nem állnak fenn, akkor kimondhatjuk: nincs meg nem hallgatott imádság!

Mózes esetében Isten nem teljesíthette szíve vágyát. Bűne kárt okozott a népnek, ezért Isten nem másíthatta meg végzését

(miszerint nem léphet be Kánaánba). Ugyanakkor – Mózes 40 éven át folytatott önzetlen, áldozatkész, kitartó, istenfélő szolgálata jutalmaként – Isten jobbról gondoskodott hűséges szolgája számára, mint amit kért. „Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb, hogyanem mint kérjük vagy elgondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint, annak legyen dicsőség az egyházban Krisztus Jézusban, nemzetségről nemzetségre, örökkön-örökké! Ámen!” (Eféz 4,20–21) Az Úr feltámasztotta őt, és nem a földi, hanem a mennyei Kánaánba vitte be.

Előfordulhatott már velünk is, hogy kétségbeesésben, végletes elcsüggedésben olyan szavakat mondtunk, amelyeket nyugodt állapotban nem mondtunk volna. Jób és Illés kérései is ilyenek voltak. Jób maga is mondta: „Szélnek valók a kétségbeesett ember szavai!” (Jób 6,26) A minden emberi nyomorúságot, fájdalmat átérző Isten végtelen kegyelméből nem azt teszi ezekben az esetekben, amit ilyen állapotban kérünk. Jób és Illés is belefáradt az életbe egy adott pillanatban, de Isten egyiküket sem engedte meghalni. Jób 140 évig élt még a nagy megpróbáltatás után, Illés pedig egyáltalán nem látott halált.

„Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés, amikor fájdalom az ember sorsa, és nehéz hinnie, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek. Annyira gyötrik a bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogásába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemük, és felfognák Isten intézkedéseit, megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik lábukat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik. És akkor új hit, új élet ébredne bennük.”
(Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Jezréeltől a Hóreb-ig c. feje.)

Pál apostol „meg nem hallgatott” imádságából láthatjuk azt, hogy vannak esetek, amikor Isten az alázat útján való megmara-

dás érdekében nem hárít el nehéz helyzetet, körülményt. Szeretné, ha pillanatról pillanatra átéreznénk a ráutaltságunkat, hogy állandóan Őtől függünk. De ilyen esetekben is el fog jönni a pillanat, amikor Ezékiás királlyal együtt elmondhatjuk: „Íme áldásul volt nekem a nagy keserűség.” (Ésa 38,17)

„Ha imáink látszólag nem hallgattattak meg, erősen ragaszkodjunk az ígérethez. A meghallgatás ideje bizonynyal el fog jönni, és elnyerjük azokat az áldásokat, melyekre a legnagyobb szükségünk van... Bízatok sziklaszilárdan ígéretében: »Kérjete, és adatik nektek.«” (Ellen G. White: *Közösség Istennel*, 59. o.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

IGÉK MINDEN NAPRA

Április

1. szerda	2Pt 1,5-8	
2. csütörtök	2Pt 1,3	
3. péntek	Jak 1,4	Napnyugta: 19:15
4. szombat	1Tim 6,11	
5. vasárnap	1Kor 15,10	
6. hétfő	Eféz 2,4-7	
7. kedd	2Pt 3,18	
8. szerda	Zsolt 84,12	
9. csütörtök	2Kor 9,8-9	
10. péntek	Péld 4,18	Napnyugta: 19:25
11. szombat	Zsolt 61,2-4	
12. vasárnap	Péld 9,10	
13. hétfő	Préd 7,12	
14. kedd	Péld 2,3-5	
15. szerda	Péld 3,21-23	
16. csütörtök	2Móz 31,3	
17. péntek	1Kor 12,8	Napnyugta: 19:36
18. szombat	Jób 37,13-16	
19. vasárnap	Mt 25,21	
20. hétfő	Kol 4,6	
21. kedd	Eféz 5,15-16	
22. szerda	2Kor 9,6-7	
23. csütörtök	Péld 24,5	
24. péntek	3Jn 11	Napnyugta: 19:46
25. szombat	Rm 12,10	
26. vasárnap	Józs 1,7	
27. hétfő	Tim 4,12	
28. kedd	1Thessz 1,7-8	
29. szerda	1Pt 3,3-4	
30. csütörtök	1Móz 18,19	

IGÉK MINDEN NAPRA

Május

1. péntek	1Kor 6,19-20	Napnyugta: 19:55
2. szombat	1Móz 1,26	
3. vasárnap	Zsolt 139,14	Napnyugta: 20:05
4. hétfő	Préd 7,29	
5. kedd	Zsid 10,22	
6. szerda	Péld 20,29	
7. csütörtök	Péld 9,12	
8. péntek	Ésa 55,2	
9. szombat	Márk 6,31	
10. vasárnap	1Kor 3,16	Napnyugta: 20:15
11. hétfő	3Jn 2	
12. kedd	1Móz 2,8-15	
13. szerda	Apcs 17,25	
14. csütörtök	Préd 11,7	
15. péntek	Jn 4,13-14	
16. szombat	1Móz 2,2-3	
17. vasárnap	1Kor 10,31	Napnyugta: 20:23
18. hétfő	Préd 5,18	
19. kedd	Péld 6,9	
20. szerda	Préd 12,12	
21. csütörtök	Péld 31,21	
22. péntek	Fil 4,5	
23. szombat	Dn 1,19-20	
24. vasárnap	2Tim 1,7	Napnyugta: 20:31
25. hétfő	Péld 10,27	
26. kedd	Zsolt 119,165	
27. szerda	Péld 17,22	
28. csütörtök	Péld 16,24	
29. péntek	Zsolt 16,8-9	
30. szombat	Zsolt 103,2-3	
31. vasárnap	Mt 11,28	

IGÉK MINDEN NAPRA

Június

1. hétfő	Préd 12,3	
2. kedd	1Krón 16,10	
3. szerda	Mt 25,23	
4. csütörtök	Péld 3,13	
5. péntek	Zsolt 119,14; 16	Napnyugta: 20:38
6. szombat	Zsolt 144,15	
7. vasárnap	5Móz 6,24-25	
8. hétfő	Péld 29,18	
9. kedd	Ésa 1,19	
10. szerda	Mt 7,12	
11. csütörtök	Préd 3,12	
12. péntek	Préd 12,15	Napnyugta: 20:43
13. szombat	Zsolt 37,3	
14. vasárnap	1Tim 6,6	
15. hétfő	Zsolt 13,6	
16. kedd	Zsolt 100,4	
17. szerda	Én 2,15	
18. csütörtök	1Jn 4,12	
19. péntek	Zsolt 40,3	Napnyugta: 20:47
20. szombat	Zsolt 111,2-4	
21. vasárnap	Ésa 32,17	
22. hétfő	Péld 15,13	
23. kedd	Péld 31,26	
24. szerda	1Jn 4,7	
25. csütörtök	1Pt 3,10-11	
26. péntek	Ésa 26,3	Napnyugta: 20:48
27. szombat	Zsolt 112,6-7	
28. vasárnap	Jn 20,15	
29. hétfő	Ésa 43,1	
30. kedd	Rm 8,28	
30. hétfő	1Pt 4,12-13	
31. kedd	1Kor 10,13	